

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Prepare to fall in love!"
JULIA QUINN

AVON
BOOKS

USA TODAY
BESTSELLER

Tessa Dare When a Scot Ties the Knot Castles Ever After

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tessa Dare

WhöH Œ'ÍC0Ÿ Ÿa düğüm Sonsuza Kadar Şatolar

AVON

HarperCollinsPøblisters'in bir baskısı

Adanmışlık

Bren için
Çünkü insan sadece bir roman yazmaz.
Arkadaşlığınız benim için çok değerli.

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, çilekeş editörüm Tessa Woodward'a; onun korkusuz asistanı Elle Keck'e; muhteşem menajerim Steve Axelrod'a; olağanüstü reklamcı Jessie Edwards'a ve Avon Books'ta çalışan herkese muazzam bir minnet borcum var: Erika Tsang, Pam Spengler- Jaffee ve bu kitaba güzel kapağını veren Tom Egner.

Lindsey Faber, inanılmaz ve zekisin. Teşekkür ederim.

Brenna Aubrey, Carey Baldwin, Courtney Milan ve Leigh LaValle bir yazarın sahip olmayı umabileceği en iyi arkadaşlar. Zoe, Nico ve Bree'ye, ihtiyacım olduğunda sanal olarak elimi tuttukları ve bana sarıldıkları için teşekkür ederim.

Bay Dare'e ve tüm Dare ailesine (kedicikler dahil) sonsuz sabırları ve kucaklaşma birikintisinin konforu için çok sevgiler.

Son olarak, ama asla en az değil-tüm okuyucularıma çok teşekkür ederim.

İçindekiler

<u>İthaf Teşekkür</u>
<u>Önsöz Birinci</u>
<u>Bölüm İkinci</u>
<u>Bölüm Üçüncü</u>
<u>Bölüm Dördüncü</u>
<u>Bölüm Beşinci</u>
<u>Bölüm Altıncı</u>
<u>Bölüm Yedinci</u>
<u>Bölüm Sekizinci</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm Onuncu</u>
<u>Bölüm On Birinci</u>
<u>Bölüm On İkinci</u>
<u>Bölüm On</u>
<u>Üçüncü Bölüm</u>
<u>Bölüm On Dört Bölüm</u>
<u>On Beş Bölüm On Altı</u>
<u>Bölüm On Yedi Bölüm</u>
<u>On Sekiz Bölüm On</u>
<u>Dokuz Bölüm Yirmi</u>
<u>Bölüm Yirmi Bir Bölüm</u>
<u>Yirmi İki Bölüm Yirmi</u>
<u>Üç Bölüm Yirmi Dört</u>
<u>Bölüm Yirmi Beş</u>
<u>Bölüm Yirmi Altı</u>

Yirmi Yedinci Bölüm
Sonsöz

Yazar Hakkında
Yazan: Tessa Dare
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Önsöz

21 Eylül 1808

Sevgili Kaptan Logan MacKenzie,

Bu saçma mektubu yazmamın tek bir tesellisi var. O da senin, sevgili hayalperest, bunu okuyacak kadar var olmaman.

Ama kendimi aştım. Önce tanıştırayım.

Ben Madeline Eloise Gracechurch. İngiltere'nin gelmiş geçmiş en büyük ahmağıyım. Korkarım bu bir şok olacak ama Brighton'da yollarımız kesişmediğinde bana derinden aşık oldunuz. Ve şimdi nişanlıyız.

Maddie ilk kez ne zaman bir resim kalemi tuttuğunu hatırlayamıyordu. Tek bildiği, kalemsiz olduğu bir zamanı hatırlayamadığı.

Aslında, genellikle iki ya da üç tane taşırdı. Onları önlüğünün ceplerine sıkıştırır, yukarı doğru taranmış siyah saçlarının arasına sokar, bazen de -bir ağaca tırmanmak ya da bir çitin üzerinden atlamak için tüm uzuvlarına ihtiyaç duyduğunda- dişlerinin arasına sıkıştırırdı.

Ve onları yıprattı. Dersleriyle ilgilenmesi gereken zamanlarda ötücü kuşları, dua etmesi gereken zamanlarda da kilise farelerini çizirdi. Dışarıda gezinmeye vakti olduğunda, ayak parmaklarının arasındaki yonca filizlerinden tepesinde dolaşan bulutlara kadar doğadaki her şey adil bir oyundu.

Her şeyi çizmeyi severdi.

Neredeyse her şeyi.

Dikkatleri üzerine çekmekten nefret ederdi.

Ve böylece, on altı yaşındayken, kendini Londra'daki ilk sezonuna, bir doz müşhilden beklenecek kadar büyük bir keyifle bakarken buldu.

Babam uzun yıllar dul kaldıktan sonra yeni bir eş almıştı. Maddie'nin kendisinden sadece sekiz yaş büyük bir eş. Anne neşeli, zarif ve canlıydı. Yeni üvey kızının olmadığı her şey.

Ah, tüm o is lekeli, paçavra giysili sefaleti içinde Kùlkedisi olmak. Herkes baloya giderken kötü kalpli bir üvey annenin onu kuleye kapatması Maddie'yi çok heyecanlandırırdı. Bunun yerine, çok farklı türden bir üvey anneye baş başa kalmıştı; onu ipekler içinde giydirmeye, danslara göndermeye ve masum bir prensin kollarına atmaya hevesli bir üvey anne.

Mecazi anlamda tabii ki.

Maddie'nin en iyi ihtimalle Kilise'ye hevesli üçüncü bir oğul ya da belki de iflas etmiş bir baronet getirmesi bekleniyordu.

En kötü ihtimalle.

Maddie kalabalıklarda iyi değildi. Daha doğrusu, kalabalıkta hiçbir şey yapamazdı. Pazar, tiyatro ya da balo salonu gibi herhangi bir büyük toplulukta neredeyse kelimenin tam anlamıyla donma eğilimi gösterirdi. Kutupsal bir dehşet duygusu onu ele geçirdi ve bedenlerin ezilmesi onu bir buz kütlesi gibi katı ve aptal hale getirdi.

Londra sezonunu düşünmek bile onu ürpertiyordu. Yine de başka seçeneği yoktu.

Babası ve Anne (yirmi dört yaşındaki birine Anne diye hitap etmeyi kendine yediremiyordu) balayının tadını çıkarırken, Maddie Brighton'daki bir kadın pansiyonuna gönderildi. Deniz havası ve sosyetenin, sezonu başlamadan önce onu kabuğundan çıkarması gerekiyordu.

Pek öyle olmadı.

Bunun yerine Maddie o haftaların çoğunu deniz kabuklarıyla geçirdi. Onları sahilde topladı, defterine çizdi ve partileri, baloları ya da beyefendileri düşünmemeye çalıştı.

Döndüğü sabah Anne onu sivri bir soruyla karşıladı. "İşte şimdi oldu. Özel biriyle tanışmaya hazır mısınız?"

İşte o zaman Maddie panikledi. Ve yalan söyledi. Bir anda, iyi ya da kötü, hayatının geri kalanını belirleyecek çirkin bir yalan uydurdu.

"Onunla çoktan tanıştım."

Üvey annesinin yüzündeki şaşkınlık ifadesi son derece tatmin ediciydi. Ama birkaç saniye içinde Maddie ne kadar aptalca davrandığını fark etti. Yaptığı küçük açıklamanın konuyu kapatmayacağını bilmeliydi. Tabii ki bu sadece yüzlerce başka soruya yol açmıştı.

Buraya ne zaman geliyor?

Oh, er . . . Gelemez. İstedi ama hemen ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.

Ne için?

Çünkü o orduda. Bir subay.

Peki ya ailesi? En azından onlarla tanışmalıyız.

Ama yapamazsın. O çok uzaklardan. Ta İskoçya'dan. Ve ayrıca, onlar öldü.

En azından bize adını söyle.

MacKenzie. Adı Logan MacKenzie.

Logan MacKenzie. Birdenbire gerçek olmayan talibinin bir adı olmuştu. Öğleden sonra sona erdiğinde saçları (kahverengi), gözleri (mavi), sesi (derin, İskoç çapaklı), rütbesi (yüzbaşı) ve kişiliği (sert ama zeki ve nazik) vardı.

Ve o akşam, ailesinin ısrarıyla Maddie oturup ona bir mektup yazdı.

. . . Şu anda, gizli kiltli nişanlıma bir mektup yazdığımı düşünüyorlar ve ben bunun yerine bir sayfayı saçmalıklarla dolduruyorum, sadece kimsenin omzumun üzerinden bakmaması için dua ediyorum. En kötüsü de, işim bittiğinde bu şeyi postalamaktan başka çarem kalmayacak. Sonunda bir askeri ölü mektup ofisine gidecek. Umarım. Ya da okunur ve geçer.

alay konusu olacaktım, ki bunu fazlasıyla hak ediyordum.

Aptal, aptal, aptal. Şimdi saat işliyor ve kıyamet koptuğunda itiraf etmek zorunda kalacağım. İlk olarak Brighton'da kalırken yakışıklı bir İskoç subayının ilgisini çektiğim konusunda yalan söylediğimi açıklamak zorunda kalacağım. O zaman, bunu yaptığımda, bahar geldiğinde sayısız İngiliz beyefendisinin gerçek reddinden kaçınmak için başka bahanem kalmayacak.

Sevgili hayali Kaptan MacKenzie, sen gerçek değilsin ve asla da olmayacaksın. Ancak ben gerçek ve ebedi bir aptalım.

Burada bir salyangoz resmi var.

5 Ekim 1808

Sevgili gerçek olmayan Kaptan MacKenzie,

Bir daha düşündüm de, belki de bu yıl bunu açıklamak zorunda kalmayacağım. Bunu bütün bir sezona yayabilirim. İtiraf etmeliyim ki, oldukça kullanışlı. Ve ailem bana yepyeni bir gözle bakıyor. Artık en az bir kez sonsuz aşka doğru yuvarlanmaya ilham vermiş bir kadını ve gerçekten de bir tanesi yeterli değil mi?

Çünkü, görüyorsun, bana deli oluyorsun. Sadece birkaç tesadüfi buluşma ve sahil boyunca yürüyüşten sonra tutkuyla tükendin. Bana bir sürü söz verdin. Yeni başlayan aşkımızın mesafeler ve savaşla nasıl sinanacağını bildiğim için onları kabul etmekte isteksizdim. Ama bana kalbinin doğru olduğuna dair güvence verdin ve ben de ...

Ve sanırım çok fazla roman okudum.

10 Kasım 1808

Sevgili Kaptan MacWhimsy,

İnsanın kendi babasının aşk ilişkisine tanıklık etmesinden daha utanç verici bir şey olabilir mi? Ugh. Hepimiz biliyorduk ki

yeniden evlenmesi ve bir varis üretmesi gerekiyordu. Genç ve doğurgan bir eş almak en mantıklısıydı. Sadece bu kadar eğleneceğini ya da bu kadar az saygınlık göstereceğini beklemiyordum. Bu bitmek bilmeyen savaşa ve aylarca süren balaylarını engelleyen etkisine lanet olsun. Her öğleden sonra birlikte ortadan kayboluyorlar ve sonra ben ve hizmetçiler ne yaptıklarını bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kalıyoruz. Tüylerim ürperiyor.

İkisini de mutlu gördüğüm için mutlu olmam gerektiğini biliyorum ve oluyorum da. Aksine. Ama bu miras bırakma projesi kök salana kadar, sanırım size daha az mektup yazacağım ve daha çok yürüyüş yapacağım.

18 Aralık 1808

Sevgili Kaptan MacFantasy,

Yeni bir suç ortağım var. Teyzem Thea kalmaya geldi. Gençliğinde Fransa'da sarayda kötü bir kont tarafından mahvedilen skandal bir demimondaine idi, ama şimdi zayıf ve zararsız.

Thea Teyze, nesli tükenmekte olan İskoç subayım için aşk ve endişe içinde acı çektiğim fikrine bayılıyor. Neredeyse hiç yalan söylemem gerekmiyor. "Tabii ki Madeline Londra'daki partilere ve balolara katılmak istemiyor! Görmüyor musun, zavalılık Yüzbaşı MacKenzie için endişeleniyor."

Benim mutsuzluğuma bu kadar değer vermesi gerçekten biraz ürkütücü. Hatta babamı, artık evli bir kadın gibi odamda kahvaltı servisi yapmam gerektiğine ikna etti. veya bir Geçersiz. I am MAZERETLİ itibaren Halkın eğlenmesine benzeyen her şeyde, huzur içinde istediğim kadar çizim yapmama izin veriliyor. Her sabah çikolata ve kızarmış ekmek başucuma geliyor ve babam daha sırasını savmadan ben gazeteyi okuyorum. Senin bir deha olduğuna inanmaya başlıyorum.

26 Haziran 1809

Sevgili Kaptan Hayali MacFigment,

Ey mutlu gün! Çanlar çalınsın, trompetler çalınsın. Yerlere limon yağı sürün. Babamın gelini her sabah ve çoğu öğleden sonra bolca kusuyor. İşaretler açık. Gürültülü, kokulu, kıvranan bir şey altı ya da yedi ay içinde dünyaya gelecek. Onların neşesi tam ve ben giderek daha da kenara itiliyorum.

Önemli değil. Dünyanın geri kalanına sahibiz, sen ve ben. Thea Teyze, seferinizin rotalarını belirlememe yardım ediyor. Napolyon'u Pireneler'in diğer tarafına götürürken seni karşılayacak manzaraları hayal edebilmem için bana Fransız kırsalıyla ilgili hikayeler anlatıyor. Lavanta kokusu aldığıında, zaferin yakın olduğunu söylüyor.

Zaman zaman senin için endişeleniyormuşum gibi üzgün görünmem gerektiğini kendime hatırlatmalıyım. Bazen, garip bir şekilde, rol yapmak oldukça kolay bir şey.

İyi ve bütün kalın, kaptanım.

9 Aralık 1809 Oh,

sevgili kaptanım,

Benimle birlikte kovulacaksın. Kalbimin doğru olduğuna yemin ettiğimi biliyorum, ama itiraf etmeliyim. Aşık oldum. Kalbimi bir başkasına kaptırdım, geri dönülmez bir şekilde. Adı Henry Edward Gracechurch. Sadece yarım taş ağırlığında, pembe ve her yeri kırışik... ve mükemmel. Ona nasıl bir şey dediğimi bilmiyorum. Daha güzel, daha büyüleyici bir melek var olmamıştır.

Artık babamın bir varisi olduğuna göre, mal varlığımız asla Korkunç Amerikalı'ya geçmeyecek ve ben de asla kibar bir yoksulluğa atılmayacağım. Bu da evlenmek zorunda olmadığım anlamına geliyor ve artık bunu açıklamak için hayali bir İskoç talibe ihtiyacım yok.

Ayrıldığıımızı iddia edebilirdim, tüm bu aptalca mektuplara ve yalanlara bir son verebilirdim. Ama Thea Teyze artık sana çok düşkün ve ben de ona çok düşkünüm. Ayrıca, yazmayı özleyeceğim.

Bu çok garip bir şey. Kendimi anlamıyorum. Ama bazen senin anladığını düşünüyorum.

9 Kasım 1810 Sevgili

Logan,

(Şimdiye kadar bir Hristiyan ismi aşinalığı olduğunu iddia edebiliriz).

Bundan sonra yazacaklarım tamamen bir günah çıkarma alıştırmasıdır. Bunu yazacağıma inanamıyorum bile, ama belki kağıda döküp göndermek bu aptal alışkanlığımdan kurtulmama yardımcı olur. Görüyorsunuz, bir yastığım var. Kaz tüyüyle doldurulmuş güzel bir yastık. Oldukça sert ve büyük. Neredeyse bir destek, gerçekten. Geceleri onu yatağın bir tarafına koyuyorum ve ısıtmak için altına sıcak bir tuğla yerleştiriyorum. Sonra yanına sokuluyorum ve eğer gözlerimi kapatıp o yarı uykulu yere düşersem ... Neredeyse sen olduğuna inanabilirim. Yanımda olduğuna. Beni sıcak ve güvende tuttuğuna. Ama o sen değilsin, çünkü o bir yastık ve sen gerçek bir insan bile değilsin. Ve ben de bir böceğim. Ama artık o şeye o kadar alıştım ki, onsuz uyuyamıyorum. Geceler çok uzun ve yalnız geçiyor.

Her neredesiniz, umarım iyi uyuyorsunuzdur. Tatlı rüyalar, Kaptan MacPillow.

17 Temmuz 1811

Sevgili Highland laird'im ve kaptanım,

Yalanlarla doldurulmuş ve bir parça kişilikle işlenmiş bir yastıktan başka bir şey olmayan bir adam için oldukça iyi bir numara yaptınız. Bir toprak sahibi olacaksınız. Thea Teyze, vaftiz babamı

Lynforth Kontu, vasiyetinde bana küçük bir şey bıraktı. Bu "küçük şey" İskoç Dağlık Bölgesi'nde bir kale. Adı Lannair Kalesi. Savaştan döndüğünüzde evimiz olması gerekiyor. Bu saçmalık şaheseri için mükemmel bir son, değil mi?

Yüce Tanrım. Bir kale.

16 Mart 1813

Kalbimin gerçek çılgınlığının sevgili kaptanı,

Küçük Efendi Henry ve Bayan Emma sazlık gibi büyüyorlar. Bir taslak ekledim. Şefkatli anneleri sayesinde her gece dua etmeyi öğrendiler. Ve her gece -yazarken yüreğim burkuluyor- sizin için dua ediyorlar. "Tanrı cesur Kaptan MacKenzie'yi korusun ve kutsasın." Emma'nın söyleyişine bakılırsa, daha çok "Kaptan Makarna" gibi geliyor. Ve senin için her dua ettiklerinde, kendi ruhumun kükürde daha da yaklaştığını hissediyorum. Her şey çok ileri gitti ama yine de yalanımı ortaya çıkarırsam beni hor görürler. Ve senin yasını tutarlar. Ne de olsa Brighton'da buluşmayalı neredeyse beş yıl oldu.

Artık ailemizin bir parçasısın.

20 Haziran 1813

Sevgili, sessiz dostum,

Kalbim kırılıyor ama bunu yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım. Bu suçluluğa daha fazla katlanamam. Bunu bitirmenin tek bir yolu var.

Ölmek zorundasın.

Çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Söz veriyorum, bunu cesur bir ölüm yapacağım. Cesaret ve asil bir fedakarlıkla dört, hayır, altı adamı daha kurtaracaksın. Bana gelince, yıkıldım. Bunlar bu parşömeni süsleyen gerçek gözyaşları. Senin için tutacağım yas

gerçek de. Sanki bir parçamı öldürüyormuşum gibi.
-Aptalca da olsa romantik umutlar beslediğim kısım.
Artık evde kalmış bir kız olarak hayatıma devam
edeceğim, tıpkı her zaman bildiğim gibi. Asla
evlenmeyeceğim. Ya da tutulmayacağım, ya da
sevilmeyeceğim. Belki bunları yazarsam, gerçeklerine
alışırım. Yalan söylemeyi bırakıp hayal kurmayı bir
kenara bırakmanın zamanı geldi.

Sevgilim, merhum Kaptan MacKenzie. . .
Elveda.

Birinci Bölüm

Invernesshire, İskoçya
Nisan 1817

Blub.

Blub-blub-blub.

Maddie'nin eli sarsıldı.

Kaleminden fıskıran mürekkep, ana hatlarını çizmekte olduğu kanat yapısında büyük lekeler oluşturdu. Narin Brezilya yusufluğu şimdi cüzzamlı bir tavuğu andırıyordu.

İki saatlik iş, bir kalp atışında bitti.

Ama bu baloncuklar umduğu şeyi ifade ediyorsa hiçbir şey olmazdı.

Çiftleşme.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Kalemmini bir kenara bıraktı, cam duvarlı deniz suyu tankını net bir şekilde görebilmek için başını yeterince kaldırdı ve hareketsiz kaldı.

Maddie doğası gereği bir gözlemciydi. Misafir odası duvar kâğıdı, balo salonu lambri kaplaması ya da Lannair Şatosu'nun sıvalı taşları gibi arka planda nasıl kaybolacağını biliyordu. Ve İngiliz aristokratlarından lahana güvelerine kadar pek çok tuhaf ve harikulade yaratığın çiftleşme ritüellerini gözleme konusunda büyük bir deneyime sahipti.

Ancak iş kur yapmaya geldiğinde, istakozlar içlerinde en tutucu ve resmi olanlarıydı.

Aylardır dişi Fluffy'nin deri değiştirmesini ve çiftleşmeye hazır olduğunu ilan etmesini bekliyordu. Akvaryumdaki erkek örnek Rex de öyle. Hangisinin daha sinirli olduğunu bilmiyordu.

Belki de bugün o gün olacaktı. Maddie tanka dikkatle baktı, beklentiyle nefesi kesilmişti.

İşte orada. Kırık bir mercan parçasının arkasından, ince turuncu bir anten karanlıkta dalgalanıyordu.

Hallelujah.

İşte bu, sessizce diledi. Hadi, Fluffy. Bu bir kız. O kayanın altında uzun ve yalnız bir kış geçirdin. Ama artık hazırsın.

Mavi bir pençe belirdi.

Sonra geri çekildi.

Utanmadan dalga geçiyorsun.

"Bayan gibi davranmayı bırak."

Sonunda dişi saklandığı yerden çıkarken kafasının tamamı göründü.

Ve sonra biri rap at ve Kapı.

"Bayan Gracechurch?"

Bu da onun sonu oldu.

Fluffy, hıçkıra hıçkıra ağlayarak, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu. Kayasının altına geri döndü.

Drat.

"Ne oldu Becky?" Maddie seslendi. "Teyzem hasta mı?"

Eğer atölyesinde rahatsız edildiyse, birileri hasta olmalıydı. Hizmetçiler çalışırken onu rahatsız etmemeleri gerektiğini bilirlerdi.

"Kimse hasta değil hanımefendi. Ama sizi arayan biri var." "Arayan mı? İşte bu sürpriz oldu."

İskoç Dağlık Bölgesi'nin çorak topraklarında yaşayan bir İngiliz kadın için arayanlar her zaman sürpriz olmuştur.

"Kim o?" diye sordu.

"Bir adam."

Bir adam.

Şimdi Maddie şaşırmaktan da öteydi. Kesinlikle şok olmuştu.

Mahvolmuş yusufçuk illüstrasyonunu bir kenara itti ve pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktı. Şansı yokmuş. Bu kule odasını, engebeli yeşilin nefes kesici manzarası için seçmişti.

Tepeler ve cam gibi göl, aralarına bir ayna parçası gibi yerleşmişti. Kapıya ya da girişe dair kullanışlı bir görüş açısı sunmuyordu.

"Oh, Bayan Gracechurch." Becky'nin sesi gergindi. "O çok büyük."

"Tanrım. Peki bu koca adamın bir adı var mı?"

"Hayır. Yani, bir adı olmalı, değil mi? Ama söylemedi. Henüz söylemedi. Teyzen gelip kendin görmen gerektiğini düşündü."

Evet. Bu gittikçe daha gizemli bir hal aldı.

"Hemen geliyorum. Aşçıya çay hazırlamasını söyleyin."

Maddie önlüğünün bağlarını çözdü. Önlüğü başının üzerinden çekip yakındaki bir askıya astıktan sonra görünüşünün hızlı bir envanterini çıkardı. Arduvaz grisi elbisesi fazla kırıxmamıştı ama elleri mürekkep lekesi içindeydi ve saçları bir rezaletti; gevşek ve dağınıktı. Düzgün bir saç modeli için zamanı yoktu. Saç tokası da bulamamıştı. Koyu renk bukleleri elinde topladı ve başının arkasında gevşek bir düğüm haline getirerek yakındaki bir kalemle sabitledi. Bu şartlar altında yapabileceğinin en iyisi buydu.

Bu beklenmedik, isimsiz, her zaman çok iri olan adam her kimse, ondan etkilenmiş olması muhtemel değildi.

Ama erkekler nadiren öyleydi.

Sarmal merdivenlerden inerken acele etmedi ve bu ziyaretçinin kim olabileceğini merak etti. Büyük olasılıkla komşu bir malikânedenden gelen bir arazi temsilcisiydi. Lord Varleigh yarına kadar gelmeyecekti ve Becky onun adını biliyor olmalıydı.

Maddie nihayet dibe ulaştığında Thea Teyze de ona katıldı.

Teyzesi dramatik bir edayla elini türbanına dokundurdu. "Oh, Madling. Nihayet."

"Gizemli ziyaretçimiz nerede? Salonda mı?"

"Salon." Teyzesi onun koluna girdi ve birlikte koridorda ilerlediler. "Şimdi, canım. Sakin olmalısın."

"Ben sakinim. Ya da en azından sen bunu söyleyene kadar sakindim." İpucu bulmak için teyzesinin yüzünü inceledi. "Neler oluyor böyle?"

"Bir şok olabilir. Ama merak etmeyin. Her şey bittiğinde, seni düzeltmek için bir posset yapacağım."

Bir posset.

Oh, canım. Thea Teyze kendini amatör bir eczacı gibi görüyordu. Sorun şuydu ki, onun "tedavileri" genellikle hastalıktan daha kötüydü.

"Sadece bir ziyaretçi. Eminim bir posset gerekli olmayacaktır."

Maddie bu iri yarı, isimsiz adamlar selamlaşırken omuzlarını dik tutmaya ve sağlıklı bir havaya bürünmeye karar verdi.

Salona adım attıklarında, kararlılığı test edildi.

Bu sadece bir adam değildi. Bu bir adamdı.

Askeri üniformaya benzeyen koyu yeşil ve mavi ekoseli bir etek ve geleneksel kırmızı ceket giymiş, uzun boylu, otoriter bir İskoç figürü.

Saçları aşırı uzundu (çoğunlukla kahverengi, biraz da kızıl) ve kare şeklindeki çenesinde birkaç günlük bıyıklar vardı (çoğunlukla kızıl, biraz da kahverengi). Geniş omuzları ince bir gövdeye doğru sivriliyordu. Beline sade siyah bir sporran asmıştı ve kalçasında kılıflı bir dirk taşıyordu. İskoç eteğinin altında kaslı, kıllı bacaklar beyaz hortum ve aşınmış siyah çizmelerin içinde kayboluyordu.

Maddie bakmamak için kendine yalvardı.

Kaybeden bir kampanyaydı.

Bir bütün olarak ele alındığında, görünüşü gerçek bir erkeklik saldırısıydı.

"İyi günler." Garip bir reverans yaptı.

Cevap vermedi ya da eğilmedi. Sözsüzce ona yaklaştı.

Ve iyi huylu bir beyefendinin duracağı noktada, daha da yaklaştı.

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, endişeliydi. En azından onun bakma sorununu çözmüştü. Neredeyse

Şimdi ona bakmaya dayanamıyorum.

Maddie'nin viski ve odun dumanı kokularını içine çekmesine ve hafifçe uzamış sakallarının arasından geniş, şeytani ağzını görmesine yetecek kadar yakınında durdu. Uzun saniyelerden sonra Maddie kendini onun bakışlarıyla buluşmaya ikna etti.

Gözleri nefes kesici bir maviydi. Ve iyi anlamda değil.

İnsana gökyüzüne fırlatılmış ya da buzlu suya daldırılmış hissi veren türden bir maviydi. Geri dönüş umudu olmayan bir boşluğa fırlatılmış gibi. Hoş bir his değildi.

"Bayan Madeline Gracechurch?"

En kötüsü de sesiydi. Derin, kelimeleri kazıyıp içini boşaltan ve onları daha fazla anlam taşımaya zorlayan o Highland çapağıyla.

Başını salladı.

"Senin için eve geldim." dedi.

"Eve ... bana mı?"

"Biliyordum," dedi Thea Teyze. "Bu o."

Yabancı adam başını salladı. "Benim."

"Kim?" Maddie ağzından kaçırıldı.

Kaba olmak istemiyordu ama bu adamı hayatında hiç görmemişti. Bundan oldukça emindi. Bu adam unutabileceği bir yüz ya da şekil değildi. Oldukça iyi bir izlenim bırakmıştı. Bir izlenimden daha fazlası. Onun tarafından düzleştirilmiş hissetti.

"Beni tanımıyor musun, mo chridhe?"

Başını iki yana salladı. Bu oyundan bıkmıştı, teşekkürler. "Bana adını söyle."

Ağzının kenarı küçük, çapkın bir gülümsemeye dönüştü. "Kaptan Logan MacKenzie."

Hayır.

Dünya şiddetli bir renk girdabına dönüştü: yeşil, kırmızı ve o keskin, tehlikeli mavi.

"Sen . . ." Maddie duraksadı. "Elbette Kaptan demedin
_."

En fazla bu kadar ilerleyebildi. Dili pes etti. Ve sonra dizleri pes etti.

Bayılmadı ya da çökmedi. Sadece sertçe oturdu. Sırtını kanepeye çarptı ve ciğerlerindeki hava boşaldı. "Oof."

İskoç adam hafifçe eğlenmiş bir ifadeyle ona baktı. "İyi misin?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Bir şeyler görüyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz."

Bu gerçekten, gerçekten, gerçekleşiyor olamaz.

Yüzbaşı Logan MacKenzie yaşıyor olamaz. Ölmüş de olamaz.

Öyle biri yoktu.

Neredeyse on yıldır herkes onun, kurgudan başka bir şey olmayan bu adamın önce özlemini çektiğine, sonra da yasını tuttuğuna inanıyordu.

Maddie sayısız öğleden sonrasını ona mektup yazarak geçirmişti.

-Aslında saçma sapan sayfalardan ya da güve ve salyangoz çizimlerinden ibaret olan mektuplar. Hayallerindeki İskoçyalı kahramana olan bağlılığını gerekçe göstererek partilere ve balolara katılmayı reddetmişti ama aslında evde bir kitapla kalmayı tercih ediyordu.

Vaftiz babası Lynforth Kontu, sevgilisinin evine daha yakın olabilmesi için vasiyetinde ona Lannair Kalesi'ni bile bırakmıştı. Yaşlı sevgili için oldukça düşünceli.

Ve aldatılmışlık vicdanını rahatsız etmeye başladığında, Maddie İskoç subayına cesur, onurlu ve tamamen kurgusal bir ölüm vermişti. Tam bir yıl boyunca siyah giydi, sonra da gri. Herkes onun mutsuz olduğuna inanıyordu ama siyah ve gri ona yakışıyordu. Çalışmalarından kaynaklanan mürekkep ve karakalem lekelerini saklıyorlardı.

Yüzbaşı MacKenzie sayesinde bir evi, geliri, sevdiği bir işi vardı ve Londra sosyetesine girme baskısı yoktu. Ailesini bunca yıl boyunca kandırmayı hiç düşünmemişti ama kimse zarar görmemişti. Her şey en iyisi için çalışmış gibi görünüyordu.

Şimdiye kadar.

Şimdi bir şeyler fena halde ters gitmişti.

Maddie, Bayan Muffet tarzında başını yavaş yavaş çevirerek yanına oturan İskoçyalıya bakmaya zorladı kendini. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

Eğer Kaptan MacKenzie diye biri yoksa, bu adam kimdi? Peki ondan ne istiyordu?

"Sen gerçek değilsin." Kısa süreliğine gözlerini kapadı ve bu korkunç rüyadan uyanmayı umarak kendini çimdikledi. "Sen. Gerçek değilsin. Gerçek değilsin."

Thea Teyze bir elini boğazına bastırdı. Diğer eliyle de kendini kuvvetlice yelpazeledi. "Şüphesiz bu bir mucize olmalı. Düşünsene, bize senin-"

"Öldü mü?" Memurun bakışları Maddie'ninkilerden hiç ayrılmadı. Sesinde keskin bir ironi vardı. "Ben ölü değilim. Dokun ve kendin gör."

Dokunmak mı?

Oh, hayır. Ona dokunmak söz konusu bile olamazdı. Dokunmak diye bir şey olmayacaktı.

Ama Maddie daha ne olduğunu anlayamadan onun eldiven giymemiş elini yakalamış ve düğmeleri açık ceketinin içine sokarak göğsüne bastırmıştı.

Ve dokunuyorlardı.

Samimi bir şekilde.

İçinden aptalca, içgüdüsel bir heyecan geçti. Daha önce hiçbir erkekle el ele tutuşmamıştı. Bir erkeğin teninin kendi tenine değdiğini hiç hissetmemişti. Merak, itirazlarından daha yüksek sesle haykırdı.

Eli büyük ve güçlüydü. Nasırlarla sertleşmiş, yara izleri ve barut yanıklarıyla işaretlenmişti. Bu izler onun hayatının savaş ve mücadeleyle geçtiğini gösteriyordu, tıpkı onun solgun, mürekkep lekeli parmaklarının kendi hayatının karalamalarla geçtiğini göstermesi gibi

. . . ve hiç macera yok.

Avucunu gömleğinin iyice yıpranmış çimlerine yasladı. Gömleğinin altında etkileyici derecede sağlamdı. Sıcaktı.

Gerçek.

"Ben hayalet değilim, mo chridhe. Sadece bir insanım. Etten ve kemikten."

Mo chridhe.

Sürekli bu kelimeleri kullanıyordu. Galceyi akıcı bir şekilde konuşamıyordu ama yıllar içinde oradan buradan birkaç parça öğrenmişti. Mo chridhe'nin "kalbim" anlamına geldiğini biliyordu.

Kelimeler bir aşığın sevecenliği idi ama sesinde şefkat yoktu. Sadece alçak, kaynayan bir öfke vardı. Bu sözleri, kendi kalbini uzun zaman önce sökmüş ve soğuk, karanlık toprağa gömmüş bir adam gibi söylemişti.

Birleştirdikleri elleriyle ceketinin bir yakasını kenara çekti. Bu hareket, göğüs cebinin içine sıkıştırılmış sararmış bir kâğıdın köşesini ortaya çıkardı. Kadın zarfın üzerindeki el yazısını tanıdı.

Kendisininmiş.

"Mektuplarını aldım, genç kız. Her birini."

Tanrı yardımcısı olsun. O biliyordu.

Yalan söylediğini biliyordu. Her şeyi biliyordu. Ve bunu ona ödetmek için buradaydı.

"Thea Teyze," diye fısıldadı, "sanırım o posset'e ihtiyacım olacak."

Yani, Logan düşündü. Kız bu.

Sonunda onu avucunun içine almıştı. Madeline Eloise Gracechurch. Kendi deyimiyle, İngiltere'de nefes alan en büyük ahmak.

Genç kız artık İngiltere'de değildi. Ve son birkaç saniye içinde solgunlaştığına göre, nefes almıyor olabileceğinden de şüpheleniyordu.

Adam kızın elini hafifçe sıktı ve kız bir nefes aldı.

Yanaklarına renk gelmişti. İşte, bu daha iyiydi.

Dürüst olmak gerekirse, Logan'ın kendi soğukkanlılığını bulması için biraz zamana ihtiyacı vardı. Kadın onun da nefesini kesmişti.

Onun nasıl görüldüğünü merak ederek çok zaman

geçirmişti. Yıllar boyunca çok fazla zaman geçti. Tabii ki o da

Ona var olan her kutsanmış mantarın, güvelerin ve çiçeklerin eskizlerini çizdi ama kendisinin hiçbir benzerini yapmadı.

Tanrılar adına, çok güzeldi. Mektuplarından tahmin ettiğinden çok daha güzeldi. Ayrıca daha küçük, daha narin.

"Yani ..." dedi, "bu şu anlama geliyor . . . sen . . . Ben ... gack." Çok daha az açık sözlü.

Logan'ın bakışları teyzesine kaydı, teyzesi her nasılsa tam da hayalindeki gibiydi. Zayıf omuzlar, meşgul gözler, safran sarısı türban.

"Belki bize birkaç dakika yalnız kalma izni verirsin, Thea Teyze.

Size Thea Teyze diyebilir miyim?" "Ama ... kesinlikle diyebilirsin."

"Hayır," diye inledi nişanlısı. "Lütfen, yapma."

Logan onun ince omzunu sıvazladı. "İşte, işte."

Thea Teyze yeğenini mazur görmek için acele etti. "Onu affetmelisiniz Kaptan. Yıllarca öldüğünüze inandık. O zamandan beri yas tutuyor. Sizi tekrar görmek büyük bir şok. Kendini kaybetmiş durumda."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi. Ve öyleydi de.

Logan da, yoktan var ettiği ve on yıla yakın bir süre boyunca hakkında yalan söylediği bir kişi bir öğleden sonra kapısında belirdiğinde şaşıracaktı.

Şaşırmış, şok olmuş ... hatta belki de korkmuş.

Madeline Gracechurch dehşete kapılmış görünüyordu.

"İstedikinden bahsettiğin şey neydi, mo chridhe? Lapa mı?"

"Bir posset," dedi Thea Teyze. "Hemen bir tane ısıtayım."

Teyzesi odadan çıkar çıkmaz Logan, Madeline'in ince bileğini sıkıca kavrayarak onu ayağa kaldırdı.

Bu hareket dilini bulmasına yardımcı olmuş gibiydi. "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

"Bunu zaten hallettiğimizi sanıyordum."

"Hiç mi vicdanın yok, buraya bir sahtekar olarak gelip teyzemi korkutuyorsun?"

"Sahtekâr mı?" Eğlenen bir ses çıkardı. "Ben sahtekâr değilim, genç kız. Ama itiraf etmeliyim ki tamamen vicdansızım."

Dilini gergin bir şekilde oynatarak dudaklarını ıslattı ve adamın bakışlarını, aksi takdirde dikkatinden kaçabilecek olan küçük, öpücük şeklindeki ağzına çekti.

Başka neleri kaçırmış olabileceğini merak ederek gözlerinin, başının üstündeki dağınık siyah saç düğümünden, yüksek yakalı gri örtünün altında saklanan her ne tür bir vücut varsa ona kadar onun figüründe dolaşmasına izin verdi.

Önemli değil, dedi kendi kendine. Buraya cinsel cazibe için gelmemiştir.

Alacağını tahsil etmek için buradaydı.

Logan derin bir nefes aldı. Etrafında dolaşan hava tanıdık bir koku taşıyordu.

Lavanta kokusu aldığınızda zafer yakındır.

Elini alnına götürdü. "Neler olduğunu anlayamıyorum."

"Yapamaz mısın? Havadan topladığınız isim ve rütbenin bir yerlerde gerçek bir adama ait olabileceğine inanmak bu kadar zor mu? MacKenzie yaygın olmayan bir isim değil. İngiliz Ordusu geniş bir aday havuzu."

"Evet, ama hiçbir şeyi doğru düzgün ele almadım. Özellikle var olmayan bir alayın numarasını yazdım. Hiçbir yer belirtmedim. Onları sadece postaya attım."

"Şey, bir şekilde-"

"Bir şekilde sana ulaşmanın yolunu buldular." Sesli bir şekilde yutkundu. "Ve sen . . . Oh, hayır. Ve sen onları okudun?"

Cevap vermek için ağzını açtı.

"Elbette onları okudun," diyerek onun sözünü kesti.

"Okumamış olsaydın burada olamazdın."

Logan kızgın mı yoksa minnettar mı olduğunu bilmiyordu.

tutuldu	Tamamlanıyor	onun
yan .	ve Konuşma.	O

Sanırım bu onun alışkanlığıydı. Yıllarca onunla tek taraflı bir yazışma yürütmüştü.

Ve sonra, amacına hizmet ettikten sonra, onu öldürme cüretini gösterdi.

Bu kurnaz küçük İngiliz varisi, evlilik baskısından kurtulmak için mükemmel bir plan yaptığını düşündü.

Yanıldığını öğrenmek üzereydi. Hem de çok yanıldığını.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı. "Sanırım hasta olacağım." "Söylemeliyim ki, eve hoş geldin."

"Burası senin evin değil."

Olacak, kızım. Olacak.

Logan ona kendini toparlaması için biraz zaman tanımaya karar verdi. Odanın içinde yavaşça bir tur attı. Kalenin kendisi dikkat çekiciydi. Klasik bir müstahkem kule evdi ve oldukça iyi durumda tutuluyordu. Şu anda bulundukları oda eski duvar halılarıyla kaplıydı ama Logan'ın tipik İngiliz tarzı olduğunu düşündüğü şekilde döşenmişti.

Ama halılar ve koltuklar onun umurunda değildi.

Pencerenin önünde durakladı. Onu ilgilendiren çevredeki araziydi. Bu vadi idealdi. Verimli topraklardan oluşan geniş, yeşil bir şerit berrak gölün yanında uzanıyordu. Ötesinde otlaklar için açık tepeler uzanıyordu.

Bunlar askerlerinin gençliklerinde tanıdıkları Yaylalar'dı. Savaşan döndüklerinde neredeyse tamamen yok olmuş olan Yaylalar. Açgözlü İngiliz toprak ağaları tarafından çalınmıştı ve arada bir de hayalperest kız kurusu.

Burası artık onların evi olacaktı. Burada, Lannair Kalesi'nin gölgesinde, adamları ellerinden alınanları geri kazanabilirlerdi. Bu vadide kulübe yapmak, ekin ekmek ve aile kurmak için yeterince alan vardı.

Bir hayatı yeniden inşa etmek.

Logan onlara bu şansı vermek için her şeyi göze alırdı. Adamlarına bu kadarını borçluydu. Onlara çok daha fazlasını borçluydu.

"Sen," dedi, "gitmek zorundasın."

"Gitmek mi? Hiç şansın yok, mo chridhe." "Gitmek zorundasın. Şimdi."

Onu kolundan tuttu ve kapıya doğru çekmeye çalıştı. Başarısız oldu.

Sonra çekiştirmekten vazgeçti ve bunun yerine onu itmeye başladı.

Bunun da bir faydası olmadı. Belki Logan'ın eğlenmesine yardımcı olması dışında.

O çok büyük bir adamdı ve o sadece küçük bir kızdı. Gülmekten kendini alamadı. Ama çabaları tamamen etkisiz değildi. Minik ellerinin kollarına ve göğsüne yaptığı baskı onu tehlikeli yerlerde harekete geçirdi.

Bir kadının dokunuşu olmadan uzun zaman geçirmişti. Çok uzun zaman.

Sonunda, çekiştirmekten ve itmekten vazgeçti ve doğrudan son çaresine başvurdu.

Yalvarıyordu. Büyük, kahverengi buzağı gözleri ondan merhamet diliyordu. Bunun işe yarama ihtimali en düşük taktik olduğunu bilmiyordu. Logan hassas duygulardan etkilenecek bir adam değildi.

Ancak o bir erkekti ve güzel bir yüz onu etkilememiş değildi. Kadının onca çabasına rağmen yanaklarında bir renk cümbüşü görmeye başlamıştı. Ve o geniş, karanlık gözlerin ardında merak uyandırıcı bir gizem kıvılcımı.

Bu genç kız griye ait değildi. O koyu renk saçları ve pembe dudaklarıyla canlı renklere aitti. Derin Highland yeşilleri ya da safir mavisi.

Kendi gülümsemesi onu şaşırttı.

Onun ekosesini giyerek çok güzel görünecekti.

"Sadece git," dedi. "Eğer şimdi gidersen, teyzemi bunun bir hata olduğuna ikna edebilirim. Çünkü bu bir hataydı. Bunu biliyor olmalısın. Saçma sapan konuşmalarım seni rahatsız etmek istememiştim."

"Belki de bunu yapmak istemedin. Ama beni dahil ettiniz."

"İstedığınız bir özür mü o zaman? Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm. Lütfen, mektupları bana geri verirseniz

çok cömert olacağım. Zahmetleriniz için size ödeme yapmaktan memnuniyet duyarım."

Logan başını salladı. Rüşvetin onu yatıştıracağını mı düşünmüştü? "Gitmiyorum, genç kız. Küçük ipek avucundaki tüm para için değil."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Çok basit. Mektuplarında ne yazdığını istiyorum. Yıllardır ailene anlattıklarını. Ben Yüzbaşı Logan MacKenzie. Mektuplarınızın her birini aldım ve beni öldürmek için yaptığınız tüm girişimlere rağmen hâlâ hayattayım."

Bir parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

Böylece onun sözlerini duyacağından ve bunlara inanacağından emin olacaktı.

"Madeline Eloise Gracechurch . . . Buraya seninle evlenmeye geldim."

İkinci Bölüm

Thea **Teyze** çay masasında Maddie'nin karşısına oturdu. "Evet, canım. Bunun çok şaşırtıcı bir öğleden sonra olduğunu söylemeliyim."

Maddie buna itiraz edemezdi. Kaşığı posset'e daldırdı ve soluk, pütürlü demde sekiz rakamı çizdi.

Kaptan MacKenzie ile karşılaşması onu sersemletmişti.

Buraya seninle evlenmeye geldim, demişti.

Peki karşılığında ne demişti? Ona sert ve esprili bir ret cevabı mı vermişti? Onun sırtışını keskin zekâsıyla paramparça mı etmişti? Bir daha asla masum bir İngiliz kadını evinde rahatsız etmemeye yemin ederek onu gün batımına mı göndermişti?

Hah. Hayır, tabii ki hayır. Teyzesi elinde posset ile dönene kadar taş gibi hareketsiz ve iki kat daha dilsiz bir şekilde orada öylece durdu.

Buraya seninle evlenmeye geldim.

Maddie yetiştirilme tarzını suçladı. Her beyefendinin kızı, bu sözlerin - makul derecede çekici, iyi niyetli bir beyefendi tarafından söylendiğinde - mutluluğun anahtarı olduğuna inanacak şekilde yetiştirilmişti. Evlilik, ona binlerce bebek evi çay partisi boyunca öğretilmişti, onun arzusu, hedefi olmalıydı ... var olma nedeni.

Bu ders o kadar kökleşmişti ki, Maddie bu akıl almaz niyeti açıkladığında aptalca bir coşku hissetmişti. İçindeki küçük bir ses tezahürat yapmak için ayağa kalkmıştı. Sonunda sınıf atladın! Sonunda bir erkek seninle evlenmek istiyor.

Otur, demişti ona. Ve sakın ol.

Kişisel değerini bir evlilik teklifi üzerinden tanımlamayı reddetti. Hele ki bu. Bu gerçek bir teklif değil, bir tehditti; bir centilmen olmayan, iyi niyetli olmayan ve mantıksız derecede çekici bir adam tarafından yapılmıştı.

"Bunun mümkün olabileceğini hiç hayal etmemiştim." Maddie kaşığını kâsenin içinde tekrar tekrar çevirdi. "Bunun nasıl gerçekleştiğini hayal bile edemiyorum."

"Doğrusu ben de çok şaşırdım. Ölümden dönme kısmı büyük bir şok elbette. Hatta bundan daha fazlası..." Teyzesi çenesini elinin arkasına dayadı ve avluya bakan pencereden dışarı baktı. "Şu adama bir bakın."

Maddie teyzesinin bakışlarını takip etti.

Yüzbaşı MacKenzie çimenlik alanın ortasında durmuş, emrindeki küçük asker grubuna talimatlar veriyordu. Adamları atlarını kale duvarlarının içine getirmiş, yemlerini ve sularını vermiş, gece için ahıra koymuşlardı. Daha sonra kamp kurma niyetlerini dile getirmişlerdi.

Neredeyse evlerine yerleşiyorlardı. Yüce

Tanrım. Bu nasıl oldu?

Maddie kendi kendine, her şeyin aynı şekilde olduğunu söyledi. Bu onun hatasıydı.

Yıllar önce bir hata yapmıştı, tıpkı bir çocuğun kartopu yapması gibi. İlk başta küçük, idare edilebilir, masum görünen bir şeydi. Avucunun içine sığmıştı.

Sonra kartopu ondan uzaklaştı ve bir tepeden aşağı çılgınca bir sıçrama yaptı. O andan itibaren her şey kontrolünden çıkmıştı. Yalanlar kendi üzerlerine inşa edildi, daha da büyüdü ve öfkeli bir hız kazandı. Ve ne kadar uzun ve sert bir şekilde peşinden koşarsa koşsun, kartopunu geri almayı asla başaramadı.

"Benim küçük Madling'im -henüz on altı yaşındayken- o muhteşem örneği kaçırdığını düşünmek. Ve işte ben

Sadece deniz kabuğu topladığını sanıyordum." Thea Teyze kolundaki bilezikle oynadı. "Bize kaptanınız hakkında çok şey anlattığınızı biliyorum ama onun niteliklerini abarttığınızı düşünmüştüm. Bunun yerine alçakgönüllü davranıyormuşsunuz gibi görünüyor. Otuz yaş daha genç olsaydım, ben-"

"Thea Teyze, lütfen."

"Şimdi neden bunca zaman başka biriyle evlenmeye direndiğini anlıyorum. Böyle bir adam bir kadını diğerleri için mahveder. Bunu iyi bilirim. Benimle Montclair Kontu arasında da aynısı oldu. Ah, Versailles'daki o baharı yeniden yaşamak." Tekrar Maddie'ye baktı. "İçkine dokunmamışsın."

Maddie önündeki pütürlü, aromatik dağınıklığa baktı. "Maceracı kokuyor."

"Her zamanki gibi. Bira ile kesilmiş sıcak süt. Biraz şeker, anason, karanfil."

"Hepsinin bu kadar olduğuna emin misin?" Maddie bir kaşık dolusu aldı. "Özel bir malzeme yok mu?"

"Oh, evet. Dr. Hargreaves'in İksiri'nden bir dram ekledim. Balgamı temizlemek için de bir tutam turşu baharatı." Kaseye başıyla işaret etti. "Hadi bakalım. Uslu bir kız ol ve ye şunu. Akşam yemeğine daha saatler var. Kaptanınıza, yerleştikten sonra adamlarını akşam yemeği için getirmesini söyledim."

"Onları besleyecek miyiz?" Herkes bilirdi ki bir avare canavar sürüsünü bir kez beslediniz mi bir daha asla gitmezlerdi. "Aşçı protesto için işi bırakacak."

"Onlar asker. Sadece basit yemekler isteyeceklerdir. Ekmek, sığır eti, puding. Gösterişli bir menüye gerek yok." Thea Teyze gümüş bir kaş kaldırdı. "Tabii bir çift ıstakoz önermiyorsanız?"

Maddie dehşetle başını kaldırdı. "Fluffy ve Rex mi? Bunu nasıl önerebilirsin?"

"Demek istediğim, tatlım, kabuklu deniz hayvanları röntgencisi olarak geçirdiğin zamanın sonuna yaklaşıyor olabilirsin."

"Ama Bay Orkney tarafından ıstakozun yaşam döngüsünü gösteren bir seri çizmek üzere görevlendirildim. Çiftleşme sadece bir tanesi.

bir parçası. Onlarca yıl yaşayabilirler."

Istakozlar devam etmekte olan birkaç küçük projeden sadece biriydi. Biraz şans ve Lord Varleigh'in yardımıyla -Yakında daha büyük girişimlerde bulunmayı umuyordu.

"Senin de devam etmen gereken bir yaşam döngün var." Thea Teyze ellerini Maddie'nin ellerinin üzerine koydu. "Artık kaptan döndüğüne göre yakında evlenebilirsiniz. Tabii hâlâ onunla evlenmek istediğini varsayarsak. İstemiyor musun?"

Maddie teyzesinin bakışlarıyla karşılaştı.

İşte fırsat buydu. Sürekli büyüyen kartopuna gerçeğin hızlı bir tekmesini atma şansı. Onu bir kez ve sonsuza dek parçalamak.

Aslında Thea Teyze, onunla evlenmek istemiyorum. Gördüğünüz gibi, o muhteşem erkek örneğini kapmayı başaramadım. Bugüne kadar onu hiç görmemiştim. Kaptan MacKenzie diye biri hiç olmadı. Bir sezonluk hayal kırıklığından kaçınmak için aptalca, panik içinde bir yalan söyledim. Yıllarca herkesi kandırdım ve bunun için üzgünüm. Çok üzgünüm ve utanıyorum.

Maddie dudağını ısırdı. "Thea Teyze, ben ..."

Teyzesi masadan kalkıp dolaba doğru ilerleyerek, "Bu düşünceni unutma," dedi. "Önce kutlamak için kendime biraz konyak dolduracağım. Bunun senin mucizevi günün olduğunu biliyorum. Sevgilin, eve gel. Ama bir bakıma bu benim de zaferim. Babanla savaştığım onca zamandan sonra, seni tonlarca ağırlığa geri dönmeye zorlamak istediğinde

. . . Senin adına çok mutluyum. Ve kendim için de mutluyum. Aklandım. Hayatımın son on yılının artık bir anlamı var." Elindeki konyak bardağını masaya geri getirdi. "Eee? Ne söylemek istiyorsun?"

Maddie'nin kalbi sıkışmıştı. "Ne kadar minnettar olduğumu biliyorsun.

Ve sana ne kadar taptığımı."

"Ama tabii ki seviyorum. Bana tapmak oldukça kolay."

"O zaman umarım kalbinde beni affedecek gücü bulabilirsin." "Seni affetmek mi?" Teyzesi güldü. "Ne için olursa olsun

Madling?"

Maddie'nin başı şakaklarından zonklamaya başladı. Kaşığı eklemleri ağrıyana kadar kavradı.

"İçkiyi yemediğim için." Teyzesine mahcup bir gülümseme verdi. "Kendimi daha iyi hissediyorum. Ben de bir konyak alabilir miyim?"

Bunu yapamazdı. Maddie'nin hataları yüzünden Thea Teyze acı çekmemeliydi. Yaşlı kadının kendine ait bir serveti yoktu. Maddi destek için Maddie'ye, Maddie de diğer her şey için teyzesine muhtaçtı. Gerçeği şimdi söylemek ikisini de çok derinden yaralayabilirdi.

Bu çıkmaz onun kendi eseriydi.

Avludaki o korkutucu İskoçyalı onun sorunuydu.

Ve Maddie o anda onu çözmenin kendisine bağlı olduğunu biliyordu.

Logan kaleden çıktığında, adamları endişeyle haber bekliyorlardı. Ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, haberin kötü olmasını bekliyorlardı.

"Yani . . . ?" Callum sordu. "Nasıl geçti?"

"Beklenebileceği kadar iyi," diye yanıtladı

Logan.

Bazı açılardan beklediğinden daha iyiydi. Logan oraya vardığında çürüklerle dolu ya da harelip hastası bir kadınla karşılaşacağını tahmin etmişti. Kendi kendine, en azından sade biri olacağını söylemişti. Yoksa nazik bir mirasçı neden bir sevgili icat etmek zorunda hissetsin ki?

Ama Madeline'in görünürde hiçbir rahatsızlığı yoktu ve kesinlikle sade de değildi. Çok güzeldi.

Küçük sevimli bir yalancı.

Bunun işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından henüz emin değildi.

"Madem öyle," diye sordu Rabbie, "neden burada bizimle birliktesin?"

"Öldüğüme inanıyordu," dedi. "Dönüşümüz onun için bir şok oldu. Kendine gelmesi için ona biraz zaman veriyorum."

"En azından o hâlâ burada," dedi Callum. "Demek ki sen benden daha iyi durumdasın."

Sahra cerrahı Munro da onlara katıldı. "Kızından hâlâ haber yok mu Callum?"

Callum omuz silkti. "Haberler var. Glasgow'daki amcam Nova Scotia'ya giden geminin kayıtlarını kontrol etti. Yolcu listesinde Bayan Mairi Aileen Fraser diye biri yokmuş." "Ama bu iyi bir şey," dedi Munro. "Demek ki hâlâ burada İskoçya."

Yuvarlak yüzlü asker başını salladı. "Listede Mairi Aileen Fraser diye birinin olmadığını söyledim. Ancak Bayan Mairi Aileen MacTavish diye biri vardı. Kahraman gibi karşılanmam buraya kadarmış."

Yaşlı adam Callum'un sırtını sıvazladı. "Bunu duyduğuma üzıldüm delikanlı. Eğer beklemediyse, seni hak etmemiş demektir."

"Onu suçlayamam." Callum sol ön kolunun kütüğüyle göğsünü sıvazladı - Munro'nun tarlada kestiği bir eli eksikti. "Bana bir baksana. Bunu kim bekler ki?"

"Bir sürü"-Fyfe hıçkırdı-"bir sürü kız, kesinlikle."

Logan spor çantasından bir şişe viski çıkardı, kapağını açtı ve Callum'a uzattı. Sempatik sözler hiçbir zaman güçlü yanı olmamıştı ama her zaman bir sonraki içkiyi doldurmaya hazırды.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Alay geçen sonbahar Dover'a indiğinde, Londra'da muzaffer kahramanlar olarak karşılanmışlardı. Sonra kuzeye yürüdüler. Eve, Highlands'e. Ve adamlarının hayatlarının ve hayallerinin birer birer parçalanışını izlemişti.

Callum tek değildi. Etrafında toplanan adamlar, terhis edilen son askerleri ve en kötü durumda olanları temsil ediyordu: evsizler, yaralılar, geride kalanlar.

Cesurca savaşmışlar, hayatta kalmışlar, ailelerine ve sevgililerine dönme vaadiyle İngiltere için savaşı kazanmışlardı; ancak ailelerinin, evlerinin ve sevgililerinin gittiğini gördüler. Yüzyıllardır yaşadıkları topraklardan, onlardan savaşmalarını isteyen aynı açgözlü İngiliz toprak ağaları tarafından sürülmüşlerdi.

Ve Logan bu konuda hiçbir şey yapamadı. Ta ki bugüne kadar.

Bugün, her şeyi geri aldı.

Grubun kenarındaki iri yarı adam irkildi. "Bu da ne böyle? Burası neresi?"

"Sakin ol, Grant."

Grant'inki aralarındaki en üzücü hikâyeydi. Bir havan topu Quatre-Bras'ın çok yakınına düşmüş ve dev gibi adamı yirmi metre havaya fırlatmıştı. Yaralarından kurtulmuştu ama şimdi bir saatten fazla hiçbir şey hatırlamıyordu. O savaşa kadar hayatındaki her şeyi mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. Yeni olan her şey kum gibi avuçlarının arasından kayıp gidiyordu.

"Lannair Kalesi'ndeyiz," diye açıkladı Munro. Kır saçlı saha cerrahı diğerlerinin toplamından daha sabırlıydı. "Savaş sona erdi. İskoçya'daki evimizdeyiz."

"Öyle miyiz? Bu çok güzel."

Kimsenin buna itiraz edecek cesareti yoktu.

"Söylesenize Kaptan," dedi iri adam. "Yakında Ross-shire'a doğru yola çıkacak mıyız? Ninemi ve ufaklıkları görmek istiyorum."

Logan başını sıkıca salladı. "İstersen yarın."

Yarın Ross-shire'a yakın bir yere gitmeyeceklerdi ama Grant nasıl olsa bu sözü unutacaktı. Logan çoğu gün ona Ross-shire'a aylar önce gittiklerini söylemeye dayanamıyordu. Grant'in büyükannesi yaşlılıktan ölmüş, küçükler tifüsten telef olmuş ve aile kulübeleri yanmış külden bir kabuk haline gelmişti.

"Yarın iyi olur." Grant bir süre durakladıktan sonra kendi kendine kıkırdadı ve ekledi: "Sana domuz, fahişe ve gayda ile ilgili olanı anlatmış mıydım?"

Adamların geri kalanı inledi.

Logan onları bir bakışıyla susturdu. Grant, Corunna'da bütün bir voltiguer hattını durdurmuş ve bölüklerine geri çekilmeleri için zaman kazandırmıştı. Hayatlarını kurtarmıştı. En azından onun müstehcen şakasını bir kez daha dinleyebilirlerdi.

Logan, "Dinleyelim o zaman. Bugün bir şaka işime yarayabilir."

Grant'in düşüncelerini toparlaması için birkaç kez başlaması, durması ve duraklamasıyla anlatımı bir süre sürdü.

Sonuna geldiğinde, bütün erkekler sıkılmış bir ses tonuyla ona katıldılar: " 'Daha yüksek sesle ciyakla, kızım. Daha yüksek sesle ciyakla.' "

Grant içtenlikle güldü ve Logan'ın sırtına bir tokat attı. "İyi bir hikaye, değil mi? Eve dönünce anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Evim. Burası Grant'in sahip olabileceği en yakın evdi.

Logan sesini yükseltti. "Vadinin etrafına bir bakın çocuklar. Evler için yerinizi seçmeye başlayın."

"Bunu almamıza asla izin vermezler," dedi Rabbie. "Aptal mısın sen? Ona veda öpücüğü vereli sekiz yıldan fazla oldu. Bu topraklar artık İngilizlerin elinde. Senin o genç kızın bir yerlerde bizi kovalamak için yüzünü gösterecek bir babası ya da kardeşi vardır ve biz de Avustralya'ya giden ilk gemide oluruz."

Callum ağırlığını kaydırıldı. "Belki de sizinle evleneceğinden emin olmak için beklemeliyiz, Kaptan."

Logan omuzlarını dikleştirdi. "Bu konuda endişelenmeyin. Bundan emin olacağım. Bu gece."

Üçüncü Bölüm

Kararını verdikten sonra Maddie yüzünü yıkadı, biraz konyak içti ve dışarı çıkıp Yüzbaşı Logan MacKenzie'yle yüzleşmeye hazırlandı.

Kapı aralığına kadar geldi - orada adam belirdi, onu arıyordu.

Bakışları onu bir aşağı bir yukarı süzerek tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Biraz hava almaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, mo chridhe.

Hadi biraz dolaşalım ve konuşalım, ikimiz."

"Pekâlâ," diye kabul etti, şu anda kendi fikri olmadığı için biraz dehşete düşmüştü. Kontrolün kendisinde olmasını istiyordu. Ya da en azından kendi kontrolünü elinde tutmak.

Ama böyle bir adamla nasıl başa çıkabilirdi ki?

Maddie şatodan çıkıp kemerli taş kapıdan geçerken ona ayak uydurmakta zorlandı. Adamın uzun ve rahat adımları Maddie için tempolu bir yürüyüşe dönüşmüştü.

Kalenin gölgesinden öğleden sonra güneşine çıktılar ve gölün kenarına doğru yürüdüler. Hava aldatıcı bir şekilde neşeliydi; Nisan ayına göre güneşli ve sıcaktı, esintide hafif bir ferahlık vardı. Gökyüzü ve su birbirlerine üstünlük kurma yarışına girmiş gibiydi.

Kaptan MacKenzie'nin gözleri ikisini de alt etti.

"Sahil boyunca yürümek için ne güzel bir öğleden sonra," dedi. "Tıpkı Brighton'daki eski günlerdeki gibi."

"Benimle alay etmeyi bırakabilirsin. On altı yaşında bir aptal olduğumun farkındayım. Ama sana mektup yazmayı bıraktığımda olgunlaşmayı bırakmadım. Bir kadın oldum."

"Oh, şimdi mi?"

"Evet. Bağımsız bir kadın. Kendi evini ve işlerini yöneten biri. O yüzden açık konuşalım."

Gölün içine doğru boğumlu yeşil bir parmak gibi uzanan küçük bir kara parçasının üzerinde durdular.

Tanrım, adam çok uzundu. Maddie ona bakmaktan boynunun ağrıyacağını fark etti. Büyük, düz bir kayanın üzerine çıktı ve aralarındaki boy farkını daha kontrol edilebilir bir miktara indirdi.

Ne yazık ki, bu mesafeyi kapatmak onu sadece adamın yakışıklı yüz hatlarına ve nefes kesici gözlerine yaklaştırdı.

Onun çekiciliğinin önemli olmadığını kendine hatırlattı. Bu, uzun zamandır terk edilmiş bir rüyanın mucizevi bir şekilde gerçekleşmesi değildi. Bu adam onun uydurduğu kahraman Yüzbaşı MacKenzie değildi. O sadece aynı ismi paylaşan bir askerdi.

Ve kesinlikle ona aşık değildi.

Hayır, bu adam bir şey istiyordu ve o şey Maddie değildi. Amacının ne olduğunu öğrenebilirse, belki onu gitmeye ikna edebilirdi.

"Para istemediğini söylemiştin. Neyin peşindesin?" "Bunun peşindeyim, genç kız." Başıyla göle doğru işaret etti. "Bu kale. Arazi. Ve onu elde etmek için her şeyi yapmaya hazırım. Hilekâr bir İngiliz fingirdekle evlenmek bile."

Nihayet, inandırıcı bulduğu bir açıklama vardı. Ne yazık ki, bunu da korkunç buldu.

"Beni seninle evlenmeye zorlayamazsın."

"Seni zorlamama gerek yok. Benimle yeterince istekli bir şekilde evleneceksin. Dediğiniz gibi, artık bağımsız bir kadınsınız. Bu mektupların" -göğüs cebinden sararmış kâğıdı çıkardı- "yanlış ellere geçmesi utanç verici olur."

Boğazını temizledi ve okumaya başladı. " 'Sevgili Kaptan MacWhimsy. Bu sabah korkunç Bayan Price ziyaretime geldi. Lavinia her zaman seninle ilgili hikâyeler anlatmam için beni kışkırtıyor. Bugün de öpüşüp öpüşmediğimizi sordu. Elbette öpüştüğümüzü söyledim. Ve tabii ki bana öpücüğün nasıl bir şey olduğunu sormak zorunda kaldı. "

O okudukça Maddie yüzünün daha da ısındığını hissetti. Görüşünün kenarları kırmızının titreşen bir tonuna dönüştü. "Bu kadar yeter, teşekkürler."

Okumaya devam etti. " 'Tatlı ya da hoş gibi yavan bir şey söylemeliydim. Ya da daha iyisi, hiçbir şey söylememeliydim. Bunun yerine . . . ' "

"Kaptan MacKenzie, lütfen."

"Onun yerine," diye devam etti, "bu aptalca, övünge kelime dilime takıldı. Nereden çıktığından emin değilim. Ama bir kez ağzımdan çıktı mı, bir daha geri alamadım. Oh, kaptanım. Bayan Price'a öpüştüğümüzü söyledim-' "

Kağıda atladı. Adam elini başının üzerine kaldırarak onun ulaşamayacağı bir yere koydu. Kendine rağmen, nafile bir çabayla zıplayarak kağıdı yakalamaya çalıştı. Adam onun bu girişimine kıkırdadı ve kadın saygınlığını yitirdiğini hissetti.

"Bayan Price'a öpüşmemizin kışkırtıcı olduğunu söyledim," diye bitirdi. Oh, Tanrım.

Kağıdı katladı ve göğüs cebine geri koydu. "Bu o kadar da kötü değil, gerçekten. Daha çok var. Çok daha fazlası. Hatırlarsınız, oldukça kişiselleştiler."

Evet. Hatırladı.

Genç Maddie için bu mektuplar bir çeşit günlük görevi görüyordu. Yüksek sesle konuşmaya cesaret edemediği şeyleri yazardı. Tüm önemsiz şikayetlerini, ergenlik ruh halinden ve hayal kırıklıklarından doğan en merhametsiz düşüncelerini. Bir kadın ve bir erkek arasında aşkın ne olabileceğine dair bilgisizce kurduğu hayalleri. O mektupları Yüzbaşı MacKenzie'ye tam da kendisini tanıyan hiç kimsenin okumasını istemediği için göndermişti.

Şimdi de onları dünyaya ifşa etmekle tehdit etti.

Karnında bir umutsuzluk duygusu çalkalandı. Sanki gençliğini içten dileklerini şişelere doldurup okyanusa atarak geçirmiş ve yıllar sonra aniden hepsi geri dönmüş gibi hissediyordu.

Bir deniz canavarı tarafından.

"Ya seninle evlenmeyi reddedersem?" diye sordu.

"O zaman sanırım mektuplarınızı başka birine ileteneğim. Gerçekten ilgilenen birisi."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım babamı kastediyorsunuz."

"Hayır, ben Londra'daki skandal sayfalarını düşünüyordum. Büyük olasılıkla ikisine de gider ve hangisinin bana daha fazla para teklif edeceğine bakardım."

"Birinin bu kadar kalpsiz olabileceğine inanamıyorum."

Kıkırdarak katlanmış mektubu kızın yanağına dokundurdu.

"Daha yeni tanışıyoruz, mo chridhe. Ama inan bana, ben senin istediğin hiçbir şey değilim ve hayal edebileceğinden de kötüyüm."

Tabii ki öyle olacak.

Bu Maddie'nin şansının mükemmel bir örneği idi. Ordudaki tüm rütbeler, Hristiyanlık âlemindeki tüm isimler ve Highlands'deki tüm klanlar arasından ... rastgele onunkini seçmek zorundaydı.

Eğer bu sadece küçük düşürücü bir mesele olsaydı, Maddie bu cezayı seve seve kabul ederdi. Ancak bu mektuplar halka açıklanırsa, basit bir utançtan daha fazlası anlamına gelecekti.

İnsanlar bir aptala gülerler; bir sahtekârdan nefret ederler. Belki de tüm İngiltere'yi kandırmak için yola çıkmamıştı ama ailesinin sempatisini ve akranlarının kıskançlığını uyandırmaya hiç itiraz etmemişti. Yıllar sonra, Kaptan'ın sözde ölümünden sonra, onların taziyelerini kabul etmişti.

Bir kaleyi bile kabul etmişti.

Tüm tanıdıkları Maddie'nin onları aptalca nedenlerle kandırdığını bilecekti. Dedikodular yıllarca ailesinin peşini bırakmayacaktı. Ve kim yalanlarıyla ünlü bir kadından bilimsel illüstrasyonlar isterdi ki? Kendini hiçbir desteği olmadan yapayalnız bulabilirdi.

Panik duygusu daha da arttı.

"Bunu mantıklı bir şekilde tartışalım," dedi. "On altı yaşındayken yazdığım mektuplarla bana şantaj yapmayı teklif ediyorsunuz. On altı yaşındayken hiç düşüncesizce ve aptalca bir şey yapmadınız mı?"

"Kesinlikle yaptım."

"Güzel," dedi Maddie hevesle. Belki de onu anlayışlı olmaya ikna edebilirdi. Kimsenin gençlik çılgınlığının bedelini ömür boyu ödemek zorunda bırakılmaması gerektiğini kabul ederdi. "Peki senin aptalca seçimin neydi?"

"Orduya katıldım," dedi. "On yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen bu seçimin bedelini ödemeyi bitirmedim. Arkadaşlarımla çoğu bunu hayatlarıyla ödedi."

Dudağını ısırdı. O böyle söyleyince...

"Lütfen anlamaya çalışın. Mektuplarımı okuduysanız, yalan söylemekten zevk almadığıma inanmalısınız. Sadece kontrolüm dışında gelişti. Birçok kez hiçbir şey söylememiş olmayı diledim."

"Hepsini geri mi alacaksın?"

"Evet. Bir kalp atışında."

Adamın onun bu hevesi karşısında biraz irkildiğini düşündü ama belki de bu sadece onun hayal gücüydü. Hayal gücü konusunda köklü bir fazlalığı vardı. Özellikle de konu kilt giyen erkeklere geldiğinde.

"Eğer yalanlarını geri almak istiyorsan," dedi, "o zaman benimle evlenmelisin."

"Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Bir düşünün. İskoç niyetine mektuplar yazdın. Ben de onları aldım. Bunlar açık gerçekler, değil mi?"

"Sanırım."

"Benimle evlendiğinde bunların hiçbirisi yalan olmayacak," diye belirtti. "Sanki bunca yıldır doğruyu söylemişsin gibi olacak."

"Birbirimizi sevdiğimiz kısım hariç."

Omuz silkti. "Bu küçük bir ayrıntı. Aşk, insanların kendilerine söyledikleri bir yalandır."

Maddie buna karşı çıkmak istiyordu ama ikna edici bir açıklama yapabileceğinden emin değildi. En azından kişisel deneyimlerinden yola çıkarak.

Ve kendine rağmen, giderek daha fazla ilgisini çekiyordu. "Ne tür bir düzenleme öneriyorsun?"

"Basit bir şey. Kendi nedenlerimizle, karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma olarak evleniriz. Mülkü ben alacağım. Sen de mektuplarını geri alacaksın."

"Peki ya ..." Yanakları kızararak ısındı. "Bilirsin işte."

"Bildiğimden emin değilim."

Onun ne demek istediğini biliyordu, haydut. Sadece ona bunu söyleterek eğlenmek istiyordu.

Sözcükleri zorla çıkardı. "Peki ya evlilik ilişkileri?" "Yani senin ırzına mı geçeceğim?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evlilik tamamlanmalı. Ama ben çocuklarla ilgilenmiyorum."

"Oh. Ben de çocuklarla ilgilenmiyorum."

Bu tam olarak doğru değildi. Maddie bebekleri severdi. Ama şu ya da bu nedenden ötürü, kendisi için annelik fikrinden uzun zamandır vazgeçmişti. Şimdi son umut kırıntılarını da bir kenara atmak büyük bir fedakârlık olmazdı.

"Yani sadece bir gece mi?" diye sordu. "Ve hiçbir duygusal bağ yok."

Başını salladı. "Sadece birkaç ay birlikte yaşamamız gerekecek. Burayı sahiplenmeme yetecek kadar uzun bir süre. Birkaç kulübe inşa edeceğim, toprağa ekin ekeceğim. Sonra istediğinizi yapmakta özgürsünüz."

"Ayrılmayı mı kastediyorsun? Aileme ne diyeceğim?"

"Aceleyle evlenen ve sonra kendilerini yeniden düşünürken bulan, ayrı yaşamak isteyen diğer çiftler gibiyiz. Bu alışılmadık bir durum değil."

"Hayır," diye itiraf etti Maddie. "Alışılmadık bir şey değil. Aslında bu yalan bile sayılmaz."

Başı dönüyordu.

Evlilik fikri ilk başta kulağa mantıksız gelmişti. Ama belki de bu, zamanda geriye gitmekten sonraki en iyi şeydi. Belki de hayatını ele geçiren bu saçma, aceleci hikâyeyi gerçekten geri alabilirdi.

Ve kalbi sıkışmış.

Yıllar sonra ilk kez, kendini sahtekâr gibi hissetmeden ailesini ziyaret edebiliyordu. Ördüğü bu yalan ağı, kimseye güvenmesini imkânsız hale getirmişti. Kimsenin çok yaklaşmasına izin vermeye cesaret edemiyordu.

Yalnızlık onu yıpratmıştı. En korkunç şekilde.

Arkadaşlarını ya da ailesini ziyaret etmediği zamanlarda kalede kalabilir ve huzur içinde işine devam edebilirdi. Kaptan MacKenzie toprakları yönetmekle meşgul olacaktı. Onunla sadece bir kez aynı yatağı paylaşması gerekiyordu.

Onun çıplak bacaklarına bir bakış attı.

Belki de yatak kısmı o kadar da kötü olmazdı. En azından merak ettiği birkaç konuyu tatmin etme şansı olacaktı. Günlerini cinsel ilişkiye girmek için ıstakozları bekleyerek geçiriyordu. Doğal olarak, zaman zaman insan eşdeğerini merak ediyordu.

"Senin seçimine ihtiyacım var, genç kız," dedi. "Benimle evlenecek misin yoksa bütün bu mektupları Londra'daki skandal gazetelerine mi göndereceğim?"

Bir an için gözlerini kapattı. "Gerçeği kimsenin bilmeyeceğine dair bana söz veriyor musun?"

"Yemin ederim bunu benden öğrenemeyecekler."

"Ve kendi ilgi alanlarıma ve uğraşlarıma devam etmekte özgür olacağım."

Başını salladı. "Senin kendi hayatın var, benim de kendi hayatım."

Maddie sanki bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi başının döndüğünü hissetti. Derin bir nefes aldı, cesaretini topladı ... sonra atladı.

"Pekâlâ, kabul ediyorum. Mümkün olan en kısa sürede evlenebiliriz."

"Uygulanabilir mi?" Güldü. "Burası İskoçya, genç kız. Evlilik ilanını beklemeye ya da kilisede evlenmeye gerek yok."

"Ama kimsenin gerçeklerden şüphelenmeyeceğine söz vermiştiniz. Bu da en azından başlangıçta bana düşkün görünmeniz gerektiği anlamına geliyor. Bence gerçekten benim Kaptan MacKenzie'm olsaydınız ve bunca yıl birlikte olmak için beklemiş olsaydık, düzgün bir düğün yapmamı isterdiniz."

Aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Lass, gerçekten senin Kaptan MacKenzie'n olsaydım ve yıllarca savaşta, hayatın kendisinden daha çok sahip olmak istediğim tek kadını özleyerek geçirseydim ... ?" Saçının bir tutamına dokundu. "Bir gece daha beklemezdim."

Sertçe yutkundu. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Ve bunu bir saat önce yapardım."

Başını yana eğdi. Bakışları onun dudaklarına kaydı.

Ve sonra ağzı çok garip bir şey yaptı.

Onunkine yaklaşmaya başladı.

O-

Oh, Tanrım. Öpecekti. Onu öpecekti.

"Bekle." Paniğe kapılan Maddie iki elini de adamın göğsüne koyarak onu durdurdu. "Adamların, hizmetkârlarım... bizi izliyor olabilirler."

"Bizi izlediklerinden eminim. Bu yüzden öpüşeceğiz."

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nasıl yapacağımı bilmediğimi biliyorsun." Dudakları kıvrıldı. "Ben biliyorum."

O alçak, yıkıcı İskoç çapağıyla söylenen bu üç küçük kelime Maddie'nin endişelerini gidermek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

Neyse ki bir ertelemesi vardı. Geri çekildi ve saçlarına baktı. Saat mekanizmasına hayret eden ve nasıl çalıştığını merak eden bir çocuğa benziyordu. Birkaç dakika sonra, onun saçını tutan kalemi kavradığını hissetti.

Uzun, yavaş bir çekişle onu gevşetti ve bir kenara attı.

Bir sıçrama ile göle indi.

Parmakları kızın saçlarını karıştırdı, bukleleri gelişigüzel düğümlerinden kurtardı ve omuzlarına yerleştirdi. Şefkatle. Her zaman bir sevgilinin yapacağını hayal ettiği gibi. Duygu kıvılcımları kafa derisinden ayak parmaklarına kadar dans etti.

"Bu benim en iyi çizim kalemimdi," dedi.

"Sadece bir kalem."

"Londra'dan geldi. Elimde sınırlı miktarda var."

Başparmağı onun yanağını okşadı. "Neredeyse gözümü çıkarıyordu."

Onlardan da sınırlı miktarda var. Böylesi daha iyi." "Ama-"
Nefesi kesildi. "Oh."

Elleriyle kızın yanaklarını kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

Nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. Adamın ağzına baktı. Bir kaçınılmazlık dalgası onu sardı.

"Bu gerçekten oluyor, değil mi?" diye fısıldadı.

Adam cevap olarak dudaklarını onunkilere bastırdı.

Ve Maddie hareketsiz kaldı. Beklediği şehvetli uzmanlık şimşeği gelmemişti. Adamın yüzüne yapışmış, elmacık kemiğine bakıyordu. Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerini kapat, ninny.

Belki de kıpırdamadan durur ve dikkatini verirse aptallığı belli olmazdı. Belki de ona öpüşmeyi öğretebilirdi, tıpkı gökyüzünün göle mavi olmayı öğrettiği gibi.

Onu bu kadar erken öpmek aptalca bir riskti.

Logan dudakları onunkilerle buluştuğu anda bunu fark etti ve kız da karşılık olarak kaskatı kesildi. Lanet olsun. Eğer bu kucaklaşma yanlış giderse, onu korkutup kaçırabilir ve büyük planları başlamadan bitebilirdi.

Bu da meydan okumasının açık olduğu anlamına geliyordu.

Bu öpücüğün doğru gittiğinden emin olmalıydı. "Sus, mo chridhe. Yavaşça şimdi."

Kendisi gibi bir adamın toplayabileceği tüm sabır ve şefkatle -ki bu pek fazla bir şey değildi- dudaklarını kısa paslaşmalarla onunkilerin üzerinde gezdirdi. Ama çok geçmeden utangaç ve tatlı bir şekilde karşılık vermeye başladı. Dudakları onunkileri de okşadı.

Onu geride tutmak için göğsüne yaslanan aynı eller şimdi yakalarına yapışmış, onu daha yakına çekiyordu. Dudakları onunkilerin altından ayrıldı ve adam dilini dudaklarının arasında g e z d i r d i . Kadının arkasından küçük bir iç çekiş geldi.

Boğazına, cesaret verici ve tatlı. Yavaş, durgun vuruşlarla kızın ağzını keşfetti.

Ve sonra dili hafifçe onunkine dokunduğunda sabrı ödüllendirildi.

Yüce Tanrım. Dizleri neredeyse bükülüyordu.

Evet. Bu işin yolu bu.

Şimdi fikri vardı, onun zeki küçük fingirdeşmesi. O keşfettiğinde, o teslim oluyordu. O aldığında, o verdi. Ve karşılığında o da aynısını yaptı.

Logan o ayna görünümlü gölün kenarında durup onu saatlerce öpebilirdi. Günlerce. Belki haftalar ve aylar, mevsimler değişirken. Onda farklı bir şeyler vardı. Daha önce bir öpücükte hiç tatmadığına karar vermek dışında tam olarak adlandıramadığı bir tat. Biraz baharat, biraz tatlı ve hepsi de sıcaktı.

Her neyse, bu alaycı öz onu daha sert öpmek, onu kovalamak için daha derinlere inmek istemesine neden oldu. Sanki onu kendi içine çekebilir ve kendi yapabilirmiş gibi.

Ama onu korkutmak istemiyordu. Son bir kez dudaklarını onunkilere değdirdikten sonra başını kaldırdı.

Kadının hâlâ parmak uçlarında durduğunu ve kayanın üzerinde dengede durduğunu unutmuştu. Adam onu bırakıp geri adım attığında, kadın ona doğru sallandı. Vücutları donuk bir sesle çarpıştı. Yumuşaklık güçle buluştu.

İçgüdüleriyle hareket ederek onu kollarının arasına aldı.

Onun her şeyini kendi her şeyine karşı hissetti. Sıcak, kıvrımlı, kadınsı ve gri matem elbisesinin altında çok canlı.

Sonra isli kirpiklerle çevrili iri kahverengi buzağı gözleriyle ve hafifçe aralanmış öpücük dolu dudaklarıyla ona baktı.

Yüce Tanrım. Bu kez dizleri gerçekten titriyordu.

Logan ona söylediklerine, bir kalbin olması gereken o yerde sahip olduğu her şeyle inanıyordu. Aşk, insanların kendilerine söyledikleri bir yalandan başka bir şey değildi.

Ama şehvet?

Şehvet gerçektir ve o bunu hissediyordu. Hem de iliklerine kadar hissediyordu. Onu kendisine doğru tutarken, kanı en şiddetli, en ilkel türden bir ihtiyaçla çarpıyordu. Sahip olmaktan, sahiplenmekten ve benim olmaktan söz eden bir ihtiyaç.

Onu vahşileştirdi.

Kuşkusuz bunun nedeni uzun süredir bir kadınla birlikte olmamasıydı. Madeline her zamanki gibi biri bile değildi. Seçme şansı olsaydı, ateşli saçları ve gözlerinde bilmiş bir parıltısı olan güzel bir İskoç kızını tercih ettiğini söylerdi. İlk öpücüğünün tadını yeni yeni öğrenen utangaç, düzgün bir İngiliz centilmenini değil.

Ama utangaçlığının ve çekingenliğinin altında doğal, dünyevi bir duygusallığa sahipti. Bunun yatakta ne anlama gelebileceğini düşünmeden edemiyordu - tüm kurallar ve korseler bir kenara bırakıldığında ve karanlık onu görgü kurallarından kurtardığında.

Lanet olsun. Yine onu merak ediyordu.

Merak etmekten bıkmıştı. Bu kadını çok uzun zamandır merak ediyordu. Kanlı günlerden sonra günler ve dondurucu gecelerden sonra geceler. Yıllardır. Bu onu çılgına çevirmişti.

Onu görmesi gerekiyordu. Onu aramalıydı. Tadına bakmalıydı. Her yerini. Zevkten çıkardığı küçük sesleri duymak. Sadece bir kez. O zaman merak yerini bilgiye bırakacak ve artık onun peşini bırakmayacaktı.

Onu kayadan indirdi ve ayağa kaldırdı. "Kaptan MacKenzie," dedi hülyalı bir şekilde, "ben-"

"Logan," diye düzeltti. "Sanırım artık bana Logan demek daha doğru olacak."

"Evet. Sanırım öyle. Logan." "Ne demek istedin?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok." Bunu iyiye işaret olarak kabul ederdi.

"Gidip temizlensem ve adamları toptasam iyi olacak," dedi. "Siz de tören için hazırlanmaya başlayabilirsiniz."

"Sanırım bir hafta yeterli bir süre olacaktır," dedi. "Gerçi ben iki haftayı tercih ederdim."

Başını iki yana salladı. "Bir hafta beklemeyeceğim."

"O zaman birkaç gün. En azından bana o kadar ver. I . . .
Giyecek uygun bir şeyim yok."

"Elbisenin rengi umurumda değil, genç kız. Sadece onu
senden tekrar çıkaracağım."

Gözlerini kırptırdı. "Oh."

Logan bunu bir an önce yapması gerektiğini biliyordu. Ona
düşünmesi için zaman tanırca, bu işi hiç yapmamaya karar
verebilirdi.

Yeşil ufka doğru hızla batmakta olan güneşe bir bakış attı.
"Üç saatin var. Bu gece evleniyoruz."

Dördüncü Bölüm

Maddie her zaman diğer kızlardan farklı olmuştu ve bunu her zaman biliyordu. Örneğin, düğün gününde aşağıdaki yapılacaklar listesini yazan tek gelin olduğundan emindi:

- Banyo
- Kuaför
- Elbise
- Istakozlar

Üç saat sonra, yıkandı, saçları düzeltildi ve giydirildi - ve ne yazık ki hem o hem de Rex için, Fluffy'nin tüy döktüğüne dair hala bir işaret yoktu.

Şimdi galeride durmuş, Yayla düğünü olacak sahneyi izliyordu.

Sade bir tabloydu. Özel bir süsleme yoktu. Çiçekler için yılın çok başındaydık, elimizde kurdele yoktu ve başka bir şey için de zamanımız olmamıştı.

Dışarıda bir bahar fırtınası kopmuştu. Rüzgâr ve yağmur uğuldayarak kale duvarlarını dövüyordu. Yüksek salonda, mevcut her tutacakta mumlar yanıyordu. Alevler dans edip titriyor, en az onun hissettiği kadar endişeli görünüyordu.

Hizmetçiler salonun bir tarafına dizilmişti. Diğer tarafta ise Kaptan MacKenzie'nin adamları sıralanmıştı. Her iki grup da onu bekliyordu.

Ve sonsuza dek olduğu yerde kalmaktan başka bir şey istemiyordu. Ya da Fluffy ile kayaların altına saklanmak.

"Hazır mısın, genç kız?"

Kadın irkilerek sıçradı. Logan galeride ona katılmış, kedi gibi adımlarla ona doğru yaklaşıyordu.

Muhteşemliğiyle de ona sinsice yaklaşıyor.

Mercy.

O da banyo yapmıştı. Ve tıraş olmuştu. Kahverengi saçlarının çoğu tarakla düzeltilmişti ama birkaç uslanmaz bukle alnının üzerinden hoyratça dökülüyordu. Birisi kırmızı ceketini fırçalamış ve düğmelerini parlatmıştı. Altın örgü ve pirinç mum ışığında parlıyordu.

Bugün erken saatlerde oldukça çekiciydi. Şimdi ise muhteşemdi.

Maddie kendini onun karşısında eşit hissetmiyordu. Becky saç konusunda elinden geleni yapmıştı ama Maddie'nin her zamanki koyu gri elbiselerinden birini giymekten başka çaresi yoktu. Yıllardır başka bir şey diktirmemişti. Ne anlamı olabilirdi ki? Hiçbir yere gitmiyor, hiçbir zaman eğlenmiyordu.

Bir düğün için kesinlikle hazırlıklı değildi. "Kendimi buna hazır hissetmiyorum," dedi.

Onu hızlı ve üstünkörü bir bakışla süzdü. "Yeterince hazır görünüyorsun."

Bir gelinin düğün gününde duymayı hayal ettiği şey değil. Güzel görünüyorsun değil. Sevimli görünmüyorsun.

Yeterince hazır görünüyorsun.

Koridorda sıralanmış yarım düzine askere baktı. "Adamlarınız bu gece burada ne olduğunu düşünüyor?"

"Seninle evleneceğimi düşünüyorlar."

"Yani mektupları biliyorlar mı?"

"Evet, onları aldığımı biliyorlar. Ama hiç okumadılar."

Maddie onun doğruyu söylediğine inanmak isterdi ama bundan şüpheliydi. Acımasız koşullardaki bir asker için, seks düşkünü olmayan, hayal gücü yüksek bir İngiliz'in saçmalıkları büyük bir eğlence olmalıydı. Neden bunları kendine saklasın ki? Mektuplarının kasvetli gecelerde eğlenmek için kamp ateşinin etrafında dolaştırılmış olması çok daha muhtemel görünüyordu.

"Sadece çok fazla insan var," dedi. "Ve çok geniş bir alan."

Çok fazla kalabalık gibi hissetmeye başlamıştı.

Maddie kalabalıklarda iyi değildi.

"Mektuplarımdan biliyor olmalısın ki bu tür sosyal toplantılara tahammül edemiyorum. Utangaçlığım, en başta sizi icat etmemin nedeni."

"Beni icat mı ettin? Lass, beni sen icat etmedin."

"Hayır, haklısın. Anlayışlı ve nazik birini icat ettim." Kollarını kavuşturdu ve kendine sarıldı. Başka kimse bunu yapacak gibi görünmüyordu. "Acı verici utangaçlık deyimini hiç duymadınız mı? Bir oda dolusu insanın dikkati

. . . benim için kışın ortasında buz gibi bir patlama. Önce cildimin her yeri karıncalanmaya başlar. Sonra uyuşuyorum. Ve sonra donuyorum."

"Etrafınıza bakın."

Onu koridora bakacak şekilde döndürdü, sonra arkasında durdu, ellerini korkuluklara yerleştirdi ve kollarının arasına aldı. Sert göğsü kızın sırtıyla buluştu ve çenesi kızın şakağına dayandı. Bu duruş samimi ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Adamlarına teker teker işaret etti. "Şurada, Callum elini kaybetti. Rabbie'nin bacağı şarapnel parçasıyla dolu. Fyfe her gece çılgık atarak uyanıyor ve Munro neredeyse hiç uyuyamıyor. Bir de Grant var. Quatre-Bras'tan beri hiçbir anısını unutamıyor. Sende bir terslik olduğunu fark etse bile, bir saat içinde unuttur. Bu salonda kendi yükü olmayan tek bir kişi bile yok."

Kimse yok mu?

Boynunu bükerek adama baktı -tam bir metre boyundaki adama. "Ne gibi bir yükün var?"

"Görevin yükü." Sesi yoğun bir fısıltıya dönüştü. "O adamları savaşa ben götürdüm. Yorulduklarında, üşüdüklerinde ve korkudan hastalandıklarında onları ittim. Evlerine, eşlerine, sevgililerine, çocuklarına, topraklarına dönecekleri günü göreceklerine söz verdim. Bunun yerine, evlerine hiçbir şey bulamadan döndüler."

Öfkesi aşıkârdı ve Maddie'nin ensesindeki küçük tüyleri diken diken ediyordu.

"Bu gece," dedi, "onların geleceğini geri alıyorum."

"Yani bu araziyi bu yüzden mi istiyorsun? Onlar için mi?"

Başını salladı. "Yalan söylemekten, şantaj yapmaktan ya da hırsızlıktan vazgeçmeyeceğimi açıkça belirttim. Ama altını çizmem gerekirse, mo chridhe, seni sırtımda bir yulaf çuvalı gibi taşımam gerekse bile oraya gidiyorsun."

"Buna gerek kalmayacak."

Parmaklığı bıraktı, bir adım geri çekildi ve kolunu uzattı.

Maddie bunu kabul etti. Daha fazla geciktiremezdi.

Kol kola girerek merdivenlerden indiler. Üzerindeki düzinelerce gözün farkındaydı, kış rüzgârı gibi üşüyordu ama en azından sığınabileceği uzun boylu, kaslı bir İskoçyalı vardı.

Thea Teyze geçerken ona sıcak bir gülümseme verdi. Bu da yardımcı oldu.

Odanın ortasına doğru ilerlediler. Yol boyunca Logan onu adamlarıyla tanıştırmak için durakladı. Her asker onun önünde eğildi. Davranışlarındaki ciddiyet ve fırtınalı, mum ışıklı ortam arasında Maddie kendini başka bir zamana taşınmış hissetti. Laird'inin klan üyelerinin sadakatini kabul eden bir ortaçağ gelini olabilirdi.

Bunu basit bir açgözlülükle değil de adamlarına olan sadakatinden dolayı yaptığını bilmek onu rahatlatıyordu. Ondan nefret etse bile, en azından onun birine değer verebileceğini biliyordu.

"İşte Grant," dedi Logan, sıranın sonunda iri yarı bir adama ulaştıklarında. "Onunla birkaç kez karşılaşacaksınız."

"Bütün bunlar da ne, Kaptan?" Tedirgin olan iri adam bir avucuyla tıraşlı başını ovuşturdu ve etrafına bakındı. "Şimdi neredeyiz?"

Logan uzandı ve Grant'in omzuna sert bir el koydu. "Sakin ol. İskoçya'ya geri döndük, mo charaid. Savaş bitti ve Invernesshire'daki Lannair Kalesi'ndeyiz."

İri adamın gözleri Maddie'ye döndü. Sanki odaklanmakta zorlanıyormuş gibi ona baktı. "Kim bu genç kız?"

Maddie elini uzattı. "Ben Madeline."

"Bu senin sevgilin mi?" Grant Logan'a sordu. "Bütün o mektupları gönderen mi?"

Logan başını salladı. "Onunla evleniyorum. Aslına bakarsanız şu anda."

"Öyle mi?" Adam bir süre ona baktı ve sonra göğsünden kısık bir kıkırdama yükseldi. Sırıtarak dirseğini Logan'ın böğrüne sapladı. "Seni şanslı piç."

O anda Maddie tek bir şey biliyordu.

Er Malcolm Allan Grant onun yeni favori kişisiydi.

Düğün gününde ona kendini güzel hissettirmişti. Yaşadığı sürece bunu asla unutmayacaktı.

"Ross-shire'a yakında gidebilir miyiz, Kaptan?" Grant sordu. "Büyükanne ve küçükleri görmek istiyorum."

"Yarın," dedi Logan. "Yarın gideriz." "Bu iyi olur."

Bu karar üzerine Logan onu odanın ortasına doğru yönlendirdi. "İşe koyulsak iyi olur."

"Kim yönetecek?"

"Munro bu şerefe nail olacak ama nikâhı kıyacak kimseye ihtiyacımız yok. Kutsayacak yüzük yok. Bunu geleneksel tutacağız, eski Highland usulleri gibi. Basit bir el düğünü olacak."

"El düğünü mü? Onların sadece bir yıl ve bir gün sürdüğünü sanıyordum."

"Romanlarda belki. Ama kilise birkaç yüzyıl önce geçici birlikteliklere son verdi. Bu durum gelin ve damatların eski yöntemlerle yemin etmelerini engellemiyor. Ellerimizi böyle sıkarız." Sağ eliyle onun sağ ön kolunu kavrayarak bileğinden tuttu. "Şimdi bana tutun."

Adamın dediğini yaptı, parmaklarını elinden geldiğince adamın koluna doladı.

"Ve diğeri," diye sordu.

Adam kadının sol bileğini aynı şekilde tuttu, kadın da onunkini. Birbirine bağlı elleri şimdi aralarında bir haç oluşturuyordu. Kedi beşiği ya da çocuk oyunu gibi bir şeye benziyordu.

Logan, Munro'ya başıyla onay verdi.

Adam bir adım öne çıktı ve birbirine bağlı bileklerinin etrafına uzun bir ekose kumaş sararak onları birbirine bağladı. Maddie, kumaş şeridin kendi bileğinin üzerinden ve adamının altından geçerek onları birbirine bağlamasını şaşkınlıkla izledi.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Nefes alış verişi de. Beyni bir bulut kadar hafif ve puslu hissetmeye başladı.

Bunu anlamış olmalıydı. Bileğini sıkıca kavradı.

"Bunu özel olarak yapamaz mıyız?" diye fısıldadı. "Tanıklar olmalı, genç kız."

"Evet, ama bu kadar çok mu? Sadece bu kadar..."

Yalvarışını bitiremedi. Uyuşukluk her zaman olduğu gibi üzerine çökmüştü. Ne kadar iyi saklanırsa saklansın soğuk onu bulmuştu. Ve buz onu ayak parmaklarından diline kadar kaplamış, konuşmasını ya da hareket etmesini yasaklamıştı. Nabızı kulaklarında usulca atıyor ve zamanın ilerleyişi buzul gibi yavaşlıyordu.

"Bana bak," diye emretti.

Bunu yaptığında, onu kendisine bakarken buldu. Gözleri niyetliydi, büyüleyiciydi.

"Diğerleri için endişelenme. Artık sadece sen ve ben varız." Alçak sesle söylediği güvence sözleri ona garip bir şey yaptı.

İmkânsız olduğunu düşündüğü bir şey. Kanını içten dışa doğru ısıttılar ve odadaki diğer herkesi unutmasını sağladılar. Bu ilgi ışınına karşı bir kalkan oluşturmuştu.

Artık gerçekten sadece ikisi vardı.

Birdenbire yağmur, karanlık, mumlar, başka bir insana bağlı olmanın ilkel sembolizmi Her şey büyülü görünüyordu. Ve dayanabileceğinden çok daha romantik.

On altı yaşından beri hayalini kurduğu her şeyin bu olduğuna dair garip, sarsılmaz bir his onu ziyaret etti.

Yapma, diye yalvardı kendine. Bunu olduğundan daha fazla hayal etme. Bütün sorunların böyle başlıyor.

Logan, "Şimdi kelimeleri ben söylerken tekrar et," dedi. Adam Galce bir şeyler mırıldandı ve kadın da elinden geldiğince kelimeleri yüksek sesle tekrarladı.

"Güzel," diye övdü.

Yine içi ısındı. Aptalca.

Kadın sözlerini bitirdiğinde, adam da benzer bir şey söyledi. Galce karışımı bir dilin içinde kendi adını duydu.

Sonra Munro öne çıktı ve bezi çözdü. "Şimdi ne olacak?"

Maddie sordu.

"Sadece bu." Başını eğdi ve kızın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Hepsi bu kadar. Bitti."

Adamların hepsi coşkulu bir

tezahürat yaptı. Bitmişti.

Evlenmişti.

Farklı hissediyor muydu? Farklı hissetmeli miydi?

"Tam bir elbise giymeni beklemezdim," dedi damadı.

"Ama artık Bayan MacKenzie olduğunuza göre, bunları asla yanınızdan ayırmamalısınız."

Adamlardan biri ona uzun bir yeşil-mavi tartan uzattı. Logan bunu bir omzundan beline kadar bir kuşak gibi sarkıttı.

Sporranından, mum ışığında parlayan küçük bir şey çıkardı. Onu ekoseyi önden tutturmak için kullandı.

"Oh, bu çok güzel," dedi Thea Teyze. "Ne oldu?"

"Buna şans broşu deniyor," diye açıkladı Callum adındaki bir asker. "İskoçya'da bir erkeğin nişanlısına böyle bir broş vermesi gelenektir."

"O zaman bunu yıllar önce Brighton'da ona vermeliydin," dedi Thea Teyze.

"Yapmalıydım. Sanırım unuttum." Bununla birlikte Maddie'ye sinsi bir bakış attı.

Bir şeylerin farkına varması onu şimşek gibi çarptı. Artık bir sırdaşı vardı. Bir komplocu. Her şeyi bilen biri. Tüm sırlarını. Onu bu sırlar için sevmiyordu ama ondan çığlık atarak da kaçmamıştı.

Evlendiği bu acımasız, killi yabancı, Maddie'nin gerçek bir dosta sahip olduğu en yakın şey olabilirdi.

Gök gürültüsü yakınlarda bir yerde patladı. Mum alevleri eğildi ve korktu. Fırtına tam tepemizden geçiyor olmalıydı.

"Bu da ne?" Grant tören başlamadan önce olduğundan daha şaşkın bir ifadeyle sordu. "Ateş altındayız, Yüzbaşı. Siper almamız gerekiyor."

Maddie şimdi Logan'ın büyük askerin hafızası hakkında ne demek istediğini anlayabiliyordu. Zavallı adam.

Logan arkadaşına tekrar ulaştı. İskoçya'da güvende olduklarını bir kez daha açıkladı. Yarın onu Ross-shire'a götürüp çocuklarını ve büyükannesini görmesi için tekrar söz

verdim. Nasıl birçok zamanlar gerekio var

yapılmış şunlar aynı güvenceler, Maddie

Merak ettim. Yüzlerce mi? Belki de

Binlerce mi? Bir azizin sabrına sahip olmalı. "Peki

o kim?" Grant başıyla Maddie'yi işaret etti.

"Ben Madeline." Elini uzattı.

"Ona tüm o mektupları yazan sevgili sen misin?" "Evet,"

dedi Logan. "Ve şimdi o benim karım."

Grant kıkırdadı ve dirseğini Logan'ın böğrüne sapladı. "Seni şanslı piç."

Evet, diye düşündü Maddie. Grant hâlâ onun yeni favori insanıydı. Hatalı hafıza ya da değil, onun etrafında olmasından keyif alacaktı.

Aslında, ona yanağından bir öpücük vermeyi düşünüyordu ki, salon önce beyaz, sonra da karanlık oldu. Tüm kale büyük bir gürültüyle sarsıldı.

Kaza.

"Madeline, yere yat."

Yıldırım düştüğünde Logan'ın kalbi sarsıldı. Ve yıllardır ilk kez, ilk dürtüsü Grant'i yatıştırmak ya da adamlarını korumak değildi.

Dikkati sadece gelinine yönelmişti.

Kollarını ona doladı, göğsüne bastırdı ve üstlerindeki bir şey sallanıp düşmesin diye onu yere doğru çekti.

Avizelerin sallanması durduğunda ve tehlike geçtiğinde, onunla konuşmak için yanına eğildi. "İyi misin?"

"Evet, tabii ki. Çarpışma beni sadece korkuttu." Hâlâ titriyordu.

Ve Logan bunun sadece fırtına yüzünden olduğunu düşünmüyordu. Tüm tören boyunca huzursuzluğu hissediliyordu. Gittikçe daha da solgunlaşmıştı ve yeminlerini ettiklerinde gözleri Logan'a odaklanmayı reddetmişti.

Sosyal toplantılardan hoşlanmadığını söylerken abartmıyordu. Ve bu, Highlands'in en ücra köşesindeki bir kalede sadece bir düzine insandı. Kalabalık bir Londra balo salonunda olmak onun için ne kadar kötü olabilirdi ki?

Kendisine böyle bir sevgili bulduğu için onu şımarık ya da huysuz biri olarak görmeye alışmıştı. Ama şimdi bundan daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Lanet olsun. Yine onu merak ediyordu.

Merak bu gece sona erdi.

Kendini koruma güdüsü olup olmadığı da önemli değildi. Onu koruma görevi artık onundu. Adamlarının ve Tanrı'nın önünde bu konuda yemin etmişti ve bu evlilik uygun bir düzenleme olmasına rağmen, bu yeminleri hafife alacak biri değildi.

Ayağa kalkmasına yardım etti, onun ne kadar küçük, ne kadar narin olduğunun farkındaydı. Yanaklarındaki her pembelik ya da nefes darlığı bir anda onu endişelendirmeye başlamıştı.

Hayatındaki kötü adamın o olduğunu düşünürsek, bu hiç de mantıklı değildi. Onu istemediği bir evliliğe zorlamıştı ve şimdi de onu korumaya mı kafayı takmıştı? Bu gülünçtü.

Ama daha az gerçek değil.

Ayağa kalkmasına yardım ederken, "İyi misin?" diye sordu. "Sadece biraz titriyorum. Belki de uzun süre ayakta durmaktan."

Adamlar bir kutlama bekliyorlardı. M¼zik, yemek, dans. Logan kalenin aŗŗısından bir ziyafet ve şarap istemiŗti. "Gelin, sizi yukarı çıkarayım."

"İstersen yavaş git," diye fısıldadı ona. "Böylece ayak uydurabilirim."

"Buna gerek yok. Seni taşımak istiyorum." "Bir uval yulaf gibi mi?"

"Hayır, genç kız. Bir gelin gibi."

Onu kollarına aldı ve adamlarının alkışları ve teyzesinin bariz sevinci eşliğinde salonun dışına taşıdı.

Ancak koridordan çıktıklarında Logan nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Odalarınıza nasıl gidebilirim?"

Ona yolu tarif etti. Yol tarifi çok sayıda merdiven içeriyordu.

"Her akşam bütün bu merdivenleri yürüyerek mi çıkıyorsun?" diye sordu, biraz soluk soluğa kaldığını gizlemeye çalışarak.

"Genellikle günde birkaç kez."

İskoç kule evlerinin sorunu da buydu, diye düşündü. Kuşatmadan en iyi şekilde korunmak için uzun ve dar inşa edilmişlerdi ve içleri de merdivenlerle doluydu.

"Orijinal lairdler hizmetkârları buraya kadar yerleştirirlerdi. Neden alt katlardan birinde bir oda kullanmıyorsunuz?"

Omuz silkti. "Manzarayı seviyorum."

Ulaştıklarında yatak odası sıcak bir şekilde döşenmiş ve rahattı. Eğimli çatı tavanlarının altındaki boşluklar sıra sıra kitaplar ve küçük meraklı eşyalarla doluydu. Bir İngiliz varisinin odasının böyle olmasını beklemezdi ama Maddie'nin mektuplarını okuduğu için odasının tamamen ona ait olduğunu anlayabiliyordu.

Göz¼ tuvalet masasının üzerinde duran, biri erkek diğeri kız iki sarışın çocuğu tasvir eden bir çift minyatüre takıldı.

Kız. Logan onları hemen tanıdı.

"Bunlar Henry ve Emma," dedi.

"Evet. Nereden bildiniz?"

O omuz silkti. "Belki I tanınan onlar gelen mektuplarınız."

Gerçek Şu ki, sadece çocukları tanımakla kalmadı, aynı zamanda Maddie'nin minyatürlerdeki elini de tanıdı.

Garip bir yakınlık hissi onu ele geçirdi.

Hemen ardından uygunsuz bir suçluluk dalgası geldi.

Onu yere bıraktı.

"Beni taşıdığın için teşekkür ederim."

"Bir kuştan daha hafifsin. Bir Şey değildi."

"Üzücü derecede romantikti, olan buydu. Biraz daha az gösterişli olmaya çalışır mısın? Bunun uygun bir düzenleme olması gerekiyor."

"Nasıl istersen, mo chridhe."

O haklıydı. Pazarlıklarında romantizm yoktu. Artık onu üst katta, bir yatak odasında tuttuğuna göre, anlaŐtıkları kısımlara geçmeye can atıyordu.

İkisi, bir yatakta.

Odadan çıkarken ona başıyla selam verdi. "Hazırlanman için sana yarım saat veriyorum. Sonra geri döneceğim."

Beşinci Bölüm

Hazırlanman için sana yarım saat veriyorum.

Yarım saat mi?

Maddie panik yapmamaya çalıştı. Bir eş olmaya hazırlanmak için yarım saat neydi ki? Sadece bir göz kırpması, kesinlikle. Otuz dakika kendini hazırlamak için yeterli bir süre değildi.

Otuz yıl hazır hissetmek için yeterli bir süre olmayabilirdi. Özömsenmesi gereken çok fazla şey vardı.

O evliydi. Bekaretini kaybetmek üzereydi. Ve en kötüsü, yeni kocasına aptalca bir aşk besliyordu.

Tam şu anda kalbi tatlı, şefkatli bir acıyla çarpıyordu.

Çok saçma.

Tanrı aşkına, onu sadece yarım gündür tanıyordu ve çoğu zaman berbat biriydi. Beyni, aptal ve duygusal kalbiyle ileri geri tartışıyordu.

Evlenmen için sana şantaj yaptı.

Ve sonra beni gölün kenarında öptü.

Sana karşı davranışı iğrençti.

Ama adamlarına olan sadakati takdire şayan.

Seni bir çuval yulaf gibi taşımakla tehdit etti.

Ve ayaklarımı yerden kesti.

Maddie, sen imkansızsın.

İçini çekti ve mırıldandı, "Buna itirazım yok."

Hazırlanmasına yardım etmesi için hizmetçiyi çağdırmamaya karar verdi.

Ekose kuşağını ve cüppesini çıkarırken, kendine sert bir şekilde bu Kaptan Logan MacKenzie'nin kızlığını hayal ederek geçirdiği kahraman olmadığını hatırlattı. O zaman

bu odaya -saate baktı- on dokuz dakika içinde dönerse, romantizm ateşlemek için değil; bir işlemi tamamlamak için gelecekti.

Ama, ama, ama . . .

Dışarıda şimşekler çaktı. Çoraplarını çıkarırken donakaldı, aniden hatırladığı şeyle sarsıldı. Gök gürlediğinde adamın kolu ona sıkıca sarılmıştı. Mum ışığında çok yakışıklı görünüyordu. Onu merdivenlerden yukarı fırlattığında oldukça heyecan verici olduğundan bahsetmiyorum bile.

Başı çok büyük beladaydı.

Bağlanmamış saçlarından bir fırça geçirdiğinde, içinden bir beklenti ürpertisi geçti. Vücudunun gizli bir bölgesinden diğerine doğru kovalarken yaramaz bir kovalamaca oyunu oynadılar. Teni sıcak ve karıncalı hissediyordu. İstekli.

Hazır.

Gözlerini kapadı ve derin, yavaş bir nefes aldı. Bunu dört gözle beklememeliydi. Bu karşılaşmanın gerçekte olmadığı anlamlara geleceğini hayal etmemeliydi. Bu tür bir aptallık sadece incinmesine yol açabilirdi.

Aşk sadece kendimize söylediğimiz bir yalandır.

Ve Maddie yalan söylemekte çok ustaydı.

Saate bir kez daha baktı. Sekiz dakika kalmıştı.

Saç fırçasını tuvalet masasına yerleştirirken, gözleri Callum'un törenin sonunda kendisine verdiği kalp şeklindeki küçük broşa takıldı. Callum'un ona söylediği isim neydi?

Bir luckenbooth.

Daha yakından incelemek için kaldırdı. Tasarım basit, hatta mütevazıydı. Bir kalp şeklinin ana hatları altınla işlenmişti ve tepenin yanına birkaç parça yarı değerli taş - yeşil ve mavi- yerleştirilmişti.

Maddie tokayı incelemek için broşu elinde çevirdi. Bunu yaparken parmak uçları, normalde pürüzsüz olan altının üzerindeki pürüzlü bir lekeye takıldı.

İlginç. Kazınmıştı.

Mum ışığına doğru eğildi ve küçük işaretlere dikkatle baktı. Bir çift baş harf gibi görünüyordu.

"L.M."

Logan MacKenzie için tabii ki.

Tanrım, hazırlıklı gelmişti. Her şeyi enine boyuna düşünmüş gibiydi. Sonra gözlerini kısarak ikinci seti seçmeye çalıştı, Madeline Gracechurch için bir "M.G." bulmayı umuyordu.

Orada "M.G." yazmıyordu. Ancak başka bir harf dizisi vardı. " 'A.D.,' " yüksek sesle okudu.

İnanılır gibi değil.

Görünüşe göre Kaptan Logan "Aşk sadece kendimize söylediğimiz bir yalandır" MacKenzie de bir yalancıymış. Bir aşk geçmişi olmalıydı. Eski sevgilisi için aldığı broşu Maddie'ye verdiği bakılırsa, sonu pek de iyi bitmemiş bir aşk.

Haydut.

Maddie broşu tuvalet masasının üzerine bıraktı. En azından karıncalanma ve özlem duyguları dağılmıştı. Bu tam da kalbini vücudunun geri kalanından ayırmak için ihtiyaç duyduğu keskin bir nesneydi. Artık bunun gerçek bir evlilik olmadığını ve onun gerçek duygulara sahip olduğunu hayal etmemesi gerektiğini hatırlamak için kusursuz bir yolu vardı. O nazarlığı her gün takacaktı; tüm bunların sahte olduğunu ona hatırlatacak kalp şeklinde küçük bir tılsım.

Kapı menteşelerinde gıcırdadı.

Oh, Tanrım. Vakit gelmişti.

Maddie yatağa atladı ve yorganın altına girdi. Ne yazık ki yeterince hızlı değildi. Adamın bütün manevrayı gördüğünden emindi.

Yatak çarşafalarını çenesine kadar çekti ve ona baktı.

Ceketini çıkarmış, gömleğinin kelepçelerini çözmüş ve kollarını dirseklerine kadar kıvrımıştı. Çoraplarından ve çizmelerinden kurtulmuş, yalınayak görünüyordu.

Üzerinde sadece o açık yakalı gömlek vardı. ve etekliği, gevşek kemerli ve kalçalarına doğru sarkıktı.

"Hazır mısın?" Sesi gölgelerden daha karanlıktı. "Emin değilim," diye yanıtladı. "Ama büyüyeceğimi sanmıyorum daha hazır."

"Eğer yorgunsanız, sabahı bekleyebiliriz."

"Hayır, ben Sanırım bu gece halletmeyi tercih ederim." Düşünmek ve endişelenmek için daha fazla zamanı olursa, cesaretini tamamen kaybedebilirdi.

"Peki o zaman."

Parmak uçlarını yaladı, sonra mumları teker teker söndürdü, ta ki odadaki tek ışık ocaktaki titrek kırmızı ve kehribar rengi ateşten gelene kadar.

Yatak onun ağırlığıyla eğildi.

Maddie yorganın altında hareketsiz yatıyordu. Kalbi bir kuşunkinden daha hızlı atıyordu. Her yerinin sıcak olduğunu hissediyordu.

"İşte bu." Teyzesinin ona verdiği kavanoza uzandı. "Bunu bana Thea Teyze verdi. Sanırım bir çeşit krem ya da merhem. Senin bununla ne yapacağını bildiğini söyledi."

Kavanozu aldı, kapağını açtı ve içindekileri kokladı.

"Evet. Onunla ne yapacağımı biliyorum." Kavanozun kapağını kapattı ve fırlattı. Karanlık bir köşeye yuvarlandı.

"Ama-"

"Teyzenin ilaçlarının bana yaklaşmasına izin vermem gerektiğini çok iyi biliyorum," dedi. "Onun uyku ilacının nasıl sonuç verdiğini çok iyi hatırlıyorum. Mektubunuzda haftalarca kabarcıklı bir kızarıklık yaşadığınızı yazmışsınız."

Maddie dudağını ısırды ve yorganı omuzlarına doğru çekti. Bunu hatırlamış mıydı? Uyku ilacını o bile unutmuştu. Ama haklıydı, haftalardır kaşıntılı kırmızı şişliklerle kaplıydı.

Onu hiç tanımadan hakkında bu kadar çok şey bilmesi rahatsız ediciydi. Ve iş gerçek Logan MacKenzie'yi tanımaya geldiğinde, tamamen karanlıktaydı. Bu durumda her türlü avantaj onundu. Bilgiye, deneyime ve kontrole sahipti.

"Onun yerine bunu iç." Ona küçük bir şişe uzattı.

"İlaç mı?"

"Bu Highland ilacı. İyi bir İskoç viskisi." Şişeyi nazikçe dudaklarına götürdü.

"Geri at. Yudumlarsan yanık daha kötü olur."

Gözlerini sıkarak başını geriye attı ve şişeyi devirerek boğazından aşağı bir sıvı ateşi gönderdi. Öksürerek şişeyi geri uzattı.

"Eğer iş doğru yapılırsa," dedi, "herhangi bir kreme ya da merheme gerek kalmayacak." Eli yatak çarşaflarının arasından baldırını sardı. "Ve bunu doğru yapmak istiyorum. Bundan zevk alacaksın."

Sertçe yutkundu. "Oh."

"Öyle bile olsa, ben-" dediğinde biraz sıkışması muhtemeldir. "Doğru."

"Ama bunu söylemek her ne kadar gururumu incitse de, oradan sonrası hızlı olacaktır. Bir adam bir süre arkadaşsız kaldığında hep böyle olur."

Mumlar olmadan, ateş ışığı onu karanlık bir silüete büründürüyordu.

Onu açıkça görebilseydi kendini daha iyi hissedebilirdi. Karanlığın rahatlatıcı olmasını istediğine şüphe yoktu ama Maddie doğal yaratıklara filtrelenmemiş, doğrudan bir şekilde bakmaya alışkındı. Parçalarının nerede birleştiğini gözlemlmeye, nasıl hareket ettiklerini ve çalıştıklarını öğrenmeye. Belki de Maddie'ye onun vücudunu incelemek için aynı şans verilseydi -hatta o soyunurken kaçamak bir iki bakış atsaydı- hızla atan nabızı sakinleşirdi.

Ama artık çok geçti. Mumlar sönmüştü. Ve yeniden yakılabilseler bile, böyle bir şey istemeyi bilmiyordu.

Ona göre, o sadece bir gölgeydi. Elleri, sıcaklığı ve derin, büyüleyici bir baritonu olan bir gölge.

"Korkma." Eli kadının vücudunda gezinerek daha önce görülmemiş bir his yarattı. "Bunu merak ettiğini biliyorum. Bir erkeğin bir kadına nasıl uyduğunu. Birleşmenin nasıl bir his olduğunu. Sana her şeyi gösterebilirim. Bunu iyi yapacağım. Çok iyi."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi.

"Yapabilirsin. Daha kolay bir şey yok. Eğer bu zor olsaydı, insanlık uzun zaman önce yok olurdu."

"Sanırım normal insan etkileşimini alıp garip hale getirme kapasitemi hafife alıyorsunuz."

Aralarına mesafe koyarak uzaklaştı.

"Anlamaya çalış," dedi. "Yıllardır mektuplarımı okuyorsun. Benim hakkımda çok şey biliyorsun ama ben senin hakkında en ufak bir bilgiye bile sahip değilim. Nereden geldiğinizi, hayatınızı nasıl yaşadığınızı... benim için bir yabancından biraz daha fazlasısınız."

"Artık senin kocanım."

"Evet, ama birlikte bir geçmişimiz yok. Ortak anılarımız yok." "Yedi yıllık gerçek bir geçmişimiz var. Ve bizim anılar." "Mesela . . . ?"

Omuz silkti. "İlk tanıştığımız ve senin kış üstü düştüğün zamanı hatırlıyor musun? Suyun kenarında gezinirken evlilikten bahsettiğimizi hatırlıyor musun? Seni o kadar sert öpmüştüm ki ayak parmaklarında hissetmiştin."

"Hayır," diye savunmaya geçti. "Sadece ayak bileklerime kadar hissettim."

Adam kadının belini kavradı. "Peki o zaman. Bu sefer daha çok çabalamam gerekecek."

Eğildi.

Elini göğsüne koyarak onu geride tuttu. "Önce birbirimizi tanıyamaz mıyız?"

"Daha fazla konuşmanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bunun bir aşk değil, bir anlaşma olduğu konusunda anlaşmıştık."

"İşte bu, görüyorsunuz. Ben romantizm istemiyorum. Rol yapmak istemiyorum. Ama gözlerimi kapattığımda, bana dokunan sen değilsin. Kendi yarattığım hayali bir Kaptan MacKenzie. Bunu çok fazla abartabilirim. Aptal, yapışkan bir eşin sevginizi talep etmesini isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Bu konuda haklısın. Anladığımı söyleyemem."

"Bana söylediğin gibi. Aşk insanların kendilerine söyledikleri bir yalandır," diye devam etti. "Eğer durum buysa, gerçek bilgi en iyi panzehir olmalı. Seni daha iyi tanıdığımda, seni küçümsemek için nedenler bulmakta zorlanmamalıyım."

"Utanmaz şantaj yeterli değil mi?"

"Öyle olacağını düşünmüştüm. Ama sonra bana adamlarının içinde bulunduğu kötü durumdan bahsettin. Onlara ne kadar sadık olduğunu gördüm. Her şey fazla sempatik gelmeye başladı. Senden hoşlanmamak için yeni bir nedene ihtiyacım var." Bacak bacak üstüne attı. "Temel bilgilerle başlayalım. Nerede doğdun?"

"Batı kıyısındaki Lochcarron'a doğru."

Aklına ani bir düşünce geldi. "Hiç ailen var mı?"

"Yok."

"Oh. Bu iyi. Yani, iyi değil. Senin için korkunç ve tamamen fazla sempatik. Ama amaçlarımız için uygun. Söylediğim yalanlarla uyuyor." Dudağını ısırdı, yüzünü buruşturdu. "Bazen kendi sorunlarıma biraz fazla dalabiliyorum. Bu benim en büyük zaaflarımdan biri. Ama sen bunu zaten biliyordun."

Başını salladı. "Oh, evet. Bunu zaten biliyordum."

"Gördün mü? Tüm kusurlarımı biliyorsun. Tarafsız kalmak senin için kolay. Ama ben seninkilerin hiçbirini bilmiyorum."

"İşte ilki." Eliyle ayak bileğini sarmak için uzandı. Başparmağı aşağı yukarı okşadı. "Yatakta çok iyiyimdir. Bir kadını diğerleri için mahvetmenin bir yolu var."

Bacağını geri çekti. "Böbürlenmek ilk kusur olurdu o zaman. Başlangıç için bu yeterli. Şimdiye kadar yaptığınız en kötü şey nedir?"

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bunun seninle evlenmek olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Hayır, hayır. Mizah anlayışını gösterme. Bu yanlış sütunda bir kutuyu işaretler."

Ona uzandı ve kendine çekti, sonra sırt üstü yatırdı. Adamın sert ve sıcak ağırlığı kızın bedenini yatağa bastırdı.

"Tüm kutuları işaretleyebilirim, genç kız."

Sertçe yutkundu. "A.D. kim?" "Ne?"

"Bana verdiğın broş. Üzerinde L.M. ve A.D. harfleri var. A.D. kim?"

Gözleri buz parçaları gibi sertleşti. "Benim için önemli kimse yok."

"Ama-"

Başını eğdi ve onun boynunu öptü. Teninde bir sıcaklık fısıltısı. Kendine rağmen zevkle iç çekti.

O iç çekişi duydu. Ve bundan cesaret aldı.

Elleri kızın kıvrımlarında geziniyordu. Tutmuyor ya da almıyordu.

Sadece şeklini öğreniyor.

O öğrendikçe Madeline de bir şeyler öğreniyordu. Yaratıkları incelemeye, tüm parçalarını kataloglamaya alışkındı. İyi bir illüstrasyon yaratmanın anahtarı, yaratığın nasıl işlediğini anlamaktı. Bir antenin nedeni. Spinneret'in amacı.

Logan ona dokunduğunda, ezici bir şeyin farkına vardı. Son yıllarda kendini kaba bir insan taslağına indirgemişti. Çizecek elleri, görececek gözleri ve ara sıra konuşacak bir ağız vardı. Ama içinde yaşadığı bu bedende çok daha fazlası vardı -onun için çok daha fazlası- ve Logan'ın altında yattığında, her şey anlam kazandı.

Bu, onun hangi yönlerini ihmal ettiğini merak etmesine neden oldu. Boğazının bu küçük, gizli çukurunu, vücudunun onunkinin etrafında kıvrılırken yaptığı mükemmel sığınağı ona hatırlatacak bir kadın olmadan ne kadar zaman geçirdiğini. Elinin, bir hançeri kavradığı gibi onun göğsünü de kavrayacak şekilde yapılmış olması.

Her şey çok fazlaydı.

Maddie onun altından kıvrılarak çıktı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Bunun fiziksel olması gerektiğini biliyorum. Kişisel değil. Sadece istakozları düşünüp duruyorum."

Sırt üstü döndü ve tavana gözlerini kırıştırtarak uzandı. "Şu ana kadar yatakta beni şaşırtabilecek hiçbir şeyin kalmadığını söyledim. Yanılmışım."

Dizlerini göğsüne çekerek doğrulup oturdu. "Ben İskoç bir aşık uyduran, ona bir sürü mektup yazan ve yıllarca bu oyunu sürdüren bir kızım. Tuhaf olmam sizi gerçekten şaşırttı mı?"

"Belki de değil."

"İstakozlar çiftleşmeden önce aylarca kur yaparlar. Erkeğin onunla çiftleşebilmesi için dışının kabuğundan çıkacak kadar kendini güvende hissetmesi gerekir. Eğer dikenli bir deniz canlısı aylarca uğraşmaya değiyorsa, benim biraz daha zamanım olamaz mı? Bu aceleyi anlamıyorum."

Sert bir iç çekişle yorganının bir katını kucağına çekti. "Biz bir el düğünü yaptık, genç kız. Konuştuğumuz yeminler kendi başlarına sadece bir nişan olarak kabul edilebilir. Onu evlilik yapan şey zifaftır."

Şimdi tüm dikkatini ona vermişti. "Yani bu hala geri alınabilir mi?"

Bu ilginçti. Çok ilginçti.

"Aklına bir şey gelmesin," dedi sert bir ifadeyle. "Bunu istememen için onlarca nedenim olduğunu hatırlatmama izin ver. Kışkırtıcı nedenler."

Evet, diye düşündü Maddie kendi kendine. Bir yerlerde sakladığı düzinelerce nedeni vardı.

Aklına bir fikir geldi.

Eğer onu evliliği tamamlamaktan alıkoyabilirse, bu nedenleri bulabilir ve onları bir kez ve sonsuza dek yakabilirdi. Duman olup gitmelerini izleyebilirdi. O zaman adamın onun üzerinde bu kadar gücü olmazdı.

"Ortak anılar istedin, değil mi?" diye sordu. Kadın başını salladı.

"Düğün gecemizde sen daha fazlası için çığlık atana kadar seninle nasıl çılgınca, çıplak seviştiğimi hatırlıyor musun?"

"Aslında, bütün gece uyanık kalıp konuştuğumuzu hatırlıyorum." Sırf onu kızdırmak için ekledi: "Ve sarılmak."

Kaşlarını çattı. "Ben kucaklaşmam."

"Sanırım en iyisi bu," dedi. "Eğer istersem, yeminleri tamamlamak için yarına kadar beklemeyi teklif ettiniz. Ben de beklemek istiyorum. Bu gece hazır değilim."

Ve eğer bu durumdan başka bir çıkış yolu bulabilirse, belki de hiçbir zaman buna ihtiyacı olmayacaktı.

Yatağın ortasına bir sıra minder sererek dikkatlice iki tarafa ayırdı:

Onun ve onun.

"Bunun beni gerçekten durdurması mı gerekiyor?" Yatağa geri dönüp yan yattı ve yastık duvarının üzerinden eğlenerek ona baktı. "Seninle tamamen hınzırca bir ilişki kurmaya niyetliydim. Ama şimdi bu yastık var, yani ..."

Yorganın altına girerek onu boynuna kadar çekti.

"Şimdi sen söyleyince," diye devam etti, "bu stratejinin Napolyon'un gözünden nasıl kaçtığını anlamıyorum. Kuş tüyü ve kumaştan bir barikat kurmuş olsaydı, biz İskoçyalılar onu nasıl aşacağımızı bilemezdik."

"Yastıkların sizi dışarıda tutmasını beklemiyorum," dedi. "Onlar sadece kazara bir şey olmasına karşı bir koruma."

"Ah." Heceyi uzattı. "Tesadüfi olaylara izin veremeyiz."

"Aynen öyle. Gece yuvarlanabilirim ve sarılma konusunda nasıl hissettiğini biliyorum. Senden faydalanmak istemem."

"Minx." Yatakta doğruldu ve aralarındaki yastığı kaldırdı.

"Artık buradayım. Ben etten kemiktenim ve senin kocanım.

Yerimi bir başkasına bırakırsam lanetleneceğim.

yastık."

Nefesini tuttu. Ne yapacaktı acaba? "Yerde uyuyacağım," dedi.

O yastığı ve yatağın ucundaki yedek yorganı aldı ve ocağın yanına bir palet yerleştirmeye başladı.

Maddie kendine mutlu olmasını söyledi; böylesi daha güvenliydi.

Bunun yerine, aptalca bir şekilde onun rahatı için endişelenmekten kendini alamadı. Zemin soğuk ve sert olacaktı ve o da

seyahat ediyordu. Fiziksel yakınlık bir tür tehlikeydi ama onu önemsemek daha da kötü olabilirdi.

"Bizler anlayışlı yetişkinleriz," dedi. "Yatağı paylaşabilirsiniz. Barikata gerek yok. Ben kendi tarafımda kalacağım, sen de kendi tarafında."

"Ben yerde yatarım. Bunu tercih ederim." "Yerde yatmayı yatağa tercih mi ediyorsun?"

"Şu anda, mo chridhe, zemini sana tercih ederim." Korkunç adam.

"Beklemek istediğini söyledin," diye devam etti. "Onurumun yastıklardan daha güçlü bir bariyer oluşturduğunu düşünmek isterim. Ama bu gece, bu teoriyi test etmek akıllıca olmaz."

Bir süre sonra, "Anlıyorum." dedi.

Yorganı ikiye katlayıp yere serdi. "Önemli değil. Hayatımın ilk on yılında yerde uyudum. Bir kez bile yatağa girmedim."

"Kadın on yılı mı?"

"On yıl ahırda ya da koyun otlağında kaldım desem daha doğru olur. Papaz beni yanına almadan önce, kilisenin yardımlarıyla büyüyen bir yetimdim. Hangi aile beni yanına alırsa onunla kalıyordum ve bu, o mevsimde kimin koyun ya da sığırlarına yardıma ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Gece gündüz hayvanlarla ilgilenirdim. Karşılığında sabahları parritch ve geceleri de bir ya da iki ekmek yiyordum."

Oh, hayır. Tüm bu alışveriş bir adım ileri, iki adım geri oldu. Hafif bir hakaret, mükemmel. Yerde yatmak için yatağını terk etti, daha iyi. Ama şimdi, bu trajik yetim acısı hikayesi? Her şeyi mahvetti.

Buz tutmuş zeminde tek başına titreyen, kızıl kahverengi saçlı, aç, sırık gibi bir çocuk hayal ederken ondan hoşlanmadığını nasıl hatırlayacaktı?

Maddie ellerini kulaklarına götürmek ve kalbinin çarpıntısını bastırmak için tra-la-la yapmak istedi.

Bunun yerine, yumuşatmak için yastığına birkaç kez vurdu. "İyi uykular, Kaptan MacSurly."

Ne yapmıştı ki? Tam da gençliğinde söylediği aptalca bir yalanın bedelini yeterince deyemeyecekmiş gibi görünürken ... bu oldu. Tamamen yabancı biriyle evlenmeyi kabul etmişti. Kendisini hiç umursamayan ve çok fazla umursama tehlikesiyle karşı karşıya olduğu biriyle.

Ama henüz onunla tam olarak evlenmemişti.

Biraz şansla belki de hiç olmayacaktı.

Altıncı Bölüm

Logan düşün gecesinde fazla uyumayı beklemiyordu.

Onu yerde geçireceğini hiç düşünmemişti.

Ancak dinlenmesi tamamen farklı bir nedenden dolayı bozulmuştu.

Endişe verici derecede sessizdi.

Madeline'e söylediği her şey doğrudu. Çocukluğunda, otlaklarda ya da çiftliklerde, tüylü Highland sığırları ya da meleyen koyunlarla çevrili yerlerde uyumuştı. Kraliyet Highlanders'a katıldığından beri, asker arkadaşlarıyla çevrili bir paletin üzerinde yatıyordu. Dürüst olmak gerekirse, hayvanlar arasında uyumaktan pek de farklı hissetmemişti. Kaba hırıltıların ve tırmalamaların gece senfonisi ile belli bir rahatlık vardı.

Ama kadınlarla geçirdiği pek çok zevkli saat olmasına rağmen, bir kadının yanında uyumaya alışık değildi. Sarılmak mı? Hiç olmadı.

Maddie'nin aynı odada bulunması onu garip bir şekilde huzursuz ediyordu. Çok gizemli, çok sessiz ve çok baştan çıkarıcıydı. Uykuya dalmaya başladığı her an lavantanın tatlı kokusu onu uyandırmaya devam ediyordu.

Şafağın ilk ışıkları pencereden içeri sızar sızmaz derme çatma yatağından kalktı, eteğini beline bağladı ve şatodan çıkıp gölün kenarında durarak yeni günün mavi yüzeyde süzülüşünü ve sisin dağılışını izlemeye koyuldu.

"Evet, Kaptan. Bu güzel sabahta kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" Logan başını çevirip göle baktı.

"Ne?"

Callum ve Rabbie onun arkasında durmuş, alışılmadık bir ilgiyle ona bakıyorlardı.

Rabbie ön kolunu Callum'un omzuna dayadı. "Ne düşünüyorsun, delikanlı?"

Callum başını eğdi. "Tam olarak bilmiyorum. Sanırım bu bir evet."

Rabbie güldü. "Sanmıyorum."

Logan kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Rabbie dilini şaklattı. "Sinirlilik. Bu iyiye işaret değil."

"Ama iyi dinlenmiş görünmüyor," diye cevap verdi Callum. "Bu benim lehime bir puan olmalı."

Logan onları anlamaya çalışmayı bıraktı. Bu sabah yaptıkları şakalar hiç hoşuna gitmemişti.

"Madem uyanıksın, işe koyulsak iyi olur," dedi. Kahvaltıdan sonra hep birlikte vadiyi keşfe çıktılar.

Gölden çok uzak olmayan bir yerde, yıkık bir sığır barınağının kalıntılarını buldular. Zaman, hava koşulları ya da savaşlar alçak duvarları yıllar önce yıkmıştı. Yeniden inşa etmenin bir faydası yoktu ama gevşemiş taşlar ev yapımında kullanılabilirdi.

Elini bel hizasındaki bir duvar parçasına koydu ve bir taş parçası hemen yerinden oynadı. Botunun üzerine düşerek büyük parmağını ezdi. Logan tekmeyle kenara itti ve bir küfür savurdu.

Rabbie'nin Callum'a doğru açık bir avuç uzattığını görmek için tam zamanında döndü. "Ödememi şimdi alacağım."

Callum kızgınlıkla sporranından bir bozuk para çıkardı ve Rabbie'nin eline tutuşturdu.

Logan onların gizemli konuşmalarından bıkmıştı. "Kendinizi açıklayın."

Rabbie, "Callum'la bir bahsi kapatıyorum," dedi.

"Ne tür bir bahis?" diye sordu.

"Düğün gecesi küçük İngiliz gelininizle yatıp yatmadığınıza gelince." Rabbie sırttı. "Hayır dedim. Ben kazandım."

Lanet olsun. Hayal kırıklığı o kadar belli miydi?

Logan az önce bir kayaya nasıl küfrettiğini düşündü.

Evet, muhtemelen öyleydi.

Uzun süredir birbirlerine çok yakın yaşıyorlardı. Logan, Callum'un kütüğünün ne zaman acıdığını bir bakışta anlayabiliyor ve Fyfe'ı zor bir gecenin beklediğini hissedebiliyordu.

Adamlarını tanıyordu ve onlar da onu tanıyordu. Dün gece kendi şehvetinden arınmamış olduğu hepsinin gözünden kaçmayacaktı.

Rabbie'nin bahisleri kaba ve aptalca olsa da, adamların onun aşk faaliyetlerine neden boş bir ilgiden daha fazlasını gösterdiklerini anlıyordu. Lannair Kalesi'nin kalıcı evleri olmasını sağlamak için evliliği tamamlaması gerekiyordu. Logan'ın ata binmesine bağlı olan çok şey vardı.

Bu sabah itibariyle, onları hayal kırıklığına uğratiyordu.

Bu duygudan nefret ediyordu. Savaşta onların yanılmaz, sadık subayı olmuş, gözünü bile kırpmadan onları savaşa sürüklemişti. Artık öyle değildi.

Her zaman barış yanlısı olan Callum özür dilemeye çalıştı. "Sadece sizinle biraz eğleniyorduk, Kaptan. Dün gece yorgun düşmüş olmalı ve siz de eve daha yeni geldiniz. Sanırım büyük bir şok oldu. Bu fikre alışması için ona zaman vermekte utanılacak bir şey yok. Eminim kızınız bunu tatlı buluyordur."

Güzel mi?

Lanet olsun. Önce kucaklaşma. Şimdi de tatlı mı oldu?

"Bu kadar yeter," dedi. "Bunun gibi bir bahis daha duyarsam, kafalar kırılacak. Zamanınızı daha değerli bir şeye harcamalısınız. Bu öğleden sonra kalenin ahırlarını kürekle temizlemek gibi."

"Ama Kaptan ..." Callum kesik kolunu kaldırdı. "Bu taraftan merhamet yok."

Herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırana kadar, son birkaç yıldır yaptığı şeyi yapacaktı: adamların çalışmasını ve geleceğe odaklanmasını sağlayacaktı.

İnşaat ve ekim alanlarını işaretlemek için taşlar yerleştirdiler. Daha sonra grubu yamaçtan yukarı doğru yönlendirerek

daha yüksek bir noktadan otlaklar.

"Boşa harcanacak zaman yok," dedi. "Bu sonbaharda hasat yapmak istiyorsak, Beltane'ye kadar ekinleri toprağa koymamız gerekiyor."

"Umalım da Beltane'ye kadar toprak senin olsun," dedi Rabbie. "Zaten benim. Onunla evlendim."

"Evet, sözde. Ama İngilizler burada, dağlık bölgelerde sözlerinde durmazlar."

"Hatırlatırım, tartıştığınız kişi benim karım." Rabbie ona kuşkulu bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Evet."

Maddie onun karısı olacaktı. Tamamen, yasal olarak, kalıcı olarak ve yakında. Callum'un söyledikleri yüzünden dün gece Maddie'nin erteleme taleplerini kabul etmişti: Bir şok geçirmiş ve uzun, yorucu bir gün yaşamıştı.

Onun meraklı olduğunu biliyordu ve öpücüğünün tadına bakmıştı. Aralarında iyi şeyler olması için potansiyel vardı, hatta belki de kışkırtıcı. Kararlaştırdıkları geceyi, onu çok hızlı ve fazla zorlayarak heba etmek bir suç olurdu.

Logan karısıyla yattığında, kadın sadece istekli olmayacaktı. Bunu isteyecekti. Onun için yalvaracaktı.

Ve onu o kadar gevşek ve zevkten bitkin bırakırdı ki, daha sonra sarılmayı düşünemezdi.

"Söyle Kaptan." Callum kaleye doğru döndü. "Görünüşe göre bir ziyaretçiniz var."

Logan uzaklara baktı. Şato girişinin önünde şık bir araba ve dörtlü durmuştu. Arabadan bir adam indi. Adamın çizimleri yere basar basmaz, gri giysili ufak tefek bir figür onu selamlamak için şatodan çıktı, sanki onun seslenmesini bekliyormuş gibiydi.

Maddie.

"Bir daha düşündüm de," dedi Rabbie, "hanımefendinin bir ziyaretçisi var gibi görünüyor."

Grubun üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Herhalde bir iş adamıdır," dedi Munro. "Bütün İngiliz hanımlarının iş adamları yok mu?"

"Şu koy takımını görüyor musun?" Fyfe araya girdi. "Bu çalışan bir adamın arabası ve dördü değil."

Logan sessiz kaldı. Maddie'nin ziyaretçisinin kim olabileceğini bilmiyordu. Ama öğrenmeye niyetliydi.

"Lord Varleigh." Maddie reverans yaptı. "İçeri buyurun. Sizi görmek her zaman bir zevktir."

"O zevk bana ait Bayan Gracechurch."

Bayan Gracechurch.

Bu sözler Maddie'yi duraksattı. Hâlâ Bayan Gracechurch müydü? Onu düzeltmeli miydi?

Maddie buna karşı çıkmaya karar verdi. Şu anda açıklamak için çok karmaşıktı ve Lord Varleigh muhtemelen Logan onun burada olduğunu fark etmeden gitmiş olacaktı.

Şansı yaver giderse, adını Bayan MacKenzie olarak değiştirmesine hiç gerek kalmayabilir.

Lord Varleigh boğazını temizledi. "Çizimleri görebilir miyim?"

"Oh. Evet. Evet, tabii ki."

Tanrım. Bu gariplikten hiç kurtulamayacak mıydı? Lord Varleigh ile geçen yıl boyunca zeki ve düşünceli bir beyefendi olduğunu bilecek kadar çok sohbet etmişti ama aynı zamanda oldukça heybetli biriydi. Karanlık, meraklı gözleri ve bakımlı tırnaklarındaki bir şey onu her zaman biraz tedirgin etmişti.

İşine odaklan, Maddie. O çizimler için burada, senin için değil.

Folyoyu topladı ve açmak için geniş, düz bir masaya taşıdı. "Başlangıçta konuştuğumuz gibi, her tür için farklı perspektiflerde mürekkep çizimleri var."

Adam çalışmalarını gözden geçirirken o kenarda durdu. Her iyi doğa bilimcinin yapacağı gibi metodik ve yavaş bir şekilde. "Bu da ne?" diye sordu. yığının sonu.

"Ah, şu. Bazı türleri bir araya getirme ve birkaç tabloyu renkli yapma cüretini gösterdim. Bunların dergide basılamayacağını biliyorum ama belki hoşunuza gider diye düşündüm. İstemezseniz, bende kalsınlar. Çoğunlukla kendi eğlencem içindi."

"Anlıyorum." Onlara bakarken başını öne eğdi.

Sonunda Maddie bu belirsizliğe daha fazla dayanamadı. "Eskizler onayınızı almadı mı? Eğer beğenmediyseniz ya da doğru değilse, hâlâ zaman var. Değişiklikler yapabilirim."

Folyonun kapağını kapattı ve ona döndü. "Bayan Gracechurch, çizimler dikkat çekici. Mükemmel."

"Oh. Güzel." Maddie rahatlamış ve biraz da gururlu bir şekilde nefes verdi.

Çoğunlukla, alkışlanmak için değil, sevdiği için ve bilgiye katkıda bulunmaktan zevk aldığı için resim yapıyordu. Zaten bilimsel illüstratörleri alkışlamak için sıraya giren çok fazla insan da yoktu.

Ama Lord Varleigh'nin övgüsü onun için bir anlam ifade ediyordu. Çok şey ifade ediyordu. Dün bütün gençlik çılgınlıkları için onu cezalandırmaya kararlı bir İskoçyalı ile uğraşmasına rağmen, ona doğru bir şey yaptığını hissettirmişti.

Lord Varleigh çizimlerini ve üzerinde çalıştığı cam kutulu örnekleri toplarken, "Örnekleri açıklamak için önümüzdeki hafta evimde bir toplantı düzenliyorum," dedi. "Orkney de dahil olmak üzere tüm doğa bilimcileri derneği üyelerini davet ettim."

"Bir salon olacak o zaman?"

"Daha çok bir balo."

"Ah." Soğuk bir dehşet duygusu kapladı içini. "Bir balo."

"Evet. Akşam yemeği ve biraz dans olacak. Yapmalıyız Bayanlar için biraz eğlence sağlayın, yoksa geceyi tamamen boykot edecekler."

Maddie gülümsedi. "Ben pek hanımefendi sayılmam o zaman. Dans etmekle ilgilenmiyorum ama gösteriniz beni büyülerdi."

"O zaman umarım katılırsınız."

"Ben mi?"

"Ziyarete gelecek iyi bir arkadaşım var. Bay Dorning. Edinburgh'da bir akademisyen ve bir ansiklopedi derliyor."

"Ansiklopedi mi?"

Lord Varleigh başını salladı. "Britanya Adalarının Böcekleri, dört cilt halinde."

"Be hala benim Kalbim. I yap Aşk a Kitapile birden fazla cilt."

"Bu ilgilendiğin anlamına mı geliyor?"

"Doğal olarak. Bittiğinde eseri görmeyi çok isterim."

Gülümsedi. "Bayan Gracechurch, birbirimizi yanlış anlıyor gibiyiz. Arkadaşımla tanışmak isteyip istemediğinizi soruyorum, böylece proje için sizin hizmetlerinizi almayı düşünebilir. Bir illüstratör olarak."

Maddie afallamıştı. Bir ansiklopedi. Bu büyüklükte bir proje aylarca sürecektir düzenli ve ilginç bir çalışma anlamına gelirdi. Yıllarca olmasa bile. "Bunu benim için gerçekten yapar mısınız?"

"Açıkçası bunu ona bir iyilik olarak görüyorum. Çalışmalarınızın kalitesi olağanüstü. Gelecek haftaki toplantımıza katılabilirseniz, sizi tanıştırmaktan memnuniyet duyarım."

Dudağını ısırdı. Bu onun için ne büyük bir şans olabilirdi, ama ...

Bir top.

Neden bir top olmak zorundaydı ki?

"Öğleden önce bir ziyarette bulunamaz mıyım?" diye sordu. "Ya da belki ertesi sabah. İş konuşarak eğlenmenizi bölmek ayıp olur."

"Toplanmamızın nedeni iş. Sen bir kesinti olmazsın." Eli kızın bileğini okşadı. "Sana göz kulak olacağım, söz veriyorum. Evet de."

"Bir sorum var," diye araya girdi derin bir ses. "Bu davet beni de kapsıyor mu?"

Oh, Tanrım.

Logan.

Kapı aralığında kısa bir değerlendirme duraklamasından sonra odaya girdi. İskoç eteği ve bol bir ev gömleğiyle fiziksel iş için giyindiği anlaşıyordu. Vadiden yeni gelmiş olmalıydı.

Lord Varleigh hafifçe dehşete düşmüş ama aynı zamanda meraklanmış görünüyordu.

Maddie'ye bakışında neredeyse bilimsel bir soru vardı:

Bu ne tür bir vahşi yaratık?

Logan terbiye ya da görgü kurallarına uygun bir şekilde başını bile sallamadan, sert ve çamurlu adımlarla odayı geçti. Maddie'ye yaklaştı ama bakışları Lord Varleigh'nin gözlerinden hiç ayrılmadı.

Kolunu rahatça Maddie'nin beline doladı, sonra esneterek onu kendi tarafına çekti. Sabahın sert havası Maddie'nin giysilerine sinmiş, funda ve yosunların belli belirsiz yeşil kokularını da beraberinde getirmişti.

"Günaydın, Mo Chridhe. Neden beni arkadaşınla tanıştırmıyorsun?"

Maddie'nin dili kâğıt gibi kurudu. "Ama tabii ki. Lord Varleigh, size Yüzbaşı Logan MacKenzie'yi takdim edebilir miyim?"

"Yüzbaşı MacKenzie?" Lord Varleigh Maddie'ye baktı. "Kaptan MacKenzie değil. Sizin . . ."

"Evet," diye başardı.

"Niyetiniz?" Bakışları Logan'a kaydı. "Bağışlayın efendim. Ben sizin-"

"Öldü mü?" Logan cevap verdi. "Yaygın bir yanlış anlama. Gördüğünüz gibi, ben fazlasıyla hayattayım."

"Olağanüstü. Hiçbir fikrim yoktu."

"Pekala," dedi Logan yumuşak bir sesle, "artık biliyorsun."

"Bundan daha önce bahsetmeliydim," dedi Maddie. "Yüzbaşı MacKenzie adamlarıyla birlikte daha dün döndü. Büyük bir şok yaşadım. Korkarım hâlâ biraz dağılmış durumdayım."

"Sadece hayal edebilirim, Bayan Gracechurch."

"Bayan Gracechurch artık Bayan MacKenzie." Logan'ın eli Maddie'nin omzuna doğru kayarak hiç de kurnazca olmayan, sahiplenici bir hareket yaptı.

Benimkini.

"Aslında," diye araya girdi Maddie, "şu anda hâlâ Bayan Gracechurch'üm."

"Dün gece yemin ettik."

"Geleneksel bir el düğünü. Ama bu daha çok resmi bir nişan. Karmaşık bir durum."

"Anlıyorum," dedi Lord Varleigh, her ne kadar anlamadığı belli olsa da.

Gerçekten, kim yapabilir ki? Bu delilikti. Yapmaya çalışacağı her türlü açıklama durumu daha da kötüleştirecekti.

Konuştığında Lord Varleigh'nin çenesi neredeyse hiç kıpırdamadı. "Bayan Gracechurch'e de söylediğim gibi, önümüzdeki Çarşamba günü evimde bir balo olacak. İkinizi de ağırlamaktan mutluluk duyarım." Portföyünü topladı ve eğildi. "O zamana kadar."

Lord Varleigh gittikten sonra bile Logan'ın kolu Maddie'nin omzunda kaldı. Oda sessiz bir gerilimle titreşiyordu.

Geri çekilmek için bir adım attı.

Maddie titreyen parmaklarıyla masadan folyolarını ve kalemlerini topladı. "Bunları stüdyoma geri götürmem gerekiyor."

"Bekle," dedi. "Kımıldama."

Adam yaklaştıkça dizlerinin bağı çözüldü. Verdiği tepkileri onun erkeksi çekiciliğine bağlamak cazip geliyordu ama Maddie daha iyisini biliyordu.

Onu bu şekilde takip eden ilk ve muhtemelen tek erkekti.

Meraklıydı. Romantikti. Ve hepsinden önemlisi, yalnızdı.

Ne de olsa açlık, tuzdan daha güçlü bir baharattı.

Nefes nefese Logan'ın hamlesini yapmasını bekledi. Ama hamlesini yaptığında, beklediği hamle bu değildi.

Bakışları sol dirseğinin hemen arkasındaki bir şeye odaklandı. Şimşek hızıyla ileri atıldı ve masanın üstüne vurdu.

Thwack.

"İşte," dedi muzaffer bir edayla, elini uzatarak. "Ne yapıyorsun?"

"Üzerine atlamadan önce o iğrenç böceği öldürmek."

"Bir . . . öldürmek ?" Maddie etrafında döndü. "Oh, hayır." İşte oradaydı, halının üzerinde. Bir geyik böceği. Lord Varleigh'in numune çantasından düşmüş olmalı.

"Oh, ne yaptın sen?" Dizlerinin üzerine halıya çöktü.

"Ben ne yaptım ki? Kadınların çoğu bir erkeğin böcekleri öldürmesinden hoşlanır. Yüksek yerlere ulaşmak ve cinsel zevk vermenin yanı sıra, evrensel olarak popüler olan birkaç özelliğimizden biridir."

Böceğin kalıntılarını avucunun içine aldı. "Bu böcek çoktan ölmüştü."

Ve şimdi dümdüz olmuştu.

Daha fazla zarar görmemesi için onu hemen stüdyosuna götürüp camın altına koymasına gerekiyordu.

Koridorda onu takip etti. "Benden uzaklaşmayın. Burada bazı cevaplar istiyorum. Az önce kimin davetini kabul ettim ve o sümüklü hıyar senden ne istiyor? Ve neden o sümüklü hıyar ve ezilmiş bir böceğin ardından senin gözünde üçüncü sıradayım?"

"Lord Varleigh'in Perthshire'da bir mülkü var. Profesyonel olarak tanışıyoruz. O bir doğa bilimci."

"Doğa bilimci mi? Kıyafetleri küçümseyen ve kırlarda çıplak ayakla dolaşan insanlardan mı bahsediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Maddie sakince. Yavaşladı ve yüzünü ona döndü. "Hayır, onlar doğacı olur. Bir doğa bilimci doğal dünyayı inceler."

"Şey, o daha çok göğüslerinizi incelemekle ilgileniyor gibiydi."

"Ne?"

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve sesini hırıltıya indirdi. "Elini senin üzerine koydu."

Omurlarından aşağı bir ürperti yayıldı, neredeyse korsesinin bağlarını çözecekti. Sadece o birkaç kelime ve o çözüldü. Önceki geceyle ilgili her şey aklına geldi. Adamın boynundaki nefesini hatırladı. Tenindeki ağzını.

Elleri her yerde.

Bu istek ona öyle bir güçle, öyle sıcak ve ezici bir şekilde çarptı ki, beynini kulaklarından dışarı itmekle tehdit etti.

Bu korkunçtu.

Sonunda Maddie kariyerinin zirvesindeydi ve kendi başarılarını biriktiriyordu. Bir kitap resimleme şansını hayal edin.

Sadece bir kitap değil, bütün bir ansiklopedi.

Tam dört cilt.

Mutluluk.

Ve şimdi bu her şeyi mahvedebilirdi. Gerçek olmayan ölümden dönmek için bir hafta daha bekleyemez miydi?

"Daha iyi açıklayabilirim ama size göstermem gerekecek." Elini arkasındaki kapının mandalına koydu. "Bu taraftan gelin."

Kapıyı açtığı anda kalp atışları hızlandı.

İnsanların stüdyosuna girmesine asla izin vermezdi. Özellikle de erkekleri. Burası onun tuhaf, gizli ve tamamen kendisine ait bir merak sığınağıydı. Hassas.

Logan için bu kapıyı açmak, kalbini yere atmak ve onu üzerine basmaya davet etmek gibi hissettiriyordu. Ama Lord Varleigh'yi bir şekilde açıklaması gerekiyordu ve belki de bu sefer katıksız tuhafılık onun lehine işleyecekti.

Belki de onunla evlenme arzusunu tamamen yok edebilir.

Yedinci Bölüm

Kutsal Tanrı.

Logan kendini gerçek bir dehşet odasında buldu. Bu eski kaleler hakkındaki söylentiler doğruduydu.

Onu dar taş merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Apliklerdeki mumlar geçidi aydınlatıyordu ama köşelere ışık tutacak kadar parlak değillerdi. Onu endişelendiren köşelerdi. Muhtemelen yarasalar, sıçanlar ya da ... semenderlerle doluydu. Belki de ejderhalar.

Bir tür hücre olarak tasarlanmış olması gereken kare bir odaya çıktılar. Sadece tek bir dar penceresi vardı.

Etrafına bakmak için döndü, sonra telaşla irkildi. Doldurulmuş bir baykuş, yüzüne bir adım bile yaklaşmayan bir rafın üzerine tünemişti.

Odanın geri kalanı da pek iyi sayılmazdı. Oda, her türlü deniz kabuğunun, mercanın, kuş yuvalarının, dökülmüş yılan derilerinin, tahtalara tutturulmuş böceklerin ve kelebeklerin ve en kötüsü de karanlık kavanozlara kapatılmış tuhaf gizemlerin sergilendiği raflar ve masalarla kaplıydı.

"Burası buz gibi," dedi.

"Evet. Rex ve Fluffy için olmalı." "Rex mi? Ve Fluffy?"

"İstakozlar. Dün gece onlardan bahsettiğimi sanıyordum." "Rex ve Fluffy adında istakozlarınız var."

"Kedi ya da köpek gibi normal evcil hayvanlarımın olmaması, sahip olduğum evcil hayvanların uygun isimleri olamayacağı anlamına gelmiyor." Gülümsedi. "Fluffy' deyişini çok beğeniyorum. Kulağa 'Floofy' gibi geliyor. Buradalar."

Onu odanın bir köşesindeki tanka doğru yönlendirdi. İçindeki su deniz kokuyordu.

"Akşam yemeği için mi?"

"Hayır! Onlar gözlem için. Tüm yaşam döngüsünü resmetmek için görevlendirildim. Tek sorun, iftleşmelerini bekleyip durmam. Beni işe alan doğa bilimciye göre, dişinin -yani Fluffy'nin- önce deri değiştirmesi gerekiyormuş. Sonra da erkek onu tohumuyla hamile bırakacak. Geriye kalan tek soru, bunun tam olarak neye benzeyeceği. Birkaç olasılık çizdim."

Geniş, dağınık bir çalışma masasına geçti ve bir yığın kâğıdı karıştırdı. Her sayfada farklı bir pozisyonda bağlanmış ıstakozların çizimleri vardı. Logan daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bir ıstakoz yastığı kitabı yaratmıştı.

Masasına baktı; kâğıt yığınları, mürekkep şişeleri, sıra sıra kalemler hazır bekliyordu. Orada burada bir ardı kuşu yuvası ya da bir ekirge kanadı izimi.

Logan bir kızböceği taslağını kaldırdı ve ışığın her mürekkepli konturu aydınlatarak parlayacağı şekilde tuttu.

Ona yazmaya başladığından beri çizim yapmakta ustalaşmıştı. Ama onun onlarca mektubunun kenarlarında böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti.

Çok güzeldi.

Kâğıdı indirdiğinde, kadının da en az onun sayfayı incelediği kadar yakından onu incelediğini fark etti. Kara gözlerini dikmiş bakıyordu. Ani bir öz-bilinç duygusuna kapıldı.

"Bu sadece bir n taslak," dedi dudağını ısırarak. "Henüz üzerinde çalışılması gerekiyor."

"Bana mükemmele yakın görünüyor," dedi. "Sayfadan uçmaya hazır."

"Gerçekten yle mi düşünüyorsun?"

Yüzü çok ciddi ve solgundu. Sanki onun fikrinden endişe duyuyormuş gibiydi. Elbette bu kalitede bir iş ve Lord Varleigh gibi dostları varken, bir Highland askerinin ona yetenekli olduğunu söylemesine ihtiyaı yoktu. Yine de gözlerindeki kırılğanlık onda deneme isteği uyandırdı.

Sanat hakkında söyleyecek zekice bir şeyler bilmeyi diledi. Çizgilere ya da gölgelere nasıl iltifat edeceğini. Ama bilmiyordu, bu yüzden aklına geleni söyledi.

"Çok güzel," dedi.

Nefes verdi ve yanaklarına yeniden renk geldi. Küçük bir gülümseme ağzını kavislendirdi.

Logan küçük, sessiz bir zafer duygusunun farkındaydı. Savaş alanında yıllarca süren yıkımdan sonra, bir şeyler inşa etmek iyi hissettiriyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu, gerçekten merak ediyordu. "Bir yaratığı bu kadar sadık bir şekilde nasıl çiziyorsun?"

"İşin tuhafı, işin püf noktası yaratığın kendisini çizmek değil. Etrafındaki boşluğu çizmektir. Oyuklar, gölgeler ve boş yerler. Işığı nasıl büküyor? Neyin yerini değiştiriyor? Bir hayvan ya da herhangi bir şey çizmeye başladığımda dikkatlice bakıyorum ve kendime neyin eksik olduğunu soruyorum."

Birkaç dakika önce onu dikkatle inceleyen kadını düşündü. Sanki onun kayıp unsurlarını merak ediyormuş gibi. "O zaman yaptığın şey bu mu? Seni bana bakarken yakaladığımda?"

"Belki de."

"Zamanını boşa harcamamanı öneririm, mo chridhe."

Kollarını kavuşturdu ve başını eğerek ona baktı. "Yıllarımı her türlü yaratığı inceleyerek geçirdim. Ne fark ettim biliyor musunuz? Korunmak için kendilerine en sağlam, en güçlü kabukları inşa edenler ... içlerinde ezilmekten başka bir şey yapmıyorlar."

"Squish?"

"Goo. Jöle. Squish."

"İçimin ezildiğini

düşünüyorsun." "Belki de."

Bu fikri reddederek başını salladı. "Belki de içimde hiçbir şey yoktur."

Dikkatini duvara asılı bir dünya haritasına verdi. Kıtalar ve ülkeler çıkartma iğneleriyle doluydu.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Çizmekle görevlendirildiğim her egzotik örnek için uygun ülkeye bir rozet yerleştiriyorum. Her zaman seyahat etmek istemiştim ama savaşlar ve utangaçlığım yüzünden bu bana hiç mümkün görünmedi. Bu benim Büyük Tur versiyonum."

Logan başını eğdi ve haritaya baktı. Hindistan, Mısır. . . Batı Hint Adaları'nda birkaç tane. Ama belli bir bölge açık ara farkla en yoğun iğnelerin bulunduğu yerd.

"O halde Güney Amerika'dan pek çok yaratık çizmişsiniz."

"Oh, evet. Çoğunlukla böcekler. Bu da bizi Lord Varleigh'e geri götürüyor. Kısa süre önce Amazon ormanlarına yaptığı bir keşif gezisinden döndü ve orada on dokuz yeni böcek türü topladı. Çizimleri ben yaptım ve örnekleri önümüzdeki hafta meslektaşlarına sunacak."

"Öyleyse onun için yaptığın iş sona erdi. Güzel."

"Ben öyle bir şey demedim." Çizimi onun elinden aldı ve bir kenara koydu. "Aslında, sadece Lord Varleigh için değil, daha pek çok illüstrasyon yapmayı umuyorum."

Başını iki yana salladı. "Zamanın olacağını sanmıyorum."

"Ama **birbirimizin** işine karışmayacağımızı söylemiştin.

ilgi alanları ve meslekler. Sen kendi hayatına sahip olacaksın, ben de kendi hayatıma."

"Bu daha önceydi." "Neyden önce?"

Merdivenlere, Lord Varleigh'nin çıkışına doğru el salladı. "'Senin hayatının' o ahmağı da içerdiğini bilmeden önce."

"Davet etti diye kızmanıza gerek yok. Başlangıçta sadece kibar davranıyordu. Devam edecek olursam, asla kabul etmeyecektim. Sosyal ilişkilerden hoşlanmadığımı zaten biliyorsun."

"İkimiz için de davetini kabul etmeliydim." Güldü.

"Hayır, gerçekten. Seni o baloya götürür ve Lord Varleigh ile o doğacıların her birinin-"

"Doğa bilimciler."

"- B u böceklerin her biri karımdan uzak durması gerektiğini biliyor."

Başını iki yana salladı. "O profesyonel bir tanıdık. Daha fazlası değil."

"Oh, daha fazlası olmak istiyor."

"Ve ben henüz senin karın değilim. Tam olarak değil."

Eli kızın başının arkasına doğru kayarak bakışlarını kendisiyle buluşturdu. "Olacaksın."

"Logan, sen . . ." Gözleri onunkileri aradı. "Eminim kıskanıyor olamazsın?"

"Elini senin üzerine koydu."

"Ya yaptıysa, Yüzbaşı MacEnvy? Bana üzerinde başka bir kadının baş harfleri olan bir broş vermiştiniz."

Başını salladı, onun kendisini yemlemesine izin vermedi. "Eğer başka bir kadına karşı hisler beslediğimi düşünüyorsan, tamamen yanılıyorsun. Benim hiçbir duygum yok, mo chridhe."

"Bu da başka bir şey. Keşke beni böyle çağırmaktan vazgeçsen. Eğer duygularınız yoksa, neden benden 'kalbiniz' diye bahsedip duruyorsunuz anlamıyorum. "

"Duygu yoksunluğum tam da bu yüzden sana böyle hitap etmemi kolaylaştırıyor. Çünkü kalbim benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Her ne olursa olsun," dedi, "tüm hayatın boyunca iffetli ve münzevi gibi yaşadığına inanmalı mıyım?"

"Hayır. Kesinlikle tüm hayatım boyunca değil. Sadece son birkaç yıldır. Ve bu arada bu senin hatan."

"Bunun nasıl benim hatam olduğunu anlayamıyorum."

"Bir zamanlar," dedi, "kadınlarla arkadaşlık etmekten büyük keyif alırdım. Ama sonra o lanet mektuplarıyla beni bir kafese koydun."

"Seni anlamıyorum."

"Bütün erkekler sadık bir sevgilim olduğuna inanıyordu. Bana saygı duyuyorlardı, benim de sadık ve bağlı olduğuma inanıyorlardı. Hiçbiri bunun aksadığını görmek istemedi. Kovaladılar

kamp takipçilerini çadırımdan uzaklaştırdım. Diğer subaylar genelevlere gittiler ve kampla ilgilenmeyi bana bıraktılar. Papazımız hızlı kadınlarla benden daha çok vakit geçirdi." Tedirgin bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. "Eski Ahit zamanlarından beri bir kadınla yatmadım."

Kadın biraz gülümsedi. "Bana sadık olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Bilerek değil. Olmadığı bir şeyi varmış gibi gösterme."

"İnanın bana, bunu yapmamak için çok uğraşıyorum. Ama çok fazla hayal gücüm var. Şimdi seni, diğer tüm subaylar dışarıda eğlenirken, yalnız bir kamp ateşinin başında büzülmüş olarak hayal ediyorum. Mektuplarımdan birini elinde tutuyorsun ve bir aşık gibi okşuyorsun..."

Hayır, hayır, hayır.

Logan'ın bu düşünceye şimdi ve burada bir son vermesi gerekiyordu.

Elleri kızın beline gitti ve onu kendine doğru çekerek küçük bir nefes almasına neden oldu. Vücudu onunkiyile buluştu, yumuşak ve sıcaktı.

"Söylediğim şey romantik değil. Ham, ilkel ve tamamen kaba." Sesini hırıltıya indirdi. "Sen, Madeline Eloise Gracechurch, beni şehvetten yavaş yavaş delirtiyorsun. Yıllardır."

Maddie histerik bir kahkaha mı atacağına yoksa sevinçten bayılacağına mı karar veremedi. O, farkında olmayan bir baştan çıkarıcı mı? Bu fikre nasıl karşılık vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Doğal olarak, mümkün olan en çocukça şeyi söyledi.

"Ben mi?"

Cevap olarak başını onunkine doğru eğdi.

"Bekle." Öpücükten uzaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

"Sen istemedikçe hiçbir şey." Başparmağı kadının sırtında ağrıyan bir noktayı okşadı. Tek bir dokunuşla onun savunmasını nasıl eritebildiği çıldırtıcıydı. "Ama bence sen istiyorsun"

istiyorum. Meraklı olduğunu biliyorum. Dün gece bana nasıl tepki verdiğini biliyorum."

"İşte tam da bu yüzden zamana ihtiyacım var. Buna hazır değilim. Bunun ne anlama gelebileceğine."

"Bu sadece fiziksel bir şey," diye mırıldandı boynunu öperken. "Bir şey ifade etmek zorunda değil."

"Senin için öyle olmayacağına eminim. Ama ben henüz o yeteneği geliştiremedim. Bunu nasıl anlamsız kılacağımı bilmiyorum. Çok fazla, çok zor düşünüyorum. Olmayan anlamlar icat ediyorum. Yakında kendime senin ... olduğunu söyleyeceğim."

"Ne olduğumu?"

Bana aşı  olduğunu.

Korunması gereken tehlike buydu. Mantıklı bir şekilde Logan'ın böyle bir şey olmadığını biliyordu. Ama kendini de tanıyordu ve kalbi çok fazla hayal gücüne sahipti.

"Biraz düşünelim," dedi. "Eğer evliliğimizi tamamlamazsak ne olur?"

Onu  pmeyi bıraktı. "Bu söz konusu bile olamaz." "O zaman belki de yanlış soruyu soruyoruz. Belki de karşılıklı kabul edilebilir başka bir çözüm var. Toprakları size ve adamlarınıza kiralamama ne dersiniz? Düşük bir kira karşılığında, süresiz olarak."

Başını iki yana salladı. "Yeterli değil. Adamlarımın zaten kaybettikleri topraklar üzerinde kira kontratları olmadığını mı sanıyorsun? Bir İngiliz toprak sahibinin sözü artık Highlands'de değersizdir."

"Ben herhangi bir İngiliz toprak sahibi değilim. S z m  tutmak için çok zorlayıcı sebepleri olan biriyim. Bana güvenebilirsiniz."

"Sana güveniyorum. Yıllardır tanıdığı herkese yalan söyleyen bir kadının bunu söylemesi önemli bir şey."

"Sana hiç yalan söylemedim."

Bakışları yoğun bir şekilde onunkileri tuttu. "Sana g venebilsem bile dünyaya g venemem. Ya sana bir şey olursa?"

"Ne demek istiyorsun? Eğer  l rsem mi?" "Eğer başka biriyle evlenirsen."

Bu fikre güldü. "Ben mi, başka bir yerde evlenmek mi?"

Ölüm daha olası bir olay. Artık çok uzaktayım.

bir inç kalınlığında toz tabakası birikti."

"Sen kibar bir kadınsın. İyi bir aileden geliyorsunuz. Mülk sahibi bir mirasçısınız ve alışılmadık derecede güzelsiniz. Hiçbir beklentiniz olmadığına inanamıyorum."

Maddie ona karşılık vermek istedi ama düşünceleri adamın ona alışılmadık derecede güzel dediği gerçeğine takılıp kaldı.

Devam etti, "Eğer bir başkasıyla evlenirsen -ya da evlenmeye çalışırken ölürsen- topraklar başkasına geçer. O zaman tüm niyetleriniz ve sözleriniz değersiz olur. Bu yüzden kira sözleşmesi kabul edilemez."

İç çekti. "Bunların hiçbiri kabul edilemez."

Becky kapıyı çaldı ve merdivenlerin dibinden yukarı seslendi. "Hanımefendi, aşçı bu akşam yemeğe kaç kişi geleceğini soruyor."

"Sekiz," diye yanıtladı Logan.

"Sekiz mi?" Maddie ona sordu.

"Sen, ben, teyzen ve adamlarım. Sekiz."

Başını iki yana salladı. "Nadiren resmi bir akşam yemeği yeriz. Çoğu akşam geç saatlere kadar çalışıyorum ve sonra odamda hafif bir yemek yiyorum."

"Bu akşam sen ve ben adamlarımı uygun bir masada akşam yemeğinde ağırlayacağız. Karı koca olarak."

"Bunun bir kolaylık anlaşması olması gerekiyordu. Senin kendi hayatına, benim de kendi hayatıma sahip olacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde evlendiğimizde de evleneceğiz. Ama sizin de belirttiğiniz gibi, henüz böyle bir durum söz konusu değil." Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Belki de İngiltere'deki herkesin bir yastıkla olan aşk ilişkinizi okumasını tercih edersiniz?"

"Logan, bu hiç adil değil."

"Sana asla adalet sözü vermedim. Düzgün bir evlilik karşılığında sana mektupları vereceğime söz verdim. Hâlâ pazarlığın bana düşen kısmını bekliyorum."

"Sen tam bir haydutsun."

Ona şeytani bir bakış attı. "Ben bir İskoçyalıyım, bir subayım ve 'kışkırtmanın' ne demek olduğunu bilen bir adamım. Ben tam da istediğin gibiyim, mo chridhe. Hiçbir şikâyetin olmamalı."

Sonra onu terk etti, bir dizi vuruşla, özür dilemeyen ayak sesleriyle ortadan kayboldu. Sanki çoktan Lannair Kalesi'nin sahibiymiş gibi merdivenlerden indi.

Ama tam olarak yapmadı. Henüz tam olarak değil.

Maddie'nin tek bir kaçış yolu vardı. O mektupları bulmalıydı. Onları bulup yok edebilirse, onun üzerindeki hak iddiası da ortadan kalkacaktı. Bu sabah onları aramayı umuyordu ama Lord Varleigh aramıştı. Buna fırsatı olmamıştı.

Ama Logan onu sonsuza dek aramaktan alıkoyamazdı.

Bu arada, Fluffy'den ilham alacaktı - kendi etrafında kalın, aşılmaz bir kabuk büyütecek ve cesaret edebildiği sürece içinde kalacaktı.

Sekizinci Bölüm

Logan gelininin akşam yemeğinde yarım düzine askeri ağırlamayı hesaba katmadığını biliyordu. Ancak onları da yemeğe dahil ettiği için özür dilemeyecekti. Dün gece yatak odalarında ne olmuş ya da olmamış olursa olsun, onlara bu evliliğin gerçek olduğunu göstermesi gerekiyordu.

Kalenin yemek salonu, derme çatma klanlarını ağırlayacak kadar büyüktü. Beş adamı, Maddie, teyzesi ve Logan'ın katılımıyla bile yine de masanın tamamını doldurmuyorlardı.

En çok da erkekler bunu hak ediyordu; porselen ve gümüşle döşenmiş bir masaya oturmayı ve kızarmış et, jöleli meyveler, istiridyeler, zengin soslar ve daha fazlasının servis edilmesini.

Bu, savaş alanında onlara söz verdiği cömert eve dönüştü. Ve Logan tutamayacağı sözler vermezdi.

Bu adamlar -her ne kadar yıkık dökük ve küstah olsalar da- Logan'ın şimdiye kadar tanıdığı aileye en yakın kişilerdi. Onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

İlk iki yemeği şaşkın bir sessizlik içinde yediler.

Rabbie, tabii ki, açlığın etkisi geçer geçmez onu mahvedecekti. "Söylemeliyim ki Bayan MacKenzie, kaptanın bize sizin hakkınızda anlattıkları . . . Şey, size haksızlık etmiş."

Maddie ona endişeli bir bakış attı.

"Oh?" Thea Teyze sordu. "Yüzbaşı MacKenzie onun hakkında ne dedi?"

"Çok az, hanımefendi. Ama bu kadar şanslı olan ben olsaydım, alaydaki herkes övünmemi duymaktan bıardı."

Munro homurdandı. "Alaydaki herkes senin böbürlenmelerinden bıkmıştı zaten."

Maddie utangaç bir gülümsemeyle kadehini yere bıraktı. Bir parmağının ucuyla köprücük kemiğine dokundu, ince çıkıntıyı boş boş aşağı yukarı okşadı.

Gergin olduğunda bunu yaptığını Logan fark etmişti. Ne yazık ki, kızın yatıştırıcı bulduğu bu küçük hareket Logan'ın üzerinde benzer bir etki yaratmamıştı. Tam tersine, onun tüm temel arzularını alevlendirmişti.

Sertçe yutkundu, bakışlarını ileri geri okşayan o tek, narin parmak ucundan ayıramadı. Ve ileri geri. Sanki o nazik, alaycı dokunuşu teninde hissedebiliyordu. Ya da onun-

"Evet Kaptan," dedi Callum bir koyun etini keserken. "Artık hepimiz bir arada olduğumuza göre, bize hikâyenin tamamını anlat. En başından başla. Ona nasıl kur yaptın?"

Logan kendini hızlıca bir silkeledi ve dikkatini tabağına çevirdi. "Her zamanki gibi."

"Size söylediğim gibi, hanımefendi," dedi Rabbie. "Az konuşan bir adamdır."

"Az konuşan bir adam mı?" dedi Thea Teyze. "Ama kesinlikle yanılıyorsunuz. Bizim Madling'e o kadar güzel mektuplar yazan adam bu olabilir mi?"

"Mektuplar mı?"

"Oh, evet. Madling'imize yığınla aşk mektubu gönderdi. Çok anlamlı ve iyi ifade edilmiş."

Bu da neydi böyle? Logan Maddie'ye sert ve sorgulayıcı bir bakış attı. Maddie dudağını ısırды ve gözlerini şarabına dikti.

"Hepsini sakladığına eminim. Madling, neden onları aşağı getirmiyorsun, böylece Kaptan birkaçını okuyabilir? Her zaman onları o güzel İskoç aksanıyla dinleyebilmeyi diledim."

Logan, "Buna gerek kalmayacak," dedi.

"Belki gerekli değildir," dedi yaşlı kadın, "ama bence hoş olurdu."

Yine o kelime. Güzelmiş.

"Kimse onları duymak istemiyor."

Masanın en ucundaki Callum sırttı. "Oh, onları duymak isterim."

Grant hariç masadaki herkes onun bu hevesli düşüncesini destekliyordu.

"Belki başka zaman, Thea Teyze," dedi Maddie. "Şu anda yemeğin ortasındayız. Mektuplar üst kattaki tuvalet masamda duruyor. Ev sahibesi olarak misafirlerimizi yalnız bırakamam."

Logan, "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz," diye onayladı.

"Elbette öyle," diye yanıtladı Thea Teyze. "Sen burada kal, Madling. Ben gidip onları kendim getireceğim."

Logan ve adamları bir saygı göstergesi olarak sandalyelerinden bile kalkamadan yaşlı kadın odadan çıktı.

O gider gitmez Logan gizemli gelinine daha da yaklaştı. "Neden bahsediyor bu?"

Şarap kadehinin arkasından mırıldanarak cevap verdi. "Yazışmaların senin tarafını uydurmak zorundaydım, değil mi? Aksi takdirde inandırıcı olmazdı."

"Peki benim bu versiyonum tam olarak ne söyledi?"

Kahverengi gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. "Belki de bu soruşturmayı beni acele bir evlilik için zorlamadan önce yapmalıydın. O mektuplarda her ne varsa, artık onunla baş başa kaldın."

Yüce Tanrım. Logan, Madeline Gracechurch gibi on altı yaşındaki romantik bir aptalın bir İskoç subayının ağzına ne tür aptallıklar sokabileceğini düşündükçe ürperiyordu.

Bu kötü olabilir. Çok kötü.

"Belki bir takas yapabiliriz," diye fısıldadı. "Sen bana mektuplarımı geri verirsen ben de sana mektuplarını geri veririm."

"Tuvalet masandakiler benim mektuplarım değil."

"Benim gönderdiklerim de senin mektupların değildi. Ama yine de onlara sahip olduğunu iddia ediyorsun. İkisine birden sahip olamazsın."

Kirpikleri nazlı bir şekilde dalgalandı. Demek onun üzerinde en küçük bir güç kırıntısı verildiğinde dönüştüğü şey buydu. Arsız bir flörtçü.

Hoşuna gitmediyse ne olayım. Özgüven bir kadının güzelliğini herhangi bir sürme ya da allığın yapabileceğinden daha fazla artırırdı. Koyu renk gözlerinin derinliklerinden ona ışıklar parlıyordu.

Thea Teyze yemek odasına döndüğünde memnuniyeti hızla azaldı.

"İşte geldik."

Masanın üzerine kocaman bir zarf yığını bıraktı. Logan hayret etti. Bunlardan en az yüz tane olmalıydı. Kırmızı kadife bir kurdeleyle bağlanmışlardı ve yaşlı kadın bu kurdeleyi çözmeye başladı.

Logan içten içe inledi.

Bu kötü olmayacaktı. Tam bir felaket olacaktı.

Rabbie ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Dramatik bir okuma için hizmetlerimi sunmaktan memnuniyet duyarım."

Logan, Rabbie'ye doğru bir çatal fırlatmak istedi. "Buna gerek kalmayacak."

"Yani yapacak mısınız?" Maddie sordu. "Evet."

Aslında Logan'ın yeryüzünde o tehditkâr parşömen yığınının yüksek sesle okumaktan daha az yapmak istediği çok az şey vardı ve bunların neredeyse tamamı örümcekler ya da bağırsaklarla ilgiliydi. Ama fazla seçeneği olduğunu da düşünmüyordu. Adamlarından herhangi birinin onları çok yakından incelemesine izin veremezdi, yoksa mektupların onun eliyle yazılmadığını görürlerdi.

Maddie haklıydı. O mektuplarda her ne yazıyorsa, Maddie'yi reddetmeden onu reddedemezdi. Ve onu reddetmek, adamlarının umutsuzca ihtiyaç duyduğu topraklardan vazgeçmek anlamına geliyordu.

Bir peni için, bir pound için.

"Onları buraya ver Thea Teyze," dedi Maddie. "Ben en sevdiğimi seçeceğim."

"Bir tane," dedi ona. "Ve sadece bir tane."

Daha sonra bu şeyleri yakacak ve bir daha kimsenin onlardan bahsetmemesini sağlayacaktı. Acı cezası altında.

Ama zarfları karıştırırken kızın dudaklarını çekiştiren eğlenceli gülümsemeye bakılırsa Logan, Maddie'nin seçim yapmasına izin vermekle hata ettiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Yığından bir mektup koparıp sırtarak ona uzattığında?

Logan artık şüphelenmiyordu. O biliyordu.

Gerçekten de büyük bir hata yapmıştı.

"Bunu oku." Sesinde sahte bir masumiyet vardı. "Bana bir şiir yazdığın yer."

Maddie onun yüzünü dikkatle izledi ve Logan'ın bu açıklamaya vereceği tepkiyi baş döndürücü bir beklentiyle bekledi.

"Bir şiir," diye yineledi.

İnanılmazdı. Kelimeleri söylediğinde çenesi bile hareket etmedi.

"Oh, evet. Tam iki dize." Şarabını yudumladı ve onun paniklemiş ifadesinin tadını çıkardı.

Sonunda bir zafer anı yakalamıştı. Bu İskoçyalı birdenbire ortaya çıkıp onu köşeye sıkıştırmış ve hayatının geri kalanını olumsuz etkilemeyecek seçeneklerden yoksun bırakmış olabilirdi... ama ona karşı küçük bir zafer bayrağı vardı.

Ve şimdi bu bayrağı dalgalandırmaya niyetliydi.

Rabbie bir lokma yemeğin etrafında güldü. "Şair olduğunuzu hiç bilmiyordum, Kaptan."

"Ben değilim."

"Bu kadar alçakgönüllü olma," dedi Thea Teyze. "Evet, bizim Madling'e birkaç şiir göndermiş. Hatta bazıları güzeldi."

"Bu benim favorimdi." Maddie gülümsedi.

Logan ağır bir iç çekişle mektubu açtı. Sonra kâğıdı masanın üzerine bıraktı ve spor çantasına uzanarak beklenmedik bir şey çıkardı.

Bir çift gözlük.

Mütevazi tel çerçeveleri yüzüne taktığında, görünüşündeki değişim anında ve derinden oldu.

Son derece tahrik ediciydi.

Yüz hatları hâlâ aynı derecede güçlü ve cilasızdı, sanki granitten hassas olmayan aletlerle kesilmiş gibiydi. Her zamanki gibi çenesinde yeni bıyıkların gölgeli büyümesi vardı; günde iki kez tıraş olsa da içindeki barbarı asla yenemeyecekmiş gibi görünüyordu. Ama gözlükler erkeksi çekiciliğine bir incelik unsuru katıyordu. Sadece incelik değil, nezaket de. İnsanlık.

Garip bir şekilde, bunlar onun ham hayvan doğasının daha da keskin bir şekilde farkına varmasını sağladı. Bir aslan dik yürümek ve kuyruklu ceket giymek üzere eğitilmiş olabilirdi ama bu davranışların altında hâlâ tehlikeli bir canavar olduğunu asla unutmamalıydı.

Logan mektubun içeriğini tararken Maddie onun şiddet arzuladığını hissedebildiğini hayal etti.

Adamları masanın diğer ucundan dürtüklemeye ve alay etmeye başladılar.

"Devam edin o zaman,
Kaptan." "Gecikme
nedir?"

"Buraya uzatabilirsin, biz de okuruz." "Okusalar da
umurumda olmaz," dedi Maddie.

Gözlüklerinin ardından ona ters ters baktı.

Kollarındaki tüm tüylerin diken diken
olduğunu hissetti.

Sonunda Logan boğazını temizledi. " 'Sevgili Madeline,' " sıkılmış, umursamaz bir tonda okudu. " 'Seferde geçirdiğim geceler uzun ve soğuk, ama senin düşüncelerin beni sıcak tutuyor. "

Adamlar masaya vurarak onayladılar.

" 'Güzel yüzünün cazibesini sık sık düşünüyorum. Koyu renk gözlerini. Ve yumuşak, kremi ...' " Bakmak için kâğıdı eğdi. Gerilim havayı nem gibi yoğunlaştırdı. " ' . . . deri.' "

Rabbie ılık çaldı. "Bir an için heyecanlandım." "İyi kurtardın Kaptan," diye ekledi Callum.

Devam etti, belli ki her şeyi bitirmeye hevesliydi. " 'Bu savaş bittiğinde, seni kollarımda tutacağım ve asla bırakmayacağım. O zamana kadar, aşkım, bu dizeleri sunuyorum. "

"Şey . . . ?"

Maddie yüksek sesle gülmemek için elini ağzına bastırmak zorunda kaldı. Yeteneklerinin şiirle değil de eskizle sınırlı olmasından çok memnundu. Ergenlik çağında kaleme aldığı her şiir basmakalıp ve yavandı. Bir yetişkin olarak, bu iğrenç şeylere kendi adını vermeyi asla istemezdi.

Neyse ki her birine Logan MacKenzie'nin adını yazmıştı.

"En gerçek aşkıma," diye başladı.

"Devam et," diye ısrar etti. "Mürekkep lekeli olsa da tam olarak hatırlıyorum. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Yapmayacağım."

Öne doğru eğildi. "Şöyle başlıyor. 'Ben bir kuş olsaydım ...'

Kesin bir sesle nefes verdi. Kaçışı olmayan kapana kısılmış bir tavşan gibi, ölümünü beklemeye koyuldu.

Sonra o derin, yankılanan İskoç çapağıyla yüksek sesle okumaya başladı.

"Bir kuş olsaydım, senin için
öterdim. Bir arı olsaydım, senin için
sokardım. Bir tepe olsaydım, senin
için yükselirdim. Bir ağaç olsaydım,
senin için çiçek açardım. Bir flüt
olsaydım-"

Callum endişe verici bir şiddetle öksürmeye başlayınca okuma yarıda kesildi. Rabbie onun sırtına şiddetle vurdu.

"Durmam gerekiyor mu?" Logan sordu. "Ölüyor musun?" Callum başını salladı.

"Çünkü ölüyor olman umurumda olmazdı."

"Hayır, hayır." Sonunda Callum kızarmış bir yüzle başını kaldırdı ve boğuk bir sesle, "Bana aldırma. Devam et."

"Bir flüt olsaydım, senin için
çalardım. Bir at olsaydım, senin
için kişnerdim."

Artık öksürük bulaşıcıydı. Bütün erkekler yenik düşmüştü. Hizmetçiler bile etkilenmişti. Maddie

boğazındaki güçlü bir gıdıklanmayla da savaşıyordu.

Logan hiç şüphesiz hepsini öldürmeyi umarak yoluna devam etti.

O zaman tanık da olmazdı.

"Ateş olsaydım, senin için yanardım. Ama bir insan olarak, seni özlüyorum."

Kâğıdı masanın üzerine fırlattı ve gözlüklerini çıkardı. "Tüm sevgilerimle ve vesaire. Bu son." Onun acı acı, "Tüm saygınlığın sonu," diye mırıldandığını duyduğunu sandı.

Uzun bir süre sessizlik hüküm sürdü.

Thea Teyze sonunda, "İlaç kutumda çok iyi bir öksürük ilacı var," dedi. "Kaptan, sanırım adamlarınızdan birkaçı bir doz alabilir."

Maddie hizmetkârlara tabakları toplamalarını ve tatlı getirmelerini işaret etti.

Rabbie iki dirseğini masaya dayayarak, "Anlamadığım bir şey var," dedi. "Neden senin öldüğün fikrine kapıldın?"

Maddie durakladı. Bu kısmı hiç düşünmesine gerek olmamıştı. "Şey, ben ..."

"Sporranımda bir veda mektubu vardı," dedi Logan. "Savaşta ölmem durumunda gönderilmek üzere. Kaybettiğimi sanmıştım ama belli ki yanlışlıkla göndermişim."

Rabbie'nin alını kırıştı. "Ama bu sana yazmayı neden bıraktığını açıklıyor. Sen ona yazmayı neden bıraktın?"

Callum araya girdi, "Belli değil mi? Kızın ilgisini kaybettiğine inanıyordu. Pek çok sevgilimiz öyle yaptı."

"Bana daha fazla güvenmesi gerekirdi." Maddie uzandı ve Logan'ın elini sıktı. "Seni sevgili, aptal adam."

Ona sert bir bakış attı: Şimdi çok ileri gidiyorsun.

İçinden bir farkındalık sızısı geçti. Yalnız kaldıkları anda, adamın kendisini geri iteceğinden şüphe duymuyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Birdenbire, akşam yemeği yeterince uzun sürmedi.

Maddie ağır bir önsezi duygusuyla teyzesine ve Logan'ın adamlarına iyi geceler diledi. Logan'la birlikte merdivenleri çıkarken, aralarındaki söze dökülmemiş gerilimin yeni boyutlara ulaştığını hissetti.

"Becky'ye senin için uygun bir oda hazırlattım," dedi ona, yatak odasının kapısında duraklayarak. "Hemen koridorun sonunda."

Başını iki yana salladı. "Aynı odayı paylaşacağız, genç kız."

Kapıyı açtı ve kendini evinde hissederek içeri girdi.

"Benim geldiğim yerde evli çiftlerin çoğu aynı yatak odasını paylaşmaz" dedi.

"Artık Highlands'desin." Çizmesini köşeye doğru fırlattı. Bir gümbürtüyle yere düştü. "Burada da öyle. Seni eşikte bırakmak için o kanlı şiirine katlandığımı sanıyorsan, fena halde yanılıyorsun."

Diğer botunu da çıkardı ve giysileri üzerinde çalışmaya başladı.

Maddie bakmaktan kendini alamadı. Adamın şu anda yatağa hazırlanırken ne kadar çekici olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyordu. Adamın her hareketi onu büyölüyordu.

Gömleğini başının üzerine çekti ve bir kenara attı. Omuzlarının ve sırtının kasları ateş ışığında mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Lavaboya doğru ilerledi ve leğene su doldurdu, ardından yüzünü sabunlamaya, boynunu ve gövdesini nemli bir bezle silmeye başladı.

Eğer yatakta ona katılırsa ve onu kendine çekerse sabun kokusunu alacaktı. Sabun ve temiz erkek teni.

Kendini salladı.

"Adamlarınızın buna inanmasına gerçekten ihtiyacınız var, değil mi?

Evliliğimiz."

Yüzünü yıkadı, sonra nemli ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Zor zamanlar geçirdiler, cehennem gibi bir yerden diğerine yürüdüler, sonra eve döndüklerinde evlerinin kalmadığını gördüler. Buradan taşınmak zorunda kalacakları için endişelenmelerini istemiyorum."

Maddie her zamanki gibi onun adamlarına olan bağlılığını üzücü derecede sempatik buluyordu ama bunun dikkatini elindeki konudan uzaklaştırmasına izin veremezdi.

"Sen," dedi, "tam bir ikiyüzlüsün."

Dişlerini fırçalarken ona cevap verdi. Konuşması boğuktu. "Bunu nasıl tahmin ediyorsun?"

"On altı yaşındayken söylediğim bir yalan için beni ateşin üzerinde tutardınız. Oysa sen de çevrendekileri kandırdın, hem de aynı süre boyunca."

Ağzını çalkaladıktan sonra yüzünü ona döndü. "Ben yalan söylemedim. Ben sadece ..."

"Yanlış varsayımlarla çalışmakta başarısız oldu. Yıllardır. Aynı şey Logan. Düpedüz yalan değilse bile ihmal yoluyla aldatma. O adamların bir ilişkimiz olduğuna inanmalarına izin verdin ve şimdi bu yalanı sürdürmeye en az benim kadar yatırım yapıyorsun. Ben ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen tamamen palavracısın. İşbirliği yapmayı reddedebilirim, seni kaleden kovabilirim ve sen o mektupları asla skandal sayfalarına taşımazsın."

Sesi karardı. "Beni hafife almak hata olur."

"Seni hafife almıyorum. Gururunuza ne kadar derinden bağlı olduğunuzu görebiliyorum. O adamlara tapmanın senin için ne kadar önemli olduğunu."

"Bu onların tapınması değil. Bu onların güveni. Ve evet, bu benim için her şey demek. Onlara söz verdim, eğer yanımda dururlarsa

burada, Highlands'de bir hayata geri döneceklerdi. Bu sözü tutmak için gerekirse yalan söylemekten, hile yapmaktan, çalmaktan ya da şantaj yapmaktan utanmam."

Adam ona doğru ilerledi ve Maddie önce bir, sonra iki adım geri çekildi. Ta ki bacakları yatağın kenarına çarpana kadar. Onu köşeye sıkıştırmıştı.

"Ve ortak özelliklerimizden bahsetmişken," dedi bir parmağını köprücük kemiği boyunca kaydırarak. "Senin hakkında bir iki şey öğrendim. Aşağıda benimle nasıl flört ettiğini fark ettim."

"Flört mü? Saçmalama."

"Bana bakıyorsun. Büyülenmiş gibisin." "Sadece eteğim."

"Kısmen İskoç eteği olabilir. Çoğunlukla havalı."

"Çalım mı?" Gülmeye çalıştı. Ama haklıydı, gerçekten de çalımliydi. Bol miktarda saf erkek kibri ve bunu taşıyacak güç. Ve bu Maddie'nin gözünde büyüleyiciydi.

"Beni gözlerinle soyuyordun."

"Ne?" Kelime garip, küçük bir gıcırta olarak çıktı. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Olsaydım bile -ki değildim- bu tamamen sanatsal bir ilgi olurdu."

"Sanatsal ilgi, kışımın kenarı."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama henüz kışınıza karşı sanatsal bir ilgi geliştirmedim."

Kulağına konuşmak için yakınına eğildi. Vücutları arasında bir sıcaklık oluştu. "Sen," diye fısıldadı, "bu evliliği tamamlamak için en az benim kadar çaresizsin."

"Bu çok saçma." "Lass, öyle olduğunu sanmıyorum."

Elini göğsüne götürdü -kısmen onu uzak tutma ihtiyacından, kısmen de çıplak tenine dokunma arzusundan. Adam çok sıcaktı ve hayal edebileceğinden çok daha katıydı. Göğsündeki kıllar avucunu gıcıkliyordu.

Oh, Maddie. Başın çok büyük belada.

Bu konuşmanın kontrolünü tekrar ele geçirmesi gerekiyordu, hem de hemen.

"Bir eve ihtiyaç duyduğunuzdan, hayatınıza devam etmek istemediğinizden bahsediyorsunuz ... ama sadece adamlarınız için endişelenmiyorsunuz. Kimse bu kadar özverili olamaz. Bu toprakları kendin için de istiyor olmalısın."

Temaslarını keserek bir adım geri çekildi. "Başlangıçta hiç evim olmadı. Kaybedecek bir şeyim olmadı, bu yüzden ne kaçırdığımı asla bilemeyeceğim. Bu açıdan şanslı olan benim."

Oh, hayır. Yine o trajik yetim hikâyesi olmasın. Kalbi aptalca bir sızı hissetti.

Birkaç gecelik giysi topladı ve paravanın arkasına saklandı, ondan ve onun dezavantajlı geçmişinden ve kendi aptalca duygularından saklanmak için aresizdi.

Pek çok insan yetim büyümüştür, diye hatırlattı kendine, elbisesini çıkarıp geceliklerini giyerken. Bu onu mazur göstermezdi. Maddie kendi annesini de geç aşta kaybetmişti.

Ama yine de, her zaman bir evi vardı. Kesinlikle hiçbir zaman ineklerle uyumaya ve günde birkaç ekmekle yaşamaya zorlanmamıştı.

İşte yine o duygu sızısı.

Maddie bunu görmezden gelmeye karar verdi. Logan MacKenzie evlenmesi için ona şantaj yapıyordu. Ona ikinci el bir nişan broşu vermişti. Ona sempati duyması için hiçbir mantıklı nedeni yoktu.

İçinde çok fazla duygu birikmiş olmalıydı, hepsi bu. Çok fazla şefkat ve sevgi, ama bunları yok edecek hiçbir şey yok. Doğru dürüst evcil hayvanı bile yoktu. Sadece l böcekler ve soğuk ıstakozlar.

Saçlarını yıkayıp taramak ve elbisesinin düğmelerini boynuna kadar iliklemek için acele etmedi, yatma hazırlığını bitirmeden uyuyakalacağını umuyordu. En azından, hissediyor olabileceği herhangi bir coşku soğumuş olmalıydı.

Sonunda paravanın arkasından çıktığında, ona karşı koymakta zorluk ekmeyeceğinden emindi.

Çok yanılmıştı. Bu korktuğundan da kötüydü.

Pang, kalbi gitti.

Pang, pang, pang.

Yatağında uzanıyordu, bol gömleğinin boynu göğsünün bir kısmını ortaya çıkaracak şekilde açtı. Alnı konsantrasyon içinde hafifçe çatılmıştı ve gözlükleri burnunun güçlü köprüsüne tünemişti. Kaslı kollarından biri bükülmüş ve başının arkasında duruyordu. Diğer elinde ise ... tutuyordu.

Şeytan onu alsın. Tanrı yardımcısı olsun. Bir kitap.

Sıradan bir kitap değil, koyu yeşil deriyle ciltlenmiş kalın bir kitap. Ve o şeyi okuyordu.

Bu duygu sancıları o kadar güçlenmişti ki neredeyse iki büklüm olacaktı. Özlemin küçük havai fişekleri göğsünde patlıyordu.

Sadece göğsünde değil, aşağısında da. Kalbinden rahmine uzanan bir kordon, koparılmış bir arp teli gibi mırıldanıyordu.

Başını kitaptan kaldırdı ve onu bakarken yakaladı. "Bir sorun mu var?"

"Evet, bir sorun var. Logan, bu kötü." "Kötü olan ne?"

"İşte buradayım, bu mantık evliliğini anlaştığımız gibi uygun bir iş tarzında tamamlayabilmemiz için sana karşı duyduğum aptalca hayali sevgileri kovmaya çalışıyorum. Sonra da gidip kitap mı okuyorsun?"

Bunu yaparken, neden ona bir sepet kedi yavrusu, bir şişe şampanya getirmedi ve dişlerinin arasına bir gül sıkıştırarak çıplak poz vermedi?

Yüzünü buruşturdu. "Biraz dinlenmeye çalışıyorum, hepsi bu. Sadece uykuya dalmak istediğimde kitap okuyorum."

Bir eliyle bir sayfayı çevirdi, başparmağıyla tutup sağdan sola sürüklerken diğer kolunu başının altında sıkıca tuttu.

Ustaca, pratik bir şekilde yapılmış olması şüphesini uyandırdı. Cildin iyice kırışmış sırtına baktı. Kitabın sayfaları sağdan sola, tekrar tekrar, sonuna kadar karıştırılmış olmanın yıpranmışlığını gösteriyordu.

Sadece uyumak için okuduğunu mu iddia etti? Oh, evet. Ve şahinler sadece can sıkıntısından kanatlanırlarmış.

İçini korkunç bir yakınlık duygusu kapladı. Hayatı boyunca, başka bir kitapseverle tanışmak ona

. . şey, denizaşırı seyahat ederken kendi ülkesinden biriyle karşılaşmak gibi. Ya da denizaşırı bir seyahate çıksa nasıl hissedeceğini hayal ediyordu.

Kitap sevgisi anlık bir bağıdı ve utangaçlık eğilimi olan bir kız için gerçek bir nimetti, çünkü sonsuz bir sohbet kaynağıydı. Aklından yüzlerce soru geçiyor, sıranın önüne geçmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Denemeleri mi, dramaları mı, romanları mı, şiirleri mi tercih ediyordu? Kaç kitap okumuştı ve hangi dillerde? Hangilerini tekrar tekrar okumuştı?

Hangileri sanki sadece onun için yazılmış gibi hissettirmişti?

Son sayfayı çevirmesinin üzerinden bir dakika bile geçmeden bir sayfa daha çevirdi.

"Sen," diye suçladı, "bir okuyucusun. Dürüst ol."

Çok da mantıklıydı. Ne de olsa başka kim on altı yaşında bir budalanın abuk sabuk, aptalca mektuplarını okur ve tekrar tekrar okurdu ki?

Sadık bir okuyucu, işte o. Okumak için başka bir şey bulamayan biri.

"İyi," dedi. "Ben de okudum. Bu alışkanlığı edinmeden üniversiteye gitmek zor."

"Sen de mi üniversiteye gittin?" "Sadece birkaç aylığına."

Örtüyü kaldırdı ve yatağın kendi tarafına geçti. "Bir evin olmadığından bahsettiğinde, eğitimin avantajlarından yoksun büyüdüğünü düşündüm."

"Hiçbir avantajım olmadan doğdum."

"Peki üniversiteye nasıl devam ettiniz?"

"On yaşlarındayken yerel papaz beni evine aldı. Beni besledi, giydirdi ve kendi oğullarıyla aynı eğitimi verdi."

"Bu çok cömert ve nazik bir davranıştı."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Cömert, belki. Ama nezaketin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Aklında bir plan vardı. Bana yeterince uzun ve inandırıcı bir şekilde 'oğlum' dedi ki, her aile savaşa bir oğul göndermek zorunda kaldığında beni gönderebilsin. Böylece kendi oğulları -gerçek oğulları- güvende olacaktı."

"Oh." Yüzünü buruşturdu. "Şey, bu pek nazik bir davranış değil. Aslında oldukça korkunç. Özür dilerim."

Bakışları koluna kaydı.

Maddie ona dokunmak için uzandığını ancak o zaman fark etti.

"Özür dilerim," diye tekrarladı, dokunuşunu geri çekerek.

Omuz silkti. Erkeklerin, "Hiç umurumda değil" demek istediklerinde yaptıkları türden sert, çekingen bir omuz silkmeydi bu.

Hiçbir kadını kandıramayan türden bir omuz silkme.

"Bir yatağım, yemeğim ve eğitimim var. Aksi takdirde hayatımın ne olacağını düşünürsek, şikayet edemem." Kitabı kapattı ve gözlüklerini bir kenara koydu.

Hayır, şikayet etmezdi. Ama incinmişti ve bu belli oluyordu. Ona bir ailenin tüm maddi nimetleri verilmişti ama şefkatin hiçbirisi verilmemişti.

Sevginin hiçbirisi.

Oh, Tanrım. Artık sadece yoksul bir yetim değil, aynı zamanda kitap tutkunu, yoksul ve sevilmeyen bir yetimdi. Tüm kadınsı dürtüleri harekete geçti. Olabilecek en kötü arzularla titreşiyordu. Yatıştırma, rahatlatma, besleme, tutma içgüdüğü.

"Bana acıyarak bakıyorsun," dedi. "Hoşuma gittiğini sanmıyorum."

"Ben de sevmiyorum."

"O zaman yapmayı bırak."

"Yapamam." Elleri ni ırdı. "abuk, duygusuz bir Şey söyle. Mektuplarımla alay et. Bceklerimi tehdit et. Bir Şey yap, ayıplanacak herhangi bir Şey."

Adam ona bakarken gerginlik arttı.

"Nasıl istersen."

Bir anda onu sırt üstü çevirdi. Parmakları geceliğinin düğmelerine gitti.

Ve Maddie'nin karşı koyacak hiçbir iradesi yoktu.

Ona kurt gibi bir bakış attı. "Bunun işe yarayacağına inanıyorum." Kendi kendine

"Evet" dediğini duydu.

Logan vardiyasının önünü koruyan küçük düğmeleri kısa sürede çözdü. Kaba ve acımasız hareketlerle çalışıyordu. Niyetinde baştan çıkarıcı hiçbir Şey yoktu.

Bu onun nezaketinin cezasıydı. Tatlı huylu merakının bir bedeli olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ona koluna yumuşak dokunuşlar yapmayı öğretecekti. O araştıran kara gözlerle doğrudan ruhuna bakmayı ve umursama cüretini göstermeyi.

Bunu o istemişti.

Çok sayıda kadını soymuştu. Ama kadının kombinezonunun düğmelerini çözdüğünde, altında ne olduğunu görmek için titriyordu. Göğüsler konusunda seçici değildi. İri olanlar, dik olanlar. Koyu ya da açık renk meme uçları. Alabaster ya da illi. Ona göre dünyadaki en güzel göğüs her zaman Şu anda tatmakta olduğu iftti.

Ama hiçbir Şey onu buna hazırlamamıştı.

Keten panelleri iki yana ittiğnde, kendisini bekleyen manzaraya inanamadı. Krem si, narin bir tenin genişliğini bekliyordu.

Onun yerine, daha fazla ketenden oluşan soluk bir alan buldu. "Buna inanamıyorum. İki vardiya giyiyorsun."

Başını salladı. "İçindeki geriye doğru taktım. Sadece ekstra bir savunma katmanı olarak."

Bu neden başka bir sıra düğme bulamadığını açıklıyor.

"Bana güvenmedin mi?"

"Kendime güvenmiyordum," dedi. "Görünüşe göre güvenmemekte haklıymışım. Bana bir bakın."

Logan bu stratejiye gücenmeli miydi yoksa onun zekâsından etkilenmeli miydi bilemiyordu. Kendi bakır zırhını yaratmıştı.

Ve baştan çıkarıcı bir korsanı oynamak için can atıyordu. Kumaşı avuçlarının arasına alıp ortadan ikiye ayıracak ve göğsünü yağmalaması için serbest bırakacaktı.

Ama söz konusu keten bu kadar ince, bu kadar esnek ve kırılganken neden bu zahmete girsin ki? Bir elini yukarı doğru uzatarak bir göğsünün yuvarlak kabarıklığını kavradı.

Nefesini içine çekti. Teni onun dokunuşunun altında titriyordu. Durmasını isteyip istemeyeceğini görmek için bekledi.

O yapmadı.

"Sana aramızın iyi olacağını söylemiştim," diye mırıldandı.

"Bu sözü hatırlıyor gibiyim. Söylediğin gerçekten iyi miydi? Yoksa çok çok iyi mi?"

Şimdi göğsünü tamamen avuçladı, yoğurdu ve sıktı. Başparmağıyla meme ucunu buldu ve gergin, gergin bir zirveye kadar alay etti. Geri. Ve ileri.

"Verra . . . verra . . . çok iyi."

Damarlarındaki kan deli gibi tek bir yöne, aşağıya doğru akıyordu. Yatak çarşaflarının altında siki zonklamaya ve sertleşmeye başladı.

Dikkatini diğer göğsüne verdi ve parmaklarını açarak kumaşı en ince noktasına kadar gerdi. Tanrım, çok güzeldi. Mükemmel pembe renkli eti, dut şarabı tadındaymış gibi görünen küçük, kırmızımsı bir meme ucuyla kaplıydı.

Nefesi kesildi. "Acaba. . ."

Logan bir anda dondu kaldı. Kadın başka bir şey söylemeyince başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı.

Lanet olsun. Neden ona bu şansı vermişti ki? Şimdi, bunu planlamamış olsa bile, ondan durmasını isteyecekti. Ve sonra durmak zorunda kalacaktı, çünkü o devam edecek türden bir adam değildi.

Savaş ve öldürme işi bir erkeğin insanlığını elinden alıyordu. Orduda geçirdiği on yıl boyunca, aynı üniformayı giyen askerlerin bile kadınlara karşı en aşağılık eylemleri gerçekleştirdiklerini görmüştü. Bazen bunu durdurabilecek bir konumda oluyordu; bazen de olmuyordu. Ama kadınları kötüye kullanmak Logan'ın asla geçmediği tek çizgiydi.

Bunu bir gurur meselesi olarak görmüyordu. Bunun için herhangi bir madalya hak etmiyordu. Ama ruhunun bir parçasını koruduğunu bilmesini sağlıyordu.

Şimdi bundan vazgeçemezdi. Bu gece ona sarılma şansı için bile.

Yapma, kızım. Durmamı isteme.

"Bunu yaparken en azından beni öpebilir misin?" dedi.

Rahatlama ve arzu onun içine çöktü.

"Evet. Bunu yapabilirim."

Başını eğdi ve o dut şarabı meme ucunu ağzına götürdü, lanet olası ekstra iç çamaşırının içinden emdi.

Keskin soluğuna bakılırsa, beklediği öpücük bu değildi. Ama şikâyet etmedi.

Logan cennetteydi. Çok tatlıydı. O kadar tatlıydı ki beyni hava gibi hafifledi ve kısık bir iniltiyi tutamadı.

Meme ucunu yaladı, sonra genişleyen daireler çizerek şeffaf keteni göğsüne doğru boyadı. Şeffaf etkiye hayran olmak için durakladı, sonra diğer taraftan daha iyi başlayabilmek için onun üzerinde yuvarlandı.

İki vardiya vücudunu koza gibi sardığı için bacaklarının arasına yerleşemedi. Bunun yerine dizlerini onun kalçalarının iki yanına dayadı.

Ve siki tam da olmak istediği yere sıkışmıştı.

Vücutları buluştuğunda, kadın irkilerek bir nefes verdi. Sonra adam ona doğru hareket etti ve kadının nefesi alçak, tatlı bir iç çekişle dönüştü.

Evet.

"İşte bu kadar." Kalçalarını onunkilere doğru salladı.

"Hissediyor musun? Bu sadece başlangıç, mo chridhe."

Gözlerini kapattı. Koyu renk kirpikleri yanaklarında dalgalandı. "Bunu yaptığında beni gerçekten öpmelisin."

Logan bu kez dudaklarını onunkilere bastırarak ona karşılık verdi.

Onun öpücüğünün yemyeşil sıcaklığına gömülürken, içinde bir vahşilik toplandı ve hırladı.

Onu istiyordu. Her şeyini. Onun altında. E t r a f ı n ı sarmasını.

Onu yumuşaklığının ve sıcaklığının içine aldı.

Ve onun tatlı tadına doyamıyordu. Sanki ele geçirilmiş gibi, kollarını yatağa doğru itti ve boynunu, kaşlarını, dudaklarını, güzel göğüslerini öptü.

Sonra aşağı indi.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve keten kılıflı vücudunda bir iz bırakarak öpmeye başladı. Göğüslerinin arasındaki çukurdan ...

Utangaç, sevimli göbeğine kadar. Ve daha ötesine.

Çok uzaklardan, Galce mırıldandığını duydu. Dudaklarından kelimeler dökülmeye başladı. Hayatında başka hiçbir kadına söylemediği kelimeler.

"Maddie a ghràdh. Mo chridhe. Mo bean." Maddie, sevgilim. Kalbim. Karım.

Kadının hayalleri onun da beynini kurcalamaya başlamıştı. Ona ne yapıyordu?

Keteni kalçalarının üzerine sımsıkı sardı ve cinsel organını koruyan karanlık gölge üçgenini ortaya çıkardı.

Ve sonra onu oradan öpmek için eğildi.

Kadın irkildi ve diziyile adamın kafasına vurdu.

Ouch.

Logan acı dolu bir iniltiyle başını tutarak yana doğru yuvarlandı.

Nefes almakta zorlanarak yatağın ahşap tentesine baktı. Kadının ona ne yaptığını mı merak ediyordu? Ona ne yaptığını biliyordu.

Onu öldürüyordu.

Ona yaptığı şey buydu.

"Ne ... " Çarşafı göğsüne bastırdı. "Neydi o? Bunu neden yaptın?"

Nedenmiş o?

"Çünkü insanlar ıstakozlardan daha fazla hayal gücüne sahiptir,

mo chridhe. Zevki paylaşmanın birden fazla yolu vardır."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Kaç yolu var?"

Yüzünü ona dönmek için yan yattı ve tek bir parmağını göğüs kemiğinden karnına doğru kaydırdı. "İşte bir fikir. Ben göstereceğim, sen de sayacaksın."

Bu sefer sessizliği sonsuz gibiydi.

"Belki başka zaman, teşekkür ederim." Yan tarafına döndü. Ondan uzağa.

Ve işte buydu. Arzu, vücudunda elektrik yoğunluğuyla kıvrılarak ve kıvılcımlar saçarak nabız gibi atıyordu. Bunu kontrol altına almak için yastıklara ya da nezakete güvenmeye cesaret edemedi.

Yerde soğuk ve huzursuz bir gece daha geçirecekti.

Onuncu Bölüm

Maddie uyumayı imkânsız buldu.

Dün gece viski ve bunalmış duyguları onu başka bir şey yapamayacak kadar bitkin bırakmıştı. Bu gece, vücudu harcanmamış enerji ve hüsrana uğramış arzuyla cızırdıyordu.

Ne zaman gözlerini kapasa, onun ağzının üzerinde olduğunu düşünüyordu.

Şurada.

O tek, ateşli an için, iyi hissettirmişti. İyiden de öte. İçinden bir mutluluk sarsıntısı geçmişti. Hâlâ ayak tabanlarında ve kalçalarının birleştiği yerde hissediyordu.

Bir kadının ağzını ona dayamasını ister miydi?

Orada mı?

İnsanların istakozlardan daha fazla hayal gücü olduğunu söylemişti. Ve yine de Maddie -ki son kontrol ettiğinde insandı

-Hayal gücünü bu kadar zorlayamazdı.

Elbette, onun tamamını canlı olarak görseydi daha iyi bir fikri olabilirdi.

Yan döndü ve yatağın kenarına doğru kıvrılarak yerdeki paletine baktı. Yatak çerçevesi gıcırdadı. Bir an için dondu kaldı. Adamın nefes alıp verişinden başka bir şey duymayınca, ona bakabilecek hale gelene kadar daha da yaklaştı.

Yanan ateşin loş ışığı yavaşça onun şeklini ortaya çıkardı.

Yan yatmıştı, gömleksizdi, sadece ince, kuşaksız ekosesinin bir kısmını örtüyordu. Sırtı ona dönüktü. Ateş ışığında bronzdan dökülmüş gibi görünüyordu. Bronzun hareket etmemesi ve sırtının kasılıyor gibi görünmesi dışında.

İlk başta bunun sadece bir ışık oyunu olduğunu düşündü. Sonra birden, adamın uyanık olduğunu ve kendisine güldüğünü düşünerek utandı. Ama gözlerini birkaç kez kırptıktan sonra neler olduğunu anladı.

Titriyordu.

"Logan," diye fısıldadı.

Cevap vermedi.

Ayaklarını sessizce yere indirdi ve onun yanına oturmak için aşağıya süzüldü.

"Logan?"

Omzuna hafif bir dokunuş yaptı. Ateşi yoktu. Aksine, teni buz gibiydi. Tüm vücudu titriyordu ve uykusunda bir şeyler mırıldanıyor gibiydi.

Dinlemek için daha yakına eğildi. Her ne söylüyorsa, Galce gibi görünüyordu. Aynı kelime, tekrar ve tekrar.

Nah-tray-me?

Adamın şiddetli bir şekilde titremesine bakılırsa, bir tahminde bulunması gerekse, nah-tray-me'nin "soğuk" ya da "buz" ya da belki de "bak, halüsinasyon gören bir penguen" anlamına geldiğini düşünürdü.

Oh, Logan.

Onu uyandırma çabaları işe yaramadığı için Maddie dikkatini onu ısıtmaya verdi. Yatağındaki ağır yorganı çekti. Sonra onun arkasına uzandı ve yorganı ikisinin üzerine çekti.

Başını bir elinin üzerine koyarak, omuzlarının, boynunun ve sırtının çizgileri üzerinde yatıştırıcı okşamalar yaptı. Nazik sesler çıkardı. Uyanmadı ama yavaş yavaş titremeleri azalmaya başladı. Kaslarındaki gerginlik çözüldü ve vücudu onunkine karşı gevşedi. Ten tene. Adamın erkeksi, sabunlu kokusu kadının duyularını doldurdu.

Kalbi kabardı. Şefkat göğsünde bir duman gibi yayıldı ve tüm vücuduna nüfuz etti.

Ben sarılmam, demişti.

Ensesindeki kadifemsi kırpık tüyleri okşadı ve kendi kendine gizlice gülümsedi. Belki de o yapmadı

Sarılmak, ama o yaptı. Görünüşe göre bu konuda mükemmeldi.

Madeline Eloise Gracechurch: Gizli

Kucaklayıcı. Logan'ın bilmediği şey ona zarar vermezdi.

Ama dikkatli olmazsa, kalbi ikiye bölünebilirdi.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte ayağa kalktı ve bitişikteki odaya geçerek basit bir muslin elbise giydi. Sarmal merdivenlerden aşağıya doğru ilerledi ve Logan'ın adamlarının geçici kamplarına dönüştürdükleri yüksek salona vardı.

Orada durdu, gözlerini kırıştırdı, gözlerinin alışmasını bekledi ve kalbinin kulaklarında çarpmasının durmasını diledi.

Gel o zaman. Neredesin sen?

Bakışları, adamların eşyalarının yığıldığı köşeye gitti.

Şurada.

Maddie odanın çevresine sarıldı ve bavul yığınının ulaşana kadar terlikli ayaklarının topuklarına basarak yürüdü.

Bir sporran, bir heybe ya da bir sırt çantasında olsalar da ... O suçlayıcı mektuplar burada bir yerde olmalıydı ve onları bulacaktı.

Köşeden bir bez çanta aldı ve içindekileri dikkatle karıştırarak açtı. İçinde kayda değer bir şey bulamayınca diğerini incelemeye devam etti. Ve sonra üçüncüyü.

İçindekiler mütevazıydı ve her birinde hemen hemen aynıydı. Bir ya da iki yedek gömlek, bir çift yün parmaksız eldiven, yaban domuzu kılından bir ovma fırçası, bir çift zar. Kayda değer bir şey yoktu.

Ta ki parmağı bir iğnenin sivri ucunu bulana kadar.

Maddie hakkını yemeyelim, bağırmamayı başardı. Ama çanta elinden kayarak hafif bir gümbürtüyle taş zemine çarptı.

Kıpırdamadan durdu ve horlayan İskoçyalıların bulunduğu koridora dikkatli bir bakış attı. Hiçbiri duymuş gibi görünmüyordu. Adamlar tartanlarının altında kıpırdamayan ekose yığınları olarak kaldılar.

Görünüşe göre erkekler ekoselerini gündüzleri kilt olarak giyiyor, geceleri ise yatak olarak kullanıyorlardı.

Burnunu kırıştırdı. Eşyaları ne zaman yıkıyorlardı?

Kendilerini ne zaman yıkıyorlardı?

"Günaydın."

Maddie birkaç dakika içinde ikinci kez irkilerek yerinden sıçradı ve döndü.

Görünüşe göre Logan MacKenzie olsaydınız, şimdi kendinizi yıkardınız.

Yan odanın kapısında duruyordu, beline kadar çıplaktı ve sıırıslıklamdı. Bir omzunu kapı aralığına dayamış ve boştaki eliyle önündeki eteğini kavramıştı. Pozu klasik bir contrapposto idi. Soğukkanlı, metanetli mermerden değil, sabırsız etten yontulmuş bir Rönesans Davut'una benziyordu.

Koyu renk saçlarından ince bir iz bakışlarını aşağıya çekti. "Erken kalkmışsın," dedi.

"Pek sayılmaz. Sizden kısa bir süre sonra kalktım." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Tek kaşı sorgularcasına kalktı. "Bir şey mi arıyorsun, mo chridhe?"

"Ah. Evet. Bir şey arıyordum." Önlüğünün köşesini kıvırdı ve söyleyebileceği tek şeyi söyledi. "Ben de seni arıyordum."

"Ben."

Başını salladı.

Ağız saf bir erkek kibriyle kıvrıldı. "Peki o zaman. Hizmetinizdeyim. Benden ne istiyorsun?"

Gerçekten de. Maddie sertçe yutkundu. O kadar çok şey istiyordu ki bunların çoğu saçmaydı. Uzanıp adamın alnındaki bir tutam saçı itmek istiyordu. Üşümeden önce ona bir gömlek giydirmek istiyordu.

Eğer onun aklını okuyabilseydi, çok gülerdi.

Bir şekilde tüm bu telaşlı, bakıcılık dürtülerini sakinleştirmenin bir yolunu bulmalıydı. Ya da onları başka bir aktiviteye kanallize etmeliydi.

Lanet olsun. Neden bir kızın en çok ihtiyacı olduğu zamanlarda etrafta hiç az beslenmiş, titreyen yavru köpekler olmazdı?

"Ben sadece size iyi yolculuklar dilemek istemiştim. Bugün Ross-shire'a gideceğinizi sanıyordum."

"Bugün Ross-shire'a gitmiyorum."

"Ama Grant'e söz vermiştin."

"Grant'e günde en az altı kez aynı şeyi söylüyorum. Aylar önce oradaydık ama o hatırlamıyor. Bildiği kadarıyla yarın hep Ross-shire'a gidiyoruz."

"Oh. Peki, o zaman. Eğer bu sabah başka bir işle meşgul değilsen," dedi, "belki de Yani, umarım ikimiz ..."

Cümleyi tamamlamasını bekleyerek ona baktı ve Maddie'nin ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Birbirinizin saçını örmek mi? Saklambaç mı oynayacaklardı? Deniz canavarlarını aramak mı? İkisi hangi aktiviteyi paylaşabilirdi ki? Aklında olduğu belli olan yatakla ilgili aktiviteler dışında ve tamamen söz konusu bile olamazdı.

Kadın orada durup düşünürken, adamın gözleri şüpheyile kısıldı. Kadının açtığı sırt çantasını bıraktığı köşeye doğru baktı.

Yan tarafa zıplayarak adamın görüşünü engelledi ve sırt çantasını ayağıyla geriye doğru itti.

"Kiracıları ziyaret edebileceğimizi düşündüm," dedi. "Birlikte."

"Kiracılar mı?"

"Vadide küçük bir çiftçi grubu var. Deyim yerindeyse kalenin yeni lordu sensin. Sizinle tanışmak isteyeceklerdir."

Onu rahatlatan şey, adamın gözlerindeki şüphenin kaybolmasıydı. Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ben de onlarla tanışmak isterim. Bu iyi bir fikir."

Çantasında yeni bir gömlek buldu ve kollarını kollarından geçirerek başına geçirdi. O bunu yaparken, kadın çantaya dikkat etti; siyah boyalı, kanvas bir sırt çantası.

Mektuplar orada olmalıydı. Artık bildiğine göre Maddie sabırlı olabilirdi. Günün her anı o şeyin üzerinde gezinemezdi.

"O zaman anlaştık," dedi. "Dere boyunca birlikte yürüyeceğiz. Onlara bir sepet ... bir şeyler götürebilirim."

Maddie bu fikre ısınmaya başlamıştı. Belki de ihtiyacı olan çıkış yolu çiftçileri ziyaret etmektir. Çocuklarla oynayabilirdi. Kucağına alabileceği yeni bir bebek olabilirdi.

Belki yavruları bile olur.

Baile'nin görüş alanına girer girmez, üç terrier koşarak onları karşılamaya geldi.

Nehrin kenarında yer alan bir düzine saz çatılı taş kulübeden oluşan kümeye yaklaştıklarında köpekler Madeline'in eteklerine yapıştı. Tepede koyunları izleyen çocuklar dönüp onları izlemek için aşağıya baktılar.

Uzaktaki kara barakalardan birinden bir bebeğin yüksek, ince feryadı yükseldi.

Baile'e yaklaştıklarında Logan, Maddie'yi yanına çekti. "Beni dinle. Buradaki insanlar bizi gördüklerinde muhtemelen korkacaklardır."

"Senden korkuyor muyum?" "Hayır, senden."

"Ben mi?" diye sordu. "Ama ben sadece bir İngiliz kadınıyım ve çok da büyük bir kadın değilim."

"İşte tam da bu yüzden dehşete düşecekler," dedi. "Sutherland Kontesi'ni hiç duymadınız mı?"

"Elbette adını duydum. Onu duymamak mümkün değil. Londra sosyetesinin demirbaşısıdır. Aynı zamanda başarılı bir ressam. Oldukça zarif."

"Oh, evet. O kadar başarılı ve zarif ki tüm Highlands'in en acımasız toprak sahibi haline geldi."

"Buna inanmıyorum."

Sabırsızlıkla iç çekti. Genç kız o kadar korunaklıydı ki. Her şey ona yaldızlı bir tepside sunulmuştu. Yaylaların sıradan insanların nasıl yaşadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Göğsünde nafile bir öfke duygusu kabardı.

"Kontes, ailesi öldüğünde Sutherland'in yarısını miras olarak aldı. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, ajanları köy köy boşalttı, yüzlerce ve binlerce İskoç'u topraklarından zorla çıkardı. Koyunlara yol açmak için tarım arazilerini çaldı, evlerini yakıp yıktı ve onlara tazminat olarak çok az şey teklif etti. Çoğu zaman da İngiliz Ordusunun yardımıyla."

Kırmızı ceketine pişmanlıkla baktı. Bugün geleneksel büyük bir kilt giyse daha iyi olurdu.

"İnan bana, mo chridhe. Highlands, dünyada hiç kimsenin sakın görünömlü, nazik yetiştirilmiş bir İngiliz kadınının hayatları mahvetme yeteneğini hafife almayacağı tek yerdir."

"Bu korkunç bir şey."

Bu, meseleyi çok hafife almaktı. "Suçluyu dene. Utanmaz. Vicdansız. Bu kelimelerden herhangi biri daha iyi hizmet ederdi."

Kara evler kümesine baktı. "Yani onları tahliye etmek için geldiğimizi düşüneceklerinden mi endişeleniyorsun?"

"Bundan hiç şüphem yok," dedi. "Yanınızda Kraliyet Highlanders'ın bir subayı varken ilk kez yüzünüzü gösteriyorsunuz. ? Muhtemelen her şeylerini kaybetmek üzere olduklarından korkacaklardır."

"Oh, Tanrım."

Artık o kadar yaklaşmışlardı ki Logan kulübelerin pencerelerinden kendilerine bakan yüzleri görebiliyordu.

"Endişelenmeyin," dedi. "Korkacak bir şeyleri olmadığına onları temin ederim."

"Sen öyle diyorsan."

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. Logan, kızın ona ne söylediğini anlamamış gibi görünmesine sinirlenmişti.

"En azından hediye getirmişsin. Sepette ne var?"

İçindekileri karıştırdı. "Birkaç şekerleme ve pastil. Kuru üzüm paketleri. Ama çoğunlukla Thea Teyze'nin fazla kozmetik ürünleri ve ilaçları. Her kadın dergisinde reklamı yapılan her ürünü gönderir. Onların bir işe yaradığını görmek hoşuma gidiyor."

Ona göz kırptı. "Bunlar senin hediyelerin mi?"

"Adamlarınız yiyecek stoklarımızı tüketti ve benim de başka bir şey hazırlayacak vaktim olmadı."

"Ne yapmaları gerekiyor?" -kahverengi bir şişeyi kaldırdı ve etiketine baktı- "Dr. Jacobs'ın Mucize İksiri?" Sonra küçük bir kavanoz çıkardı. "Excelsior Leke Kremi?"

"Kadınlar kadındır Logan. Her kızın biraz lükse ve arada sırada kendini güzel hissetme şansına ihtiyacı vardır."

Bir elini yüzünde gezdirdi. Bu bir felaket olacaktı.

"Bayan Gracechurch! Bayan Gracechurch!"

Logan sert uyarılarını bitirir bitirmez kara evlerin en küçük sakinleri evlerinden çıkıp Maddie'yi yolda karşılamak için koşuşturmaya başladı. Çok geçmeden etrafına toplanan çocuklar eteklerini çekiştirmeye başladı.

"Ne demiştin Logan? Benden korkacaklarını mı?"

Sepetine uzandı ve bir avuç dolusu şekerleme çıkararak çocukların bekleyen ellerine dağıttı.

"Seni zaten tanıdıklarını söylemiş olabilirsin," dedi.

"Ve Clearances'ın kötülükleri hakkındaki bilgilendirici konferansınızı mahvetmek mi? Bu çok yazık olurdu."

Başını salladı. Kurnaz fingirdek.

"Merhaba, Aileen." Dört ya da beş yaşından büyük olmayan, aralık dişli bir kızın yanına çömeldi. "Yaran nasıl oldu canım?"

Kızın kolunun kenarını kaldırdı ve kolunun üst kısmındaki ince kırmızı lekeyi inceledi.

"Çok temiz iyileşmiş. Aferin kızıma. Bunun için bir bisküvi alacaksın." İkrâm için sepetine uzandı. "İşte, hayatım."

Aileen kaçıp gittikten sonra Logan, "Bu bir aşı iziydi," dedi.

Maddie başıyla onayladı. "Kaleyi ele geçirdiğimden beri düzenli olarak ziyaret ediyorum. Çocuklardan hiçbirinin aşılanmadığını öğrendiğimde, Dr. Jenner'dan çiçek aşısı sipariş ettim. Aşıları bir ay kadar önce gerçekleştirdik."

Kahretsin, onu şaşırtmaya devam ediyordu. Önce güzelliğiyle. Sonra da çizimleriyle. Onun karakterinde mektuplarından anladığından daha fazlası olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı ama bunların hiçbirisi dikkatle haritalandırdığı "Madeline" etiketli zihinsel bölgesinin sınırlarının çok uzağına düşmüyordu. Ayrıcalıklı, korunaklı, zeki, meraklı ve fazlasıyla kurnazdı.

Ama bu . . .

Bu farklıydı.

Onu kiracıların çocuklarıyla birlikte izledikçe, onun hakkındaki düşüncesi yerleşik sınırlarını zorluyordu. Listesine yeni tanımlayıcılar eklemek zorunda kaldı. "Cömert", "sorumluluk sahibi" ve "koruyucu" gibi. Onun anlayışında yeni yerler fethediyor, teslim olmaksızın ölmeyi tercih edeceği toprakları küstahça işgal ediyordu.

Bu tamamen yanlıştı. Buraya onunla evlenmeye ve alacaklı olduğu şeyi almaya gelmişti.

Ondan hoşlanmak istemiyordu; onun kendisinden hoşlanmak istemesinden daha fazla değil.

"Biz İngiliz toprak sahiplerinin hepsi Sutherland Kontesi'nin örneğine talip değiliz," dedi. "Babam her zaman toprağın idaresi konusunda güçlü ilkelere bağlı kalmıştır ve aşılama benim önem verdiğim bir konudur. Annem genç bir kızken çiçek hastalığından kurtulmuş. Çiçek hastalığından kurtulmasına rağmen kalbi zayıflamıştı. Bu yüzden genç yaşta öldüğüne inanıyorum."

Logan elbette annesini kaybettiğini biliyordu. Babasının mutlu evliliği birçok mektupta ayrıntılı olarak anlatılmıştı. Ancak kadının kendisi hakkında pek bir şey yazmamıştı ve sormak da aklına gelmemişti.

"Bu yıl bir okul açmayı umuyordum," diyerek konuyu ustalıkla değiştirdi. "Belki adamlarınız kendi evlerini bitirdikten sonra bir okul binası inşa etmek için çalışabilirler."

"Önce eş bulmaya ve onu dolduracak çocuklar yapmaya çalışmaları gerekiyor."

"Bu muhtemelen ayarlanabilir. Buradaki erkeklerin birçoğu savaşa gitti ve geri dönmedi. Birden fazla genç kadın kendini başıboş buldu."

Logan etrafına bakınırken birkaç potansiyel aday gördü; bir grup genç kız bir kapı aralığında bir arada durmuş, kendi aralarında fısıldaşıp kıkırdıyorlardı. Kısa sürede onlara başkaları da katıldı. Kısa süre içinde küçük köyün tüm nüfusu onları karşılamak için dışarı çıkmış ve etraflarında toplanmıştı.

"Abartmıyormuşsun," dedi. "Teyzenin döküntülerini takdir ediyorlar."

Sepetinden başını kaldırıp baktı. "Genelde böyle olmazlar istekli. Bu senin için olmalı. Ben ..."

Sesi kesildi. Logan dönüp ona baktığında, onun hareketsizleştiğini gördü. Yüzündeki o solgun, kopuk ifadeyi tanıdı. Düğünlerinde de aynı ifadeyi takınmıştı.

Kız buna utangaçlık demişti ama Logan'a daha çok şok gibi görünmüştü. Bunu askerlerde, özellikle de en çirkin savaşlardan sağ çıkmış olanlarda görmüştü. Gözleri kilometrelerce uzağa bakar ve zihinleri çok uzaklarda bir yerdeymiş gibi görünürdü.

"Maddie?"

Kendini salladı.

"Bu Kaptan MacKenzie," dedi kadınlara ve sepeti Logan'ın eline tutuşturup geri çekildi. "Bugün hediyeleri o dağıtacak."

"Bekle," dedi. "Beni bütün bunlarla burada mı bırakacaksın?" Sepetten küçük bir teneke çıkardı. " ... kuşburnu güzelleştirici merhem?"

"Yolun aşağısında hapsedilmiş bir kadın olduğunu hatırladım. Ona bakmak istemiştim."

"Burada işiniz bitene kadar bekleyebilir."
Başını salladı ve sonra gitti.

On Birinci Bölüm

Maddie hızla uzaklaşarak eğimli, sazdan çatısı olan uzun, dar bir taş kulübenin arkasına saklandı.

Yalnız kaldığında, kollarını ortasına dolayarak kendine sıkıca sarıldı. Dişleri takırdadı ve derisinin her yeri karıncalandı.

Logan'ı tek başına ve yanlış bahanelerle bıraktığı için kendini biraz suçlu hissediyordu. Bu mütevazı köyde onun hapsine girmiş bir kadın yoktu. En azından Maddie'nin bildiği kadarıyla. Ama kulübenin arkasındaki taş çitte bir çift kuzuyu emziren bir koyun buldu ve bunun onu yeterince dürüst yaptığına karar verdi.

Kalabalık etrafını sardığında, soğuk da etrafını sarmıştı. Kaçması gerektiğini biliyordu ve gerçek hiçbir zaman işe yarar bir bahane olmamıştı.

Hayatı boyunca bu dersi defalarca öğrenmişti. Çok utangaç olduğu gerekçesiyle sosyal bir yükümlülükten kurtulmak için yalvardığında, ailesi ve arkadaşları onu asla sözüne inanmadılar. Sadece bir şans vermesi gerektiği konusunda ısrar ettiler. Ona sahip olacağı tüm eğlenceyi anlatarak yalvardılar ve dürttüler. Bu sefer farklı olacağına söz verdiler.

Hiç farklı değildi.

Maddie gerçeği uzun zaman önce kabullenmişti. Başkalarına neşe ve sevinç getiren aynı durumlar onun için işkenceydi. Ve hiç kimse bunu anlayamazdı.

Kendini toparladıktan sonra kulübenin köşesine doğru yürüdü ve etrafı gözetlemeye başladı.

Kadınlar hâlâ Logan'ın ve güzellik malzemeleri sepetinin etrafında toplanmıştı. Onun şişelerine dokunuyorlardı.

krem kavanozlarına bakıyor, kendi aralarında konuşuyor ve kıkırdıyorlardı. Bir şişe eau de toilette'in tıpasını açtı ve bakır rengi saçlı genç bir kadının kokuyu tatması için uzattı.

Genç kadın temkinli bir koklama yaptıktan sonra güldü ve gülümsedi. Çilli yanaklarına bir pembe dokunmuştu. Maddie bunun şişedeki kokuyla hiçbir ilgisi olmadığından ve her şeyin yakışıklı tedarikçisiyle ilgili olduğundan şüphelendi.

Tanrım, bugün çok iyi görünüyordu. Sabah güneşi saçlarındaki kızıl tonları ortaya çıkarmış ve tenini sıcak bir bronza dönüştürmüştü. Üzerindeki hava bir komuta ve rahatlık havasıydı. Kendine has bir havası vardı. Muhtemelen buna benzer bir baile'de yetişmişti. En yaşlı büyükanneden, otlaklardan inen meraklı bir gence kadar öne çıkan her bir köylüyü nasıl selamlayacağını biliyordu.

Logan'ın sepetinin boşaldığını ve kadınların yeni hazineleriyle kulübelerine dönmeye başladıklarını gördüğünde Maddie saklandığı yerden çıktı. Köpeklere ve çocuklara veda edip geri dönmeye başladılar.

Logan ondan pek memnun görünmüyordu. "Kızlarla oyun oynamak için beni terk etmen büyük bir numaraydı."

"O kızların ilgilendiği şeyin benim hediyelerim olduğunu sanmıyorum. Bence daha çok seni merak ediyorlardı."

"Tarlalara gidip erkeklerle konuşsam daha iyi olurdu."

"Sanırım bu daha asilce olurdu, demek istiyorsun."

Küçümseyici bir ses çıkardı. "Bu lordluk değil. Görevimi yapıyorum. Komşularla tanışmak. Gelecekleri hakkında endişelenmelerine gerek olmadığını bilmelerini sağlamak." Ona değerlendirci bir bakış attı. "Endişelerden bahsetmişken, orada ne oldu?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bence öyle. Kadınlar etrafınızı sardığında, sanki başka bir yere gitmiş gibi oluyorsunuz. Ya da içine çekildin

Kendini bir şekilde. Orada değildin. Aynı şeyi düşünümüz sırasında da fark ettim."

Dudağını ısırdı. "Sence kadınlar fark etmiş midir?"

"Söyleyemem. Ama ben fark ettim."

Uzaklara doğru baktı. "Sana söylemiştim. Utangaç biriyim." "Bu bana utangaçlıktan öte bir şeymiş gibi geldi."

Başını iki yana salladı. Ailesinin ve arkadaşlarının onu anlamamasına alışkındı. Ama hayali sevgilisinin bile gerçeği kabul etmeyi reddetmesi yeni bir alçalıştı.

"Grup içinde çekingenim, hepsi bu. Her zaman öyleydim. Bazen insanların ilgisiz olduğumu düşünmesinden nefret ediyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Endişelenme. Beltane üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için bir şansın olacak."

"Beltane?"

"Mayıs'ın ilk günü. Pagan dönemlerine kadar uzanan geleneksel bir İskoçya kutlamasıdır."

"Duymuştum," dedi. "Ama o gün neden bir izlenim bırakacağımdan emin değilim."

"Onları şatoya davet ettim ve genç kızlardan bu haberi yaymalarını istedim. Bölgede yaşayan herkese daveti ileteceğiz."

"Parti mi veriyorsunuz?"

"Bir parti verdiğinizi söylemek daha doğru olur. Şatonun hanımı ev sahibi, değil mi?"

Maddie'nin adımları tedirginleştı ve neredeyse bir kayaya takılıp tökezliyordu. "Mayıs'ın ilk gününe daha iki hafta var. Bu kaleyi hazırlamak için yeterli bir zaman değil. Ya da kendimi hazırlamak için. Daha önce hiçbir şeye ev sahipliği yapmadım."

"Bu insanların geleneksel yöntemlerle bir bağlantıya ihtiyacı var" dedi. "Dört gözle bekleyecekleri bir kutlama. Ve toprağın emin ellerde olduğunu bilmeye ihtiyaçları var. Birlikte çalıştığımızı görmeleri çok önemli."

"Keşke önce bana sorsaydın."

"Sormuş olabilirim. Ama cevabınız ne olursa olsun onları davet etmeye kararlıyım."

"Ne kadar da emredicisiniz."

"Komite kararları almaya alışık değilim, mo chridhe. Yumuşak huylu bir tartışma için mektuplarınızı Hertfordshire'dan bir din adamına göndermeliydiniz. Eğer bir Highland subayı istemiyorsanız, bunu dilememeliydiniz."

Yapmalıydım, yapabilirdim, yapardım.

"Ne aptalım. Büyük hayaller kurdum."

Ona sinsi bir sırıtış attı. "Ve anladın."

İfadesindeki müstehcen ima kızın yüzünün kızarmasına neden oldu. "Lütfen şu gerçeği tartışabilir miyiz?

Uyumsuz mu?" diye sordu. "İki gün oldu ve evliliğimiz şimdiden bir felaket. Başka bir çözüm yolu olmalı diye düşünüp duruyorum. Eğer kira sözleşmesini kabul etmezsen ... belki arazinin bir kısmını sana satabilirim."

Homurdandı. "Bana ne için satacaksın? Zengin bir adam gibi mi görünüyorum?"

"Sen bir subaysın. Ya da öyleydiniz. Komisyonunuz önemli bir meblağ tutuyor olmalı."

"O rütbeye sahada terfi ederek ulaştım. Kaptanlığım bir beyefendininki kadar değerli değildi. Bana ve arkadaşlara başlangıç için yeterli parayı veriyor ama hepsi bu."

"Oh. Şey, bu çok kötü."

"Araziyi doğrudan satın alacak altınım olsaydı, bunu kendim yapardım. Bu çok daha kolay olurdu."

Maddie bu ifadeyi nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Adamın bu onursuz davranışa -onu evliliğe zorlamaya- onurlu nedenlerle sürüklendiğine inanması mı gerekiyordu? Yoksa onun ikinci tercihi gibi mi hissetmeliydi?

Tartan kuşağına iştirilmiş broşu parmakladı. İşte cevabı buydu.

Onun ikinci tercihiydi.

"Tek bir mektup bile yazmadığımı söyle," dedi sesi yumuşayarak. "Diyelim ki adamlarınızın yardıma ihtiyacı yok. Ne olurdu?"

Kendin için ne istedin Logan? Bir ev, bir eş, b i r aile? Bir ticaret ya da bir çiftlik. ? Ne hayal ettin?"

"Hiçbir şey hayal etmedim."

"Hiçbir şey söyleyemezsiniz. Eminim ki-"

"Hayır." Ses tonu sertti. "Lass, ben hiç rüya görmem."

Lanet olsun.

Logan bunu söylemeye niyetli değildi. Bu onun sık sık bahsettiği bir şey değildi. Aslına bakılırsa, muhtemelen başka biriyle hiç konuştuğu bir şey değildi. Bunun onu tuhaf gösterdiğini biliyordu.

Ama şimdi saçma bir nedenden dolayı bundan bahsetmişti.

Yolun ortasında durdu ve ona döndü, sadece orada olanı değil olmayanı da görme gücüne sahip o zeki, karanlık gözleriyle onu aradı.

"Sana inanmıyorum," dedi. "Herkesin rüyaları vardır."

"Ben görmem." Omuz silkti. "Geceleri gözlerimi kapattığımda, arkalarında karanlıktan başka bir şey yok. Ben uyanana kadar sadece boşluk."

Logan'ın en büyük korkusuydu - muhtemelen onu birçok savaş ve sefer boyunca koruyan düşünce - ölüm onun için geldiğinde, sonsuz bir geceden başka bir şey olmayacaktı. Yine titreyen bir çocuk olacak, boş karanlıkta tek başına yakalanacaktı.

Sonsuza kadar.

"Ama dün gece, sen-"

"Dün gece ne yaptım?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yok bir şey. Sadece çok garip. Daha önce hiç rüya görmeyen birini tanımamıştım."

"Yeteneğim hiç gelişmedi sanırım. Hiçbir şeyi olmayan bir yetimdim. Hayal kurmanın ne faydası olabilirdi ki? Deneseydim bile ne hakkında hayal kuracağımı bilemezdim."

"Elbette öğrenmek için çok geç değil." Elini uzatıp adamın kolundaki bir parça tüyü temizledi. Sanki dokunmak istiyormuş gibi

ama daha iyi düşünmüştü. "Benimle bir evliliğe hapsolmak zorunda değilsin. Eğer istemiyorsan."

Onu kabaca kendine çekti. Vücudunu onunkine bastırıldığını hissetmesine izin verdi. "Ne istediğimden şüphe edebileceğini sanmıyorum."

"Evet, ama bir istemek vardır, bir de istemek vardır. Bedeninizin arzusu ruhunuzun arzusu olmayabilir."

Umursamaz bir ses çıkardı. Ne ruhu?

"Arkadaşların ve kiracıların için yaratmaya çok kararlı olduğun bu hayat - bir kulübe, toprakta ekinler, merada inekler ..." Gömleğinin ön kısmına, çarpan kalbine yakın bir yere dokundu. "Her akşam tarladan eve döndüğünde seni karşılayacak, geceleri sıcak tutacak, sana çocuk verecek güzel bir İskoç kızı. Belki de bunu onlar için bu kadar çok istiyorsun çünkü senin de gerçekten istediğin şey bu."

Bu fikri elinin tersiyle itti. "Hayal gücü fazla olan sensin. Ve söylemeliyim ki, bu senin hayatını çok daha iyi hale getirmedi, değil mi?"

"Belki de değil."

"Ne istediğimin bir önemi yok. Ne hayal ettiğimin de. Ruhum bu konuda söz sahibi değil. Bunların hiçbirinin benimle ilgisi yok. Buraya seninle evlenmeye geldim çünkü erkeklerin ihtiyacı olan şey bu. Klan için bir tane alıyorum."

Onun sözleri karşısında irkildi.

Onu incittiğini hemen anladı.

Ve umduğu kadar tatmin edici hissettirmedi. Kendini oldukça küçük hissetmesine neden oluyordu aslında. Ötücü kuşlara taş atarken yakalanan bir çocuk gibi.

Yavaşça nefes verdi, sonra başını salladı. "Bunun için teşekkür ederim. Sizi kiracılarla birlikte izledikten sonra, sizden hoşlanma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştım."

Ondan uzaklaşırken, yürüyüşündeki hırçın salınım onu takip etmeye çağırdı.

"Ne de olsa benden nefret etmek için yeni bir neden istiyordun. Ben sadece bunu yerine getirmeye çalışıyorum."

"Sen de iyi iş çıkarıyorsun."

"Yani bana kızgınsın." "Evet."

"Hakarete uğradım. Kızgın.

Sinirli." "Üçü de."

"Mükemmel."

Kolundan tutup yüzüne doğru çekti, bakışlarının boğazındaki kızarmış tende ve korseli göğüslerinin inip kalkmasında gezinmesine izin verdi. Karanlık, gizli gözlerinde çekici bir meydan okuma kıvılcımı parladı.

"O zaman bir sonraki durağımız yatak odası, mo chridhe. Bu evliliği gerçekleştirmeye hazır olmalısın."

On İkinci Bölüm

Oh, hayır.

Maddie hemen aptalca sözlerinden pişmanlık duydu. "Saçmalama," dedi.

"Saçmalamayacağım. Kışkırtıcı olmak istiyorum."

Maddie ona haddini bildirmek ve kendini bu durumdan kurtarmak için şatafatlı, sofistike bir cevap düşünebilmeyi diledi. Ama eteklerine vuran sert rüzgâr aklını da çalmış gibiydi.

Bu yüzden sofistike bir cevap yerine çocukça bir cevap verdi.

Bir an saçmaladı, sonra panikledi ve kaçtı.

Şatoya giden dolambaçlı yol aniden çok uzun gelmeye başlamıştı. Maddie'nin bir an önce evde olması gerekiyordu. Yatağında, yastık ve battaniyelerden oluşan sıcacık bir çadırın içinde.

Logan sürgülü kapının diğer tarafında güvendeyken.

Eteklerini kaldırarak patikadan ayrıldı ve çamurlu zeminin izin verdiği en hızlı şekilde yürüyerek karadan düz bir rotaya başladı.

"O tarafa doğru yürüme," diye seslendi arkasından. Kadın onu görmezden geldi.

İstediğim yerde ve istediğim şekilde yürüyeceğim, teşekkürler. Ben senin piyadelerinden biri değilim. Bana emir veremezsin.

"Ack."

Maddie neredeyse kendi eteğine takılıyordu. Yere baktı. Bağımsızlığını kanıtlamak için acele ederken, bağımsız olarak ciddi bir yanlış adım atmıştı. Yarım botunun tamamı siyah, lifli çamurun içinde kaybolmuştu.

Çekip çıkarmaya çalıştığında, diğer bacağı da hemen battı - dizine kadar. Bu çamur da neydi? Bataklık kumu gibi davranıyor, onu gittikçe daha da aşağı çekiyordu.

"Logan?" diye seslendi. "Logan, lütfen hemen gel. Ayaklarımı hareket ettiremiyorum."

Birkaç adım ötede durdu ve kadının durumunu inceledi. "Bir bataklığa basmışsın. Bu her zaman olur."

"Yani sana da mı oldu?" "Och, hayır. Ben o kadar aptal değilim."

Tabii ki hayır, diye düşündü Maddie acı acı. Tabii ki bu sadece onun başına gelebilirdi.

"Ama I var İZLENMEDİ birçok a inek ve koyun," devam etti.

"Harika. Beni serbest bırakacak kadar nazik olursanız. Çabuk mu?"

Gözlerinde bir parça eğlence parıldıyordu. Bu bakış ona korkunç bir şey anlatıyordu.

Ona yardım edecekti ama önce bunun her dakikasının tadını çıkaracaktı.

Maddie bacağını büktü ve zorladı ama nafile. Bacağı iyice sıkışmıştı ve kalbi göğsünün etrafında dönüp duruyordu.

Dilini şaklattı. "Bataklıkların ilk kuralı: Panik yapmayın."

"Bataklıkların ikinci kuralı nedir? Sanırım bunu atlamalıyız."

"Çırpınmak yok," dedi. "Kendini yoracaksın. Sadece sakın ol ve vücudunun dengeye ulaşmasını bekle."

Onun için söylemesi kolay.

Tutunacak bir şeye, herhangi bir şeye uzanmaya çalıştı. Elleri sadece havayı ve gevşek otları yakaladı. Bataklık kavrayışını sıkılaştırdı, kalçalarını yuttu.

"Logan," diye bağırdı. "Logan, gittikçe kötüleşiyor." "Çünkü mücadele ediyorsun."

"Tabii ki mücadele ediyorum! Canlı canlı yutuluyorum. Ve sen orada öylece duruyorsun."

Onun göz hizasına kadar eğildi. "İyi olacaksın. Bataklıkların çoğu bel derinliğinden fazla değildir."

"Çoğu bataklık," diye tekrarladı. "Yani bazı bataklıklar daha derindir." "Neredeyse hiç kimse çamurdan ölmez."

"Neredeyse hiç kimse mi? Eğer beni rahatlatmaya çalışıyorsan, yanlış yapıyorsun."

"Sakin ol," dedi. "Telef olanlar, maruziyetten ya da susuzluktan ölüyorlar. Emildikleri için değil."

"Yani diyorsun ki ..."

"İyi olacaksın. Başının üzerine küçük bir çatı inşa edeceğiz ve sana günde iki kez ekmek getireceğiz. Burada yıllarca mutlu bir şekilde yaşayabilirsiniz."

Maddie gülümsememek ya da gülmemek için çenesini sıkı. Ne zaman ondan nefret etmeyi kafasına koysa, o büyüleyici mizahından bir parıltı gösteriyordu. Bunun için onu ödüllendirmeyi reddediyordu.

"Endişelenmeyin," dedi. "Torfun ağırlığının uzuvlarınıza giden dolaşımı kesmesi saatler alır."

Daha da batarken çaresizlik içinde inledi. Turba ve çamur bacaklarını emiyor, onu beline kadar çamurun içine çekiyordu.

Gerçekten paniklemeye başlamıştı. Bir bataklığa diz boyu inmek komik bir durumdu, o bile bir dakikalığına kabul edebilirdi. Belki iki dakika. Ama dondurucu, beline kadar çamura batmış ve asla kurtulamama ihtimali olan bir yerde hareketsiz kalmak?

Bu onun için hiç de hoş bir öğleden sonra değildi. Özellikle de bu onun son öğleden sonrası olacak gibi görünürken.

Logan ise hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibiydi. Yakındaki bir kaya parçasının üzerine oturdu. "Bataklığa saplandığın zamanı hatırlıyor musun?" Kendi kendine kıkırdadı. "Ne anı ama. Bütün gün oradaydık. Piknik yapmıştık. Bir iki saat boyunca şarkılar söyledik. Sırf eğlenmek için beş bine kadar saydık. Sonra sandviç yemem için ısrar ettin ve ..."

Ona yalvaran bir bakış attı.

Çamura baktı. "Seni kurtarırsam, acılarım için benimle yatacağına söz verir misin?"

"Sana söz veriyorum, Logan MacKenzie. Eğer beni serbest bırakmazsan, mezardan geri döner ve sana musallat olurum. Acımasızca."

"Çekingen bir İngiliz mavi çoraplıya göre, istediğin zaman oldukça sert olabiliyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

Ellerini sürünen çamurdan uzak tutmak için kendine sarıldı. "Logan, lütfen. Sana yalvarıyorum, alay etmeyi bırak ve beni buradan çıkar. Üşüyorum. Ve korkuyorum."

"Bana bak."

Ona baktı.

Bakışları onunkileri tuttu, mavi ve tereddütsüz. Sesindeki tüm alaycılık kayboldu. "Seni terk etmeyeceğim. İngiliz Ordusu'nda on yıl geçirdim ve hiç kimseyi geride bırakmadım. Seni de bırakmayacağım. Seni bu işin dışında tutacağım. Anladın mı?"

Başını salladı. Askerlerinin neden onu her yerde takip ettiklerini ve kiracıların neden onu gördüklerinde güvendiklerini anlamaya başlamıştı. Logan MacKenzie bir ruhu koruması altına aldığı anda, onun zarar görmesine izin vermeden önce ölürdü.

Maddie onun koruması altında bir ruh değildi, gerçekten değil. Onu toprakları için kullanmak istiyordu, açık ve net. Ama en azından bu bilginin rahatlığına sahipti: Onu burada bırakamazdı.

Evlilikleri sona ermediği sürece, kadının ölmüş olmasının ona hiçbir faydası yoktu.

"Önce iyi bir nefes al," dedi ona. "İçeri ve sonra dışarı. Yavaşça."

"Nefes alarak vakit kaybetmek istemiyorum. Beni bundan kurtaramaz mısın?"

"Nefes al," diye tekrarladı.

Görünüşe göre ona itaat edene kadar ona yardım etmeyecekti.

Gözlerini kapattı, bir nefes aldı ve sonra bıraktı.

"İşte böyle, yine. Bu sefer daha yavaş. Ve tekrar, sakinleşene kadar."

O yarım düzine yavaş, zoraki nefes, hayatının en işkence dolu anlarıydı. Ama sonunda kendini biraz iyileşmiş hissetti. İsyan eden kalp atışları biraz daha sakinleşmiş ve kulakları sağır etmeyen bir gürültüye dönüşmüştü.

"Hazır olduğunuzda," dedi, "ileri geri hareket etmeye başlayabilirsiniz."

"Nasıl?"

"Sadece sağa sola sallan. Sanki dans ediyormuş gibi."

"Oh, Tanrım. Buraya kadarmış. Burada öleceğim. Nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

Kıkırdadı. "Lass, bataklık bunu bilmiyor."

Adamın dediğini yaptı, ileri geri sallanıyordu. Kendini pekmez içinde hareket eden bir saat sarkacı gibi hissediyordu. İlk başta her iki yana doğru sadece bir iki santim hareket edebiliyordu ama birkaç dakikalık çabadan sonra makul bir sallanmayı başarabildi.

"İşte böyle. Bacaklarında suyun dolaştığını hissediyor musun?" Başını salladı.

"O zaman doğru yapıyorsun. Devam edin. Hatta belki biraz daha hızlı. Daha önce bacaklarını serbest bıraksan iyi olur..."

"Neyden önce?" Maddie sordu.

Ağır yağmur damlaları yüzüne ve omuzlarına sıçradı. "Ondan önce."

Harika. Şimdi her iki tarafı da ıslak ve soğuk olacaktı.

Yenilenmiş bir güçle sallandı ve biraz daha nefes alma alanıyla ödüllendirildi. "Şimdi ne yapacağım?"

"Biraz geriye yaslan," diye emretti. "Sanki bataklığın üzerinde yüzecekmişsin gibi."

"Ama-"

"Sadece yap."

Adam onun arkasına yüzüstü uzandı ve iki eliyle öne doğru uzandı. Kadın yaslanırken, adam onu kollarının altından yakaladı.

"Sana sahibim," diye fısıldadı kulağına. "Ve gitmene izin vermeyeceğim."

Sertçe yutkundu. "Sırada ne var?"

"Hangi bacağını en gevşek hissediyorsanız, onu iki yana doğru kıvırmaya devam edin. Ve yukarı çekin."

"Kafam karıştı. Bir o yana bir bu yana mı hareket ettirmem gerekiyor, yoksa yukarı mı?"

"İkisi de."

Yüce Tanrım. Sırada ne vardı? Tüm bunları meşalelerle hokkabazlık yaparken ve pipo içerken mi yapacaktı? Bunun için gerekli koordinasyona sahip olduğundan emin değildi. Londra balo salonları, Highland bataklıkları... Dünyada garip bir İngiliz kız kurusu için güvenli bir yer yok muydu?

Önce sağ bacağı üzerinde çalıştı, onu yavaşça yukarı doğru çekerken çamur yüzeyinin altında salladı. Kademeli ilerleme acı vericiydi ama sonunda dizi çamurdan çıktı.

"Güzel," dedi. "Şimdi diğeri. Bu sefer sen kıvrın. Ben çekeceğim."

"Deniyorum."

Deniyordu ama yeterli değildi. Bataklık hızla tekrar üzerine kapanıyor, bacağını çekiyordu. Birdenbire Logan'ın yanında olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkına vardı. Maddie tek başına olsaydı, kendini asla kurtaramazdı.

O buradayken bile, bu kesin bir şey gibi görünmüyordu.

"Son bir kez," dedi. "Bacağını ileri geri hareket ettir, yapabildiğin kadar kuvvetli bir şekilde. Üç kadar sayınca çekeceğim."

Başını salladı.

"Bir ... iki ..."

Dişlerini sıktı. "Üç."

Kol kasları esnedi. Çekerken kalça ekleminde korkunç bir burkulma hissetti. Maddie bunun bedelini daha sonra ödeyeceğini biliyordu. Günlerce ağrıyacaktı.

Ama yine de bir yıl boyunca acı çekmek, o bataklığa saplanıp kalmaktan bir dakika daha iyidir.

Sonunda özgürdü.

Nefes nefese yamaçtan birkaç metre yukarı süründü ve nemli bir çim parçasının üzerine yığıldı. Belden aşağısı çamur içindeydi ve diğer her yeri yağmurla ıslanmıştı.

Logan da bitkin görünüyordu. Onun yanına yığıldı.

"Hayat çok garip," dedi, yağmur sıçramış yüzünden bir tutam saçı çekerek. "Bir İskoç sevgilisi icat ettiğimde, bunu aşağılanmaktan kaçınmak amacıyla yapmıştım. Şimdi bir de bana bakın. Kendimi bu işlere nasıl bulaştırıyorum?"

"Onları dileyerek, mo chridhe." Yüzünü ona dönerek dirseğine yaslandı. "İstediğin her şey var. Highlands'de ücra bir kale ve İskoç eteği giymiş bir subay. İyi ki beni öldürmeyi başaramadın, yoksa hâlâ o bataklıkta tek başına kalacaktın."

İşte yine başladı, onu öldürme niyetiyle suçluyordu. Bu fikrin peşini bırakacak gibi görünmüyordu. Ve bu konuyu her açtığında, sesinde bir kızgınlık hissiyle konuşuyordu.

"Logan, seni incittiysem özür dilerim."

Umursamaz bir ses çıkardı. "Bana zarar vermedin."

Haklısın. Küçük bir İngiliz kadın, iri yarı bir İskoç savaşçıyı nasıl incitebilirdi ki? Doğal olarak, bunu asla kabul etmezdi.

"Ne olursa olsun," dedi, "benim gerçek fantezim bir Highland şatosu ve İskoç eteği giymiş bir adam değildi. Sadece anlaşılmak, kabul edilmek istiyordum. Sevilmek." Bakışları nemli ekose kuşağına ve onu birbirine tutturan kalp şeklindeki yalana kaydı. "Merak etme. Ben dersimi aldım."

"Sevgi ve kabullenme hakkında pek bir şey söyleyemem ama seni anlıyorum. Seni gayet iyi anlıyorum."

"Gerçekten bilmiyorsun."

"Oh, biliyorum." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Hilekârsın, hayalperestsin, zekisin, teklifsizsin, cömertsin, resim kaleminde yeteneklisin ..." Çamurlu başparmağını kızın burnunun yamacına sürdü. " ... ve kirli. Çok, çok kirli."

"Ben senden daha kirli değilim."

Elini düz bir şekilde adamın yüzüne bastırdı. Arkasında beş çamurlu parmak izinden oluşan bir yıldız patlaması ... ve kızgın bir iskoç bıraktı. Yoğun mavi gözleri ve tıraşsız çenesine eklenen işaretler ona savaş için boyanmış eski bir Highland savaşçısı görünümünü veriyordu.

Saldırmaya hazırım.

İri, çamurlu eli kadının beline gitti ve elbisesinin nemli gri yününe dolandı.

"Eğer kirli bir şey istiyorsan... ?" Onu kendine doğru çekerek bir nefes almasını sağladı. "Kirli olanı alacaksın."

Ağız onunkinin üzerine düştü, sıcak ve ustaca. Elleri her yerdeydi, elbisesinin temiz kısımlarını bile çamura bulamıştı. Maddie'nin tek yapabildiği, yasak hisler onu sararken adamın ceketine tutunmaktı.

Dili kadının ağzına girdi. Arıyor, talep ediyordu. Öpücüğündeki hayal kırıklığının tadını alabiliyordu. Dün gecedен mi, bu sabahтан mı, yoksa son on yılın tamamından mı kalmıştı, tahmin edemiyordu. Nedeni her ne olursa olsun, belli ki bu şehvetli saldırıyla intikamını almak istiyordu.

Ve Maddie itiraz etmeye cesaret edemedi.

Adamın kendisine sert ve sahiplenici bir şekilde dokunmasını seviyordu. Elleri göğüslerinde, kalçalarında ve poposunda geziniyordu. Meme uçları sanki dün geceki ilgiyi hatırlamış ve daha fazlası için yalvarmaya hazırmış gibi gergin noktalara geldi. Başparmağı ağrıyan tepe noktalarından birini bulup onunla oynadığında, kadın çaresiz bir zevk ve rahatlamayla inledi.

Kadın başını geriye doğru bıraktı ve adam kadının nabzını örten hassas derisine yumuşak öpücükler kondurdu. Adamın nezaketi ve titizliği ona değer verildiğini hissettirdi. Değerli.

Aranıyor.

Birisi tarafından bu kadar arzulandığını hissedebileceğini hiç hayal etmemişti. Neredeyse . . .

Ne kadar ironik. Neredeyse bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Hayır, dedi kendi kendine. Aptal olma. Böyle düşünmesine izin veremezdi.

Aptal kalbini bu işin dışında tutmak için mücadele ediyor, koşullar ve kurallarla onu uzak tutmaya çalışıyordu. Aksini yapmak çok tehlikeliydi. Çok kolay bir şekilde zihninde bir hikâye yaratabilirdi. Kendi kendine söylediği başka bir yalandan ibaret olacak bir bağlılık hikâyesi uydurabilirdi. Logan'ın onunla ilgilenebileceğini hayal etmek istemiyordu.

Onu umursamıyordu.

Ama onu istiyordu.

Aralarındaki bu sıcaklık gerçektir. Bu boğuşan öpücük gerçektir. Ve adamın kalçasına bastırıldığı uyarılmışlığının sıcak çıkıntısı hayal gücünün bir oyunu olamayacak kadar büyüktü.

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Maddie."

Adını fısıldadığında, soğuk unutuldu. Çamur, onun alayları ve bacağındaki acı da öyle. Yağmur yağmaya devam ediyor, onu adamın kucağına daha da itiyordu. Direnme isteğini eritiyordu.

Bir elini onun yanağına dokundurdu. O vahşi Highland savaşçısı gitmişti. Yağmur saçlarını alına yapıştırmış ve yüzüne ıslak bir köpek yavrusu görünümü vermişti: kaybolmuş ve sevgiye muhtaç. En az onun içinde hissettiği kadar kafası karışık.

"Oh, Logan."

Ve şimdi, bundan kaçınmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, işte geldi.

Kalbi ona tehlikeli, çok tehlikeli bir hikâye anlatmaya başladı. Mektuplarına değer veren, her gece rüyasında onu gören, savaşlardan sağ çıkan ve kıtalar aşarak evine -bir kaleye ya da vadiye değil, ona- dönen iyi ve sadık bir adamın hikâyesini. Ve şimdi bile, onu kollarına aldığı anda, kalbindeki tüm duyguları açıklayacak kelimelerden yoksundu.

Aptalca bir kurgudan başka bir şey değildi. Öyle olmalıydı.

Ama bunu daha fazla engelleyemedi. Kollarını onun boynuna doladı ve parmaklarını saçlarına geçirerek onu kendine çekti.

On Üçüncü Bölüm

Logan g e r i çekilmeliydi. Bir sığınak bulmaları gerekiyordu.

Ama onun gitmesine izin veremezdi.

Yağmur elbisesini tenine yapıştırmış, hayal gücüne çok az şey bırakmıştı. Kadının her şeyini görüyordu; solgun tenini, büzülmüş meme uçlarını, titreyen dudaklarındaki mavi tonu. Savunmasızdı ve titriyordu.

Sıcaklığa ihtiyacı vardı. Ve onun da buna ihtiyacı vardı.

Onu tutmak için. Onu korumak. Onun çarpan kalbini kendi kalbine yakın hissetmek ve hayatta olduğunu bilmek.

Çünkü, itiraf etmeden önce ölecek olsa da, kız bataklığa saplandığında bir an için korkmuştu.

Kendini rahatlatmak için onu yakınına çekmişti. Onu öpmüştü çünkü kız bunu istiyor gibi görünüyordu.

Ama şimdi utangaç, çekingen gelini onu öpüyordu ve o her şeyin kontrolünü kaybetmişti.

Parmakları adamın nemli saçlarını karıştırdı. Tatlı, çekingen dili onunkini okşadı. Özlem onu iliklerine kadar delip geçti. Kendini baygın hissetti.

Elbisesinin arkasından kavrayışını sıkılaştırdı ve vücudunu kendi vücuduyla aynı hizaya çekti. Kadın öpücüğe doğru iç çekerek daha da yaklaştı. Karnı adamın sikinin çıkıntısına sürtündü. Uyluk kaslarından bir titreme geçti.

Tanrım, onu istiyordu.

Bu çılgınlıktı. İkisinin de belden aşağısı torf ve çamurla kaplanmıştı. Kadının erdemini burada, yağmurda ve soğukta yere sermesine imkân yoktu.

Ama artan gerilime daha fazla dayanamadı. Aleti boş yere zonkluyor, ekosesinin ıslak yönlü kıvrımlarının altında sıkışıp kalıyordu. Bir tür temas için aresizdi. Direniş. Dokunuş. Isı.

Kontrolü ele alması gerekiyordu.

Hızlı bir hareketle onu sırt üstü yatırdı ve kalçalarının arasına sıkıştırdı. Aleti nihayet arzuladığı sürtünmeyi bulduğunda zevkle inledi.

Acı içinde haykırdı.

Logan hemen dirseklerinin üzerine çekildi. Kızın şaşkın ifadesini inceledi. "Sorun nedir? Yaralanmışsın."

"Sadece bacağım. I . . . Bataklıktan çıkarken burktum."

Tanrım. Bunca zamandır yaralı mıydı? Ve adam sanki o bir kuzuymuş ve kendisi de son dağ kurduymuş gibi onu yamaçta parçalıyordu.

"Endişelenme. Seni hemen kaleye geri götüreceğim."

Omzuna örttüğü ekose kumaşın fazladan kıvrımlarını gevşetti. Onu göğsüne yaklaştıarak ekoseyi Maddie'nin vücuduna sardı ve onu ısıttı.

Sonra onu kollarının arasına aldı.

"Umarım biliyorsundur, yatak odasındaki şansını mahvediyorsun," dedi. "Beni böyle öpmeye ve her gün ayaklarımı yerden kesmeye devam ederken senden nefret etmek imkânsız."

Çenesini acımasızca dzelitti. "Benden nefret etmeyi yarın tekrar öğrenebilirsin. Bugün hiçbir yere gitmiyorsun."

Islak, amurlu ve soğuktan donmuş bir halde şatoya geri döndüklerinde Logan, Maddie'yi daha yere indirmeden emir yağdırmaya başladı.

Becky'ye battaniye getirmesini söyledi.

Aşçıya banyo için su ısıtmaya başlaması emredildi.

Ve saha cerrahı Munro'nun Maddie'nin bacağına bakması için ısrar etti.

Eski bir yorgana sarılıp yatak odasındaki şezlonga yatırıldıktan sonra cerraha, "Önemli bir şey değil," diye güvence verdi. "Sadece burktum. Bir bataklığa basacak kadar aptaldım."

Munro bacağındaki çamuru sildi ve ayağını nazikçe bir o yana bir bu yana çevirerek test etti. "Şişlik hafif. Ciddi görünmüyor."

"Ben de Logan'a bunu anlatmaya çalıştım. Ama o beni dinlemiyor."

"Şimdi üzerinde yürümek isteseydin, seni durdurmazdım."

Başını salladı. "Eminim askerleri çok daha kötülerıyla birlikte savaşa geri göndermişsinizdir."

"Ama sen asker değilsin." Kırışmış kaşları kalktı. "Eğer yaranız henüz hassas ise, yüzbaşıya biraz dinlenmeye ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim. Ve balayını birkaç gün bekletmesi gerektiğini."

Evet.

Bu tam da ihtiyacı olan şans eseri idi. Logan'ı birkaç gün daha uzak tutmak için her bahaneyi kabul ederdi.

"Şimdi siz söyleyinca dizim oldukça hassaslaştı. Dinlenmenin bana iyi geleceğini düşünüyorum."

Cerrah muayene çantasını toplarken Maddie kendi kendine gülümsedi. Logan ondan memnun olmayacaktı ama bir doktorun fikrini almakta ısrar eden oydu. Tıbbi tavsiyeleri görmezden gelemezdi.

Cerrah kolunun manşetini açtığı anda, sağ ön kolunda boğumlu, şekilsiz bir yara izi gördü.

Yüzü buruştu. "Ne oldu orada?"

"Oh, o mu? Bir süngü. Görüldüğü kadar kötü değil. Daha iyi iyileşirdi ama ne derler bilirsin. Ayakkabıcının çocukları yalınayak koşar ve sahra cerrahı düzgün dikiş atmadan gider."

"Sanırım zaman zaman doktorun bile iyileşmeye ihtiyacı oluyor."

Başını salladı. "Ve zaman zaman komutana bile ne yapması gerektiğinin söylenmesi gerekir. Bazen kaptan

"Biraz emir alsam iyi olacak." Ona sinsi bir göz kırptı. "Ona karşı çekingen olmana gerek yok, genç kız."

Maddie gülümsedi. "Tavsiyen için teşekkür ederim."

Munro yanından ayrıldıktan sonra Becky, Maddie'nin yıkanması için derin bir küvete doldurduğu iki bidon buharlı suyla içeri girdi.

Ah, banyo.

İşte Logan'ın emirlerinden birine karşı gelmeye hiç niyeti yoktu. Bugünkü çamur ve soğuk yağmurdan sonra, sıcak bir banyo tam da ihtiyacı olan şeydi.

Banyo suyunu bulandırmamak için eski havlu ve paçavralarla vücudundaki turbayı mümkün olduğunca temizledi. Bir kereliğine Thea Teyze'nin satın aldığı lavanta kokulu bir merhemden bir topak ekleyerek banyoda kullandı. Sonra saçlarını başının üstünde kocaman bir düğüm haline getirdi ve vücudunu buharlı küvetin içine indirdi.

Sıcak su onu boynuna kadar sararken boğazından istemsiz bir inilti yükseldi.

Çok güzeldi. Neredeyse sıcak bir sarılma kadar rahatlatıcıydı. Kaslarındaki gerginlik çözülmeye başladı.

Ancak Logan kapıyı gümbürtüyle açtığında tüm rahatlığı bozuldu.

Maddie nefes nefese kaldı ve irkildi, banyoya daha da gömüldü ve en gizli yerlerini örtmek için kollarını kullandı.

"Kapı çalmak diye bir şey duymadın mı hiç?"

"Kendi evimde değil, hayır."

Yatağının ucundaki havluya özlem dolu bir bakış attı. Kendini teşhir etmeden ona uzanamayacağı kadar uzaktaydı.

"Munro'ya göre," dedi sinanırcasına, "sana dokunmamam gerekiyor. Hem de günlerce."

"Ah?" Başını masum bir açıyla eğdi. "Ne yazık."

"Sanki bunu söylemesini siz istememişsiniz gibi davranmayı bırakın."

"Beni muayene etmesi için ısrar eden sendin. Onun tavsiyesini görmezden gelemezsin." Süngeri kolunda gezdirdi ve bu sırada süngerden köpük sıktı. "Yorucu aktiviteler yapmamız yasak olduğu için, Becky'nin senin için hazırladığı yatak odasını kullanmanın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Buna gerek kalmayacak. Koridorun aşağısında uyursam lanetleneyeceğim." Hırçın bir şekilde nefes verdi. "Ben gidiyorum."

"Gidiyor musun?"

"Bu kadar umutlu konuşma. Bu sadece geçici bir durum. Yeni evler için kereste sipariş etmem gerekiyor, bu yüzden Fort William'a gidiyorum. Yolculuk iki ya da üç gün sürecek. Döndüğümde sağlığınızın mükemmel olmasını bekliyorum."

Ona sert bir bakış attı ve ne demek istediği çok iyi anlaşıldı. Banyo suyunun sıcaklığına rağmen kollarında tüyler diken diken olmuştu.

Döndüğünde sabrı tükemiş olacaktı.
Maddie'nin daha fazla oyalanacak taktiği yoktu.

Üç günün sonunda ya ondan kurtulacaktı ...

Ya da onun karısı olurdu.

Bölüm On Dört

Maddie, Logan'ın onları geride bırakacak kadar aptal olduğunu sanmıyordu ama eğer o mektuplar bu şatonun herhangi bir yerindeyse, Logan dönmeden önce onları bulmaya kararlıydı.

Ona çok fazla, çok aptalca değer vermeye başlamıştı. On altı yaşındayken yaptığı hatayı tekrarlayamazdı. Hayatının geri kalanını kendi yarattığı bir yalanın içinde geçirmek istemiyorsa, o mektupları ateşe atmak tek umuduydu.

Ne yazık ki, saatlerce süren tozlu aramalardan sonra en ufak bir ipucu bile bulamamıştı. Son iki gün boyunca her mobilyanın her çekmecesini açmış, arkalarını ve altlarını da kontrol etmişti. Şimdi bakışlarını duvarların kendisine çevirmişti.

Bu öğleden sonra arkasına yaslandı ve kalenin en üst katında, kulenin tüm uzunluğu boyunca uzanan bir oda olan Uzun Galeri'yi inceledi. Meşe paneller, duvarın tavanla birleştiği yerde kalıplanmış bir çıkıntıya sahipti. Maddie'nin durduğu yerden, bir paket mektubu saklayacak kadar derin görünmüyordu.

. . ama kontrol etmekten başka emin olmanın bir yolu yoktu.

Düz sırtlı bir sandalyeyi odanın kenarına çekti ve üzerine tırmandı, parmak uçlarında durarak parmaklarını örümcek ağı, keten yarığa soktu.

Hiçbir şey .

. . Hiçbir

şey . . .

Köşeye ulaşmak için gerindi. Hayır-

"Tüm bunlar ne o zaman?"

Maddie neredeyse sandalyeden düşüyordu. Panellere yeniden tutunup ayağını sabitledikten sonra davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü. "İyi günler Grant."

"Adımı nereden biliyorsun?" Dikkatle galeriyi aradı. "Burası neresi?"

Eli kalçasına gitti, sanki orada olmasını beklediği silaha uzanıyormuş gibiydi. Maddie birden onun ne kadar iri olduğunu ve kendisinin onun yanında ne kadar küçük kaldığını fark etti.

Ve şu anda ne kadar yalnız olduklarını.

Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Onu sakinleştirmeyi başaramazsa, bu durum gerçekten tehlikeli bir hal alabilirdi.

Maddie kıpırdamadan durdu ve tozlu da olsa iki boş -Eller. Logan ve yoldaşlarının birçok kez söylediğini duyduğu sözleri tekrarladı. "Savaş bitti Grant. İskoçya'daki evine döndün. Burası Lannair Kalesi ve neredeyse bir haftadır burada kalıyorsun. Callum, Rabbie, Munro, Fyfe ... hemen dışarıda çalışıyorlar, taş topluyorlar."

Kaşları çatıldı. "Kimsin sen?"

"Ben Madeline. Kaptan MacKenzie'nin ona o mektupları yazan sevgilisiyim. Artık evliyiz." Ekose kuşağını ve şansı kulübesini işaret etti.

"Öyle mi?"

Başını salladı.

Adamın yüzü gevşedi. "O zaman şanslı bir piç kurusu." "Teşekkür ederim. Sen de benim en sevdiğim kişisin."

Sırıttı. "O zaman ben de şanslı bir piçim."

Maddie gülümsemekten kendini alamadı. Bu adam bir zamanlar, bedenen ve zihnen sağlıklı olduğu zamanlarda oldukça çekici biri olmalıydı.

Bakışları tedirgin bir şekilde odanın içinde gezindi. "Küçüklerimin nerede olduğunu biliyor musun? Ross-shire'a gittik mi? Çocukları görmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Bilmiyorum."

"Kaptana yarın gidip gidemeyeceğimizi soracağım."

Zavallı adam için kalbi kırılmıştı. Tekrar tekrar, zihnini kaplayan o sisten uyanıp çocuklarını aradı. Ve her seferinde Logan onu erteledi.

Maddie onu Ross-shire'a götüremezdi. Ama belki ona başka bir şekilde yardım edebilirdi.

Tabureden indi ve ellerindeki tozu silkeledi. Mektupları aramak için başka bir zaman beklemesi gerekecekti. Logan muhtemelen onları o siyah sırt çantasında yanında götürmüştü. Onu da bulamamıştı.

Odayı geçti ve Grant'i kolundan tuttu. "Çocuklarınız kurabiye sever mi?"

"Elbette severler. Kurabiye sevmeyen çocuk görmedim."

"Hadi mutfağa gidelim. Sanırım Aşçı bu sabah taze bir şeyler hazırlamış ve ben de bir fincan çay içebilirim. Yemek yerken bana onlardan bahsetmenizi çok isterim."

Logan nihayet vadiye ulaştığında saatler geceyi geçmişti. Gece yolculuğu yapmayı düşünmemişti ama ay dolunaya yaklaşmıştı ve nemli fundalıkta kamp yapma ihtimali pek de cazip gelmiyordu.

Lannair Kalesi'nde onu bekleyen sıcak bir yatak varken olmaz.

Ona zaman vermişti. Dinlenmek için fırsatı vardı. Bu gece lanet olası yerde uyumayacaktı.

Gözleri yaşlı bir uşak onu yan merdivenden içeri aldı. Logan da uşak kadar yorgun hissediyordu ama doğruca yatağına gitmek yerine ilk sahanlıkta durdu ve Yüksek Salon'a göz attı. Orada uyuyan adamları sessizce saydı. Bu, gençliğinde sığır ve koyunlara göz kulak olduğu günlerden kalma eski bir alışkanlıktı ve bir birlik komutanı olarak asla terk etmediği bir alışkanlıktı. Hiçbir kuzusunu ya da buzağısını kaybetmemişti ve hiçbir askerini de geride bırakmamıştı.

Bir, iki, üç, dört. .

İki kez saydı ama yine de bir eksik çıktı. Grant kayıptı.

İsa.

Yorgun kalbi daha hızlı bir ritim tutturdu ve koridoru boydan boya geçti. Bu gece kimin görevinden kaçtığını öğrendiğinde, o birinin taşakları keskin bir şekilde bükülecekti.

Ama gerçekten, Logan'ın kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Onları asla kendi başlarına bırakmamalıydı. Bu geceden sonra, nöbetçi olarak bir adam göndermeye başlamalıydı. Ne de olsa burası lanet olası bir kaleydi. Askeri bir kale. Belki de o şekilde yönetmeliydi.

En yakın odaları ararken sessiz bir dua gönderdi. Grant fazla uzaklaşmış olamazdı, değil mi? Umarım gecenin karanlığında dolaşmamıştır. Eğer kırlarda yolunu kaybettiyse ve zihnindeki silinti temizlendiye ...

Yumuşak bir ses kulaklarına ulaştı. Bir ses, mırıldanıyordu.

Hayır, sesler.

Belirsiz konuşmaların alçak, yumuşak gümbürtüsünü koridordan aşağıya, dik merdivenlerle son bulduğu yere kadar takip etti. Sesler mutfaktan geliyordu.

Merdivenlerden aşağı inerken mırıltılar daha da belirginleşti ve göğsündeki endişe düğümü gevşemeye başladı. Grant'in sesini tanıdı.

"Daha yüksek sesle ciyakla, kızım. Daha yüksek sesle ciyakla."

Ve sonra yumuşak kadınsı bir kahkaha dalgası.

Köşeyi döndüğünde onları orada gördü. Grant ve Maddie. Masada birlikte oturmuşlar, iki fincan ve tek bir lambanın etrafında toplanmışlardı.

Logan, duyguları ona hücum ederken kendini kemere yasladı. Aynı anda hem rahatlamış hem de öfkelenmişti. Grant'in kendisine zarar vermiş olabileceğinden endişe ediyordu. Şimdi bunun daha da kötü olduğunu biliyordu; Madeline'e zarar vermiş olabilirdi.

"İyi akşamlar," dedi.

Başını kaldırdı. "Logan. Evdesin."

Tanrım. Bu sözler dünyasını altüst etti. Neredeyse onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Ve o kelimeler.

Logan. Evdesin.

Bu sözleri duymayı hiç beklemiyordu. Tüm hayatı boyunca.

Ve lanet olsun, çok güzel görünüyordu. Üzerinde sadece geceliğinin üzerine sıkıca sarılmış bir sabahlık vardı. Saçları bir omzunun üzerinden sarkan gevşek bir örgüydü. Yumuşak, koyu renkli dallar gevşemiş, yüzünü buklelerle çerçeveliyordu.

Ama başka bir şey bakışlarını çekti ve onu tuttu.

Örgüsü düz bir tülbent parçasıyla değil, bir parça ekoseyle bağlanmıştı.

Onun ekosesi.

Her şey çok fazlaydı. İkisini de güvende bulmanın verdiği rahatlama hissi. Gözlerindeki yumuşaklık, sesindeki hoş geldin. Saçındaki kendi tartanından bir parça. Bu gece burada olabilmek için uzun ve zorlu bir yolculuk yapmıştı ve tüm bunlar onu yere yığılacakmış gibi hissettiriyordu.

Peki ne yapacaktı? Onu kollarına alıp, gittiği her an onu özlediğini mi söyleyecekti? Logan bunu bir kez bile başaramamışken Grant'in o aptal şakayla onu güldürebilmesini ne kadar kıskandığını mı söyleyecekti?

Tabii ki hayır. Çünkü bunlar mantıklı şeylerdi ve onun yanında mantığın kırıntısına bile tutunamıyordu. Çünkü biri ona hayatı boyunca mahrum kaldığı ve asla arzulamayacağına yemin ettiği tek şeyi böylesine pervasızca teklif ettiğinde, ilk dürtüsü güvensizlik olmalıydı. Ve öfke.

Aptalca, sebepsiz bir öfke.

"Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Sadece konuşuyorduk," dedi Maddie. "Aç mısın? Sana bir şeyler getirebilirim-"

"Hayır."

"Bana çocukların bir resmini çiziyor." Grant kağıdı kaldırdı ve gururla ona gösterdi. "Şuna bak. Bu sadece

Onlara veda ettiğim günkü gibi. Sanırım artık daha büyükler."

Logan kâğıdı aldı ve inceledi. Gözlüklerini takmamıştı ama gözlükleri olmadan bile çizimlerindeki beceriyi görebiliyordu. Biri kız diğeri erkek iki sarı saçlı çocuk bir üvez ağacının altında el ele tutuşmuşlardı.

"Yarın Ross-shire'a gidebilir miyiz?" Grant sordu. "Onları kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Evet, mo charaid. Yarın. Bu gece için uyku vakti. Gidin o zaman. Diğerleri merdivenlerin hemen yukarısında."

Grant yanından geçerken dirseğiyle onu dürttü. "Onunla evli olduğunu biliyor musun?" diye sordu başını Maddie'ye doğru eğerek.

Logan ona bir bakış attı. "Evet."

İri adam uzandı ve Logan'ın saçlarını karıştırdı. "Şanslı piç."

Grant gittikten sonra Maddie sessizce çay fincanlarını duruladı ve kaldırdı. Lambayı kancaya taktı, masayı sildi ve havluyu kuruması için astı. Hepsi sessizlik içindeydi.

Ondan kaçıyordu.

Pekala o zaman. Logan bekleyecekti. Bütün gece bekledi.

Kadın nihayet ona döndüğünde, Grant'in çocuklarının taslağını kaldırdı. "Bunun anlamı nedir?"

"Özür dilerim." Kaşlarını çatı. "Onu Grant'e verdim. Bu onun."

"On dakika içinde unutacak. Bunu özlemeyecek." "Belki de değil, ama onları özlüyor. Onlar onun çocuklar."

Logan ona doğru ilerlerken kâğıdı salladı. "Yardım etmenin yolu bu değil. Ne işe yarayacak ki? Nerede olduklarını merak etmek onu sadece üzecek."

"Belki de anıları hakkında konuşmak zihninin iyileşmesine yardımcı olur."

"Bir yıldan fazla oldu. İyileşmeyecek. Tutarlılığa ihtiyacı var. Her zaman tedirgin olmayacağı güvenli ve tanıdık bir yere."

Maddie masanın onun tarafına doğru döndü ve ağırlığını kenara verdi. Kollarını sabahlığının önünde kavuşturdu ve o ciddi, araştıran ifadesiyle ona baktı. Onun boş alanlarını arıyordu.

"Demek bu yüzden senin için bu kadar önemli," dedi, "ikimizin de görünüşe uyması. Doğru dürüst evli olmak. Bu sadece toprakla ilgili değil. Grant sana mektuplar gönderen sevgilinle mutlu bir yuva kurduğuna inanırsa, sen de onun kendi mutluluğunun eli kulağında olduğuna inanmasını sağlayabilirsin. Onu Ross-shire'a, büyükannesini ve çocuklarını görmeye götüreceğinize. Hep yarın. Asla bugün değil."

Logan itiraz etmeye çalışmadı. Utanmıyordu. "Ben sadece onun huzur içinde olmasını istiyorum. Olabildiği kadar."

"Ama ona sonsuza dek yalan söyleyemezsin Logan. Yaşlanmaya başladığında ne olacak? Etrafına baktığında herkesin saçlarının ağardığını, ellerinin yaşlılıktan beneklendiğini ve arkadaşlarının hepsinin evlenip çocuk, hatta torun sahibi olduğunu gördüğünde?"

Logan derin bir iç çekti ve iki eliyle saçlarını karıştırdı. "Bunun olmasına daha yıllar var."

"Ama olacak. Kendine onu güvende tutabileceğini söylüyorsun. Ama koruyamazsın." Krokiyi Logan'ın elinden aldı ve bir kenara koydu. "Yalanlar üzerine kurulu bir dünyada yaşamamanın ne demek olduğunu bilirim Logan. Rahatlatıcı olmaktan başka bir şey değil. Sürekli korku içinde yaşamak demek. Her an, en ufak bir şey her şeyi yerle bir edebilir. Bu Grant için iyi değil, senin için de iyi değil."

"Bu kararı vermek sana düşmez."

"Burası benim yerim. Burası hala benim kalem. Ve Grant'i arkadaşım olarak görmeye başladım. Bana ne giyeceğimi, nereye gideceğimi ve akşam yemeğinde ne servis edeceğimi söylemeye çalışabilirsin. Ama ona bakmamı yasaklayamazsınız."

İlgilenmekten bahsetmek bile Logan'ın kalbine bir tekme attırdı ve onu bilinmeyen bir yere doğru savurdu.

"Yapabilirim ve yapacağım."

Sessiz bir anlaşmazlık içinde nefesini kustu.

Ellerini masaya dayayarak eğildi. "Onunla yalnız kalmamalısın. O büyük bir adam, öngörülemeyen ruh halleri ve karışık bir hafızası var. Ne olacağı belli olmaz. O köşeden dönüp ikinizi gördüğümde . . ."

Başını bir yana eğdi ve koyu renk kirpiklerinin arasından ona baktı. "Benim için endişelendin. Biliyorum. Bu çok tatlı."

Çenesini sıktı. "Bu tatlı bir şey değil. Tehlikeli bir durum gördüm. Tepki gösterdim."

Gözlerini indirdi ve adamın ceketinin yakasına dokundu. "Ben de senin için endişelendim. Dün eve dönmeni bekliyorduk Logan. Bu yüzden bu gece burada Grant'le birlikteyim. Zaman geçiriyorum."

Kutsal Tanrı.

Parmak uçları adamın ceketindeki bir düğmeye dokundu. "Korkmak doğal olurdu."

"Korkmadım. Kızgıyım."

"Bunu görebiliyorum." Gözlerini onunkilere kaldırdı. "Ama nedenini anlamıyorum."

Logan da bunu anlamamıştı. Son üç gün içinde onu ne kadar çok düşündüğünü anladığından daha fazla. Kontrolünü kaybediyordu ve kontrolünü kaybetmekten nefret ediyordu.

Ve yeniden kazanma umudu yok gibi görüldüğünden, onun da kontrolünü kaybetmesine razı olmaya karar vermişti.

Öne doğru eğildi ve o gür, pembe ağzı sahiplenici bir öpücükle yakaladı. Kızın da onu öpmek için ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Dudakları onunkilerin altından ayrıldı ve adam dilini derinlere kaydırduğunda, dili onunkini karşılamak için ileri doğru hareket etti.

Evet.

Tanrım, onu istiyordu.

Kollarını kıza doladı ve onu kendine çekti, ellerini sabahlığının kapitone kadifesinde gezdirdi ve düğümlü kemerini çekiştirdi.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi. Sadece yapmaya devam etti, niyetinin tamamen netleşmesini bekliyordu.

Kemerini çözdü ve uzun örgülü kumaşın yere düşmesine izin verdi. Sonra ellerini sabahlığının içine kaydırarak, sabahlığının serin, gevrek keteniyle ve onun altındaki bedeninin yumuşak, pembe sıcaklığıyla buluştu.

Onun ağzına karşı gülümsedi. Bu gece sadece bir vardiya giyyordu.

Alçak, yorgun bir iniltiyle başını eğdi ve boynundan aşağıya doğru bir öpücük çizgisi çizmeye başladı. Bir elini kalçasının sert eğiminde gezdirdi, tülbenti topladı ve yukarı doğru çekti.

"Logan," diye nefes nefese kaldı.

Eğer onun durmasını istiyorsa, bunu tamamen yanlış yapıyordu. Onun adını dudaklarından duymak hoşuna gidiyordu. Kanını hızlandırıyordu. Aleti dikkatini çekti ve eteğinin ağırlığının altında sertleşti.

"Bana zaman vereceğini söylemiştin," dedi. "Başka bir çözüm bulmak için zaman. Bunun olmasına izin veremem."

"Zaten oluyor." Vardiyasının altından uzandı, baldırının kışkırtıcı kıvrımını okşadı ve dizinin çukuruyla alay etti. "Bunu istiyorsun, mo chridhe. İsteddiğini biliyorum. Bunu kelimelerle inkâr etmeye çalışabilirsin. Ama şu anda sana dokunacak olsam, bedeninin anlatacağı hikâye bu mu? Yoksa seni sıcak, ıslak ve parmak uçlarımda titrerken mi bulurum?"

Dokunuşunu daha yukarılara kaydırarak, kalçasının ipeksi genişliğine tırmandı. İç çekti ve parmak uçlarının altında teni titredi. Çok yumuşaktı. Çok tatlı bir sıcaklık.

"Beni özlemediğini söyle," diye fısıldadı. "Dokunuşumu istemediğini söyle."

"Logan, yapamam..."

Sesi kesilince onu öptü ve cümleyi orada bitirmeye karar verdi.

Hayır, yapamazsın, kızım. Bana bunu söyleyemezsin çünkü bu doğru değil. Sen de beni en az benim seni istediğim kadar istiyorsun.

Buna inanmak zorundaydı, yoksa delirecekti.

Kalçasını okşadı ve dokunuşunu kalbine yerleştirdi. Parmak uçları kadının kıvrımlarında kolayca yukarı ve aşağı kaydı. Kadın onun için hazırды, tıpkı onun bildiğı gibi.

Nefes nefese kaldı ve iki eliyle Logan'ın kollarını kavradı. "Logan ..."

"Sadece bu, mo chridhe. Sadece dokunmak."

Kabullenerek başını öne eğip adamın omzuna yasladı. Nefes alış verişı sertleşmiş, muhtaç hale gelmişti.

Nazik bir dokunuşla kıvrımlarını ayırdı ve bir parmağını onun sıcaklığına soktu. Tanrım, çok sıkıydı. Çok sıkı ve çok ıslaktı. Adam parmağını yavaşça içeri sokup çıkarırken ve artan derecelerle daha derine inerken, kadın lezzetli küçük zevk nefesleri verdi. Tamamen içeri kaydığında ve elinin topuğı onun tümseğine temas ettiğinde, kalçaları büküldü. Kıpırdamadan durdu, ona bu hisse alışması için bir an verdi, avucunu en hassas yerine sürttü.

Ve sonra hareketsiz kaldı, bekledi.

Gel o zaman. Sen zeki bir kızsın. Vücudunun ne istediğini biliyorsun.

Çok geçmeden kalçalarını döndürmeye başladı. Parmağına biniyor. Tümseğini elinin topuğına sürüyordu. Tıpkı onun yapacağını bildiğı gibi, hissi kovalıyordu.

Kadının utanmazca zevk peşinde koşması onu çılgına çevirdi. Aleti ekosesinin kaba dokusuna doğru itiliyordu. Sürtünmenin her fısıltısı omurgasının dibine bir heyecan gönderdi. Hayatı boyunca hiç bu kadar çaresizce serbest bırakılmayı arzulamamıştı. Azgın bir gençken bile.

Nefesinden çıkan küçük puflar adamın boynunu okşadı. Başını kaldırdı ve o karanlık, uykulu, her şey gibi baştan çıkarıcı gözleriyle ona baktı. Utangaç, pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

Daha fazla sessiz kalamadı. Dudaklarından kelimeler dökülmeye başladı. Hassas kelimeler, kaba kelimeler. Kelimeler o

sabah onları hatırladığında reddedecekti. Neyse ki hepsi Gal dilindeydi.

Yokluğunda onu ne kadar sık düşündüğünü itiraf ettiğini duysa gülerdi. Başka hiçbir kadının onu bu kadar sertleştirmedini söylediğinde şüpheyeye düşerdi. Ve eğer onun nemli dudaklarını bir yayla yaz sabahındaki ilk funda kızarmasına benzettiğini duyarsa, bu her şeyi mahvederdi.

Ama kendine engel olamadı. Kız kanını alevlendirdi.

"Maddie a ghràdh. Mo chridhe. Mo bean."

Kollarını kaldırdı ve parmaklarını onun ensesinde birleştirdi. Sonra onu öne doğru çekerek öpücüğünde boğdu.

Kadının kalçaları yuvarlandı ve adam da onunla birlikte hareket ederek ikinci bir parmak daha ekledi ve kadının istekli bedenine tekrar tekrar daldı. Dili onunkine karıştı, arıyor ve çaresizdi. Tırnakları adamın boynunu ısıırıyordu.

Logan o anda harcayabileceğini düşündü.

Adam bunu düşünür düşünmez kadın ağırlığını değiştirerek masaya yaslandı. Kalçası adamın sikinin ağrıyan kıvrımıyla temas etti. Ve aralarındaki kadife, keten ve yün katmanlar bile -bu, artı parmaklarını saran titreşen sıcaklık, onu tam sınıra göndermek için yeterliydi.

Doruğa ulaşana kadar ona sürtünme dürtüsüyle savaştı. On beş yaşından beri eteğinin kıvrımlarına boşalmamıştı ve şimdi de bunu yapmak niyetinde değildi. Bu şekilde kontrolü kaybetmek... teslim olmak gibi bir şey olurdu.

Burada komuta ondaydı.

"Gel, mo chridhe," diye fısıldadı. "Benim için geldiğini hissetmeliyim."

Vücudu kaskatı kesildi, sadece kalçasındaki lezzetli titreme ona zirveye yaklaştığını haber veriyordu. Bileğindeki acıyı ve kasıklarındaki harcanmamış ihtiyacın sızısını görmezden gelerek ritmini sabit tuttu.

Dudağını ısırdı ve gözleri sıkıca kapandı.

"İşte bu kadar. Bırak olsun."

Ve sonra bunu hissetti. Vücudu parmaklarının etrafında kenetlenmiş, orgazmın mutluluğuyla titriyordu. Çıkardığı zevk çığlıkları ürkek ve bastırılmıştı ama bunun için daha az tahrik edici değildi.

Kadın ona doğru yığıldığında, zevkten gevşemiş ve terden ıslanmıştı, kendi kendine güç dengesinin yeniden sağlandığını söyledi.

Parmaklarını kadının bedeninden kurtardı ve elbisesini dizlerinin üzerinden aşağı çekti.

"Geçen gün," dedi sırtını okşayarak, "Becky'nin benim için bir yatak odası hazırladığını söylemiştin."

Adamın göğsüne doğru uyuklu bir şekilde başını salladı. "Bu gece orada uyuyacağım."

"Hayır, hayır." Başını kaldırdı. "Logan, yalnız kalmana gerek yok."

"Bana hâlâ zaman istediğini söylemiştin."

"Demek istediğim bu değil." Eli adamın göğsüne bastırdı. "Zevki paylaşmanın birden fazla yolu vardır ve bir kalbi paylaşmanın da birden fazla yolu vardır."

"Sana söyledim-"

"Ve sen yalan söyledin. Bir zamanlar birini sevmiştin. Onunla evlenmek isteyecek kadar. Onun bir hatırasını yıllarca yanında taşıyacak kadar, savaşta ve daha kötüsünde." Yumruğunun düz tarafıyla adamın göğsüne vurdu. "İçinde bir şeyler olduğunu biliyorum, seni inatçı yaratık. O sert dış görünüşünün altında ezilmekten başka bir şey olmadığını. Beni kandıramazsın."

Sesini soğuklaştırdı. "Kendini kandırıyorsun."

"Belki de." Omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Sanırım bu ilk kez olmazdı."

Gerçek şu ki, o bir korkaktı. Karanlık, pörsümüş kalbinden geriye kalanların da bu işe karıştığını itiraf etmekten çok korkuyordu.

Maddie onun hakkında pek çok şeyi yanlış biliyordu ama belki de birkaç konuda haklıydı. Belki de Logan, Maddie kadar

İnanmak istediği gibi ii boştu. Ve bu düşünce onu korkutuyordu. Ona ihtiyaç duymak istemiyordu, bu şekilde değil. Eğer ona ihtiyaç duyarsa, bu onun üzerinde güç sahibi olmasını sağlardı ve onun ipinin ucunda yeterince uzun süre dans etmişti.

Bütün o mektuplar, bütün o yıllar.

Onda yeniden alevlendirdiği tüm o istek ve özlem.

Sadece ölüme terk edilmek için.

Anlamsız bir öfke içinde dönüp duruyordu. Onu tutma, cezalandırma, zevk alma, ona sahip olma dürtüsü. Bu gece onun için Grant'in yaratabileceğinden çok daha büyük bir tehlike olacaktı.

Kendisine kalan irade gücünü topladı ve geri çekildi. "İyi geceler, mo chridhe. Kendini yatağa at. Oraya vardığında da kapıyı kilitle."

On Beşinci Bölüm

Bitti Kahvaltı ve sonraki Sabah, Rabbie horozlu bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Yatak konusunda hala bir ilerleme yok mu?"

Logan dümdüz ileri baktı. Soruyu kabul etmeyi reddetti.

"Bu bir hayır demek, anlıyorum."

"Kendin uyguladığından emin misin?" Callum sordu.

Logan ona sert bir bakış attı.

"Sen onun hayalindeki Rob Roy olmalısın. Ona 'güzel kız' mı diyorsun? İngiliz kadınlarının kalbi bu söz karşısında pır pır eder."

"İngiliz kadınlarının kalpleri hakkında ne biliyorsun?"

"Buna hakkı var," diye araya girdi Rabbie. " 'Bonny lass' Güzel. 'Wee bonny lass'-well, bu daha da iyi."

" 'Yer wee bonny lassie,' " dedi Callum, gelişimi bir adım daha ileri götürerek. "Bir sürü 'och' ve 'aye' ve 'dinna fash yerself' de ekleyin."

Rabbie başını salladı. "Hepiniz bariz cevabı kaçıyorsunuz."

"O da ne?" Munro sordu.

Logan Munro'nun sormasına sevinmişti, çünkü kesinlikle sormayacaktı. Ama doğruyu söylemek gerekirse, sabrının sonuna geliyordu. Eğer yakında ona sahip olamazsa, istemekten deliye dönecekti. Bu noktada, ne kadar saçma olursa olsun her fikri dinlemeye hazırdı - Rabbie'den gelse bile.

Rabbie fısıldamak için eğildi. "Onu kıyafetlerini çıkarmış olarak görmeli. Gömlek, ekose, hepsi."

Adamlardan kaba bir çığlık yükseldi.

Logan gözlerini devirdi ve bıçağını etine sapladı.

Rabbie ayağa kalkarak, "Hayır, ciddiym," dedi. "Şöyle olacak. Bir sabah erkenden kalkacaksın, Kaptan. Sisli bir sabah seçin, kasvet vadinin üzerine bir örtü gibi çökmüşken."

Yassılaştırdığı elini, manzara resmi yapan bir ressam gibi önlerinde salladı. "Derine kadar soyunacaksın ve sonra göle dalacaksın. Seni aramaya gelene kadar bekle. Çünkü gelecek. Her zaman ararlar. Ama geldiğinde fark etmemiş gibi yap. Ve sonra - tam göreceksin kadar yaklaştığında ve bir süredir izlediğinde, sudan çıkarsın. Bir yunus gibi. Ya da bir denizkızı. Sisinden yükseliyorsun ve iki elinle saçlarını geriye doğru itiyorsun" -Rabbie göstermek için iki elini de saçlarının arasından geçirdi- "omuzlarının ve göğsünün çıkıntılarından aşağıya doğru süzülen küçük su tanecikleriyle birlikte." Parmaklarını karnında gezdirdi. "İşte böyle."

Munro homurdandı. "Yani sabahın köründe kayalığa inecek, bir iki saat buz gibi suda kürek çekecek ve sonra çıkacak öyle mi? Etkileyici bir şey göreceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Herkes güldü. Grant bile.

"Siz gülebilirsiniz," dedi Rabbie, "ama sözümü unutmayın, Kaptan. Takımlarını çıkar. Bir dahaki sefere onu kollarınıza aldığınızda, karşı koyamayacak."

"Ben evlendim," dedi her zamanki gibi sessiz olan Fyfe. "Sana onun ne istediğini söyleyeyim. Senin sırlarını istiyor. Senin ruhunu istiyor. Kendini açmalı ve elinden gelse dünyadan ve Tanrı'dan saklayacağın kalbinin o kırık, utanç verici parçasını bulmalısın. Sonra da bunu bir tepside ona sunmalısın. Daha azına razı olmazlar."

Grubun etrafındaki hava ciddileşti.

Rabbie Logan'a göz kırparak, "Benim fikrimi daha çok beğendim," dedi. "Önce sen dene."

"Olabilir," diye mırıldandı Logan.

Kendini açmaya istekli olsa bile, orada ona sunacak çok az şey bulacaktı.

"Hepiniz bu işi çok karmaşık hale getiriyorsunuz," dedi Munro. "O bir genç kız. Ona çiçek getirin. Onu dansa götürün. Güzel bir elbise giymesi için ona bir bahane verin. Hepsi bu kadar."

"Ama Madeline farklı. O böyle şeylerden hoşlanmaz," dedi Logan.

"Güven bana. Hepsi bu tür şeyleri sever."

Logan ensesini ovuşturdu ve nefes verdi. Belki de Munro haklıydı. Köyde Maddie de aynı şeyi söylemişti.

Kadınlar kadındır, Logan. Her kızın biraz lükse ve arada bir kendini güzel hissetmeye ihtiyacı vardır.

Mektupları bununla ilgili değil miydi? Bir partide ya da toplantıda başarılı olabileceğini hiç düşünmemişti. Ve hayali onu her halükarda isteyecek bir adamdı.

Onun hayalindeki erkek olmak istemiyordu. Ama belki bir geceliğine bu rolü oynayabilirdi.

Belki de Madeline Gracechurch'ün ihtiyacı olan tek şey birazcık günlük kur yapmaktı. Onun yaşındaki herhangi bir kızın göreceği türden bir ilgi. Ve o bu kadarını ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

Logan ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Lanet olsun," dedi. "Böcek Balosu'na katılmak zorunda kalacağım."

"Lord Varleigh'in balosuna katılmak ister misin?" Bir kalemi mürekkep hokkasına yerleştirdi ve ona doğru döndü.

"Logan, katılamayız."

"Neden olmasın?"

"Bu imkansız. Bir düzine nedenden dolayı."

Kollarını mürekkep lekeli iş önlüğünün üzerinde kavuşturdu. Alt dudağını dişlerinin altına sıkıştırdı. Ve o tek parmak ucu yine köprücük kemiğine gitti, ileri geri gezindi. Onu arzuyla çılgına çeviriyordu.

Kollarını kavuşturdu ve kendi ellerini ökçelerine sıkıştırdı. Bu, onu bu durumdan korumanın bildiği tek yoluydu.

ona doğru uzanarak. "Bana nedenlerini söyle. Teker teker."

"Öncelikle, daveti çoktan reddettik. Lord'a söyledim Varleigh biz katılmıyorduk."

"Kolayca onarılabilir. Fikrimizi değiştirdiğimizi bildiren bir mesaj yaz. Öğleden sonra teslim etmesi için adamlardan birini göndereceğim. Bir sonraki sebep."

"I . . . Giyecek hiçbir şeyim yok." Elbisesini işaret etti. "Yıllardır yarı matem giyiyorum. Tüm elbiselerim gri yün."

"Yarın Inverness'te sana hazır bir elbise bulacağız. Bir sonraki sorun."

"Ve sanırım en iyi üniformanızı giyebilirsiniz. Bir subayın kıyafeti her zaman kabul edilebilir bir kıyafettir. Ama herkesi buraya Beltane için davet ettiniz ve Beltane'ye iki haftadan az bir süre kaldı."

"Sana yeni bir elbise bulmak ve eteklerini bir iki kez döndürmek için bir neden daha. Kalenin hanımı misafirlerini gri yünle karşılayamaz."

İç çekti. "Lord Varleigh Perthshire'da yaşıyor. Seyahat etmek için çok uzak."

"Han denen yeni şeyler olduğunu duydum. Genellikle yolların yakınında bulunurlar. Geceyi geçirmek için yakınlarda bir tane buluruz."

Logan şimdi bu fikri gerçekten takdir etmeye başlamıştı. Böcek Balosu'nun kendisi kulağa çok bacaklı bir işkence gibi geliyordu ama Madeline'le bir handa küçük bir odada, daha da küçük bir yatakta, adamlarından ve teyzesinden uzakta bir gece geçirme ihtimali, işte bu birkaç saatlik her şeye değerdi.

Ayrıca bu evliliği nihayet gerçeğe dönüştürmek için mükemmel bir yol gibi görünüyordu.

"Ama bu bir top." Masasını düzeltme işine devam ederek ondan uzaklaştı. "Ben balolara gitmem. Balolarda berbat oluyorum. Dans edemem."

"Ben de yapamam. En azından o tür bir dans değil." Onun arkasında durdu ve ellerini hafifçe beline koydu. "Dans etmek zorunda değiliz, mo chridhe. Sadece gideceğiz

ve Lord Varleigh'in böcekleri hakkındaki konuşmasını dinleyeceksiniz. En önemlisi, eserinizin ortaya çıktığını görmek için orada olacaksınız."

"Bu tür bir ilgiyi gerçekten istemiyorum." Masasının üzerindeki kurutma kâğıdına kalemle vurdu. "Ama itiraf etmeliyim ki, orada olacak bir erkekle tanışma şansım olsun isterim."

Şimdi bu onun dikkatini çekti. "Bir erkek mi?" "Logan, kıskanma."

Belindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Kıskanmam hoşuna gidiyor."

"Pekâlâ, belki de öyledir." Kadının sesinde küçük bir gülümseme duyabiliyordu. "Lord Varleigh bana Edinburgh'da tanıdığı bir akademisyenden bahsetti. Baloya katılacak olan biri. Görünüşe göre bu bilgin bir ansiklopedi hazırlamayı planlıyormuş. Britanya Adaları'nın böcekleri, dört cilt halinde. Bir illüstratöre ihtiyacı olabilir. Lord Varleigh tanıtım yapacağına söz verdi."

Onu yüzüne doğru çevirdi. "Gördün mü? Demek katılmak istiyorsun."

Cevap vermedi ama vermesi de gerekmiyordu. Logan engelleri kaldırdığına göre yanaklarında hoş bir kızarıklık başlamıştı. Ona bu cızırtılı matem kıyafeti yerine düzgün bir ipek elbise giydirdiğinde, savaşın yarısı kazanılmış olacaktı.

"Şimdiye kadar sadece altı neden var," diye belirtti. "Bir düzine olduğunu söylemiştin. O zaman acele et de geri kalanını da halledeyim."

"Bir daha düşündüm de, belki de sadece bir sebep daha vardır. Ama bu en büyük neden ve bunun için bulunabilecek bir çare yok."

"Dene beni."

"İstakozları bırakamam."

Yüce Tanrım.

Akvaryuma doğru ilerledi ve içine baktı. "Fluffy geçen gün daha aktif hale geldi. Bu, deri değiştirmeye hazır olabileceğinin bir işareti. Yakın durmalıyım yoksa çiftleşmeyi tamamen kaçırabilirim. Bunun olmasına izin vermek için çok uzun zamandır bekliyorum. Rex de öyle."

Lanet olsun, bu şatodaki tek sinirli erkeğin Rex olmadığını göremiyor muydu? Eğer kanlı ıstakoz doğal dürtülerini Logan'dan önce tatmin ederse, Lannair Kalesi'nin en yüksek kulesine tırmanıp kendini aşağı atabilirdi.

"Bırak ıstakozları ben düşüneyim," dedi.

"Ama-"

"Güven bana." Ellerini onun omuzlarına koydu. "Ben bir yüzbaşıyım, hatırladın mı? Nasıl nöbet tutulacağını, plan yapılacağını, birliklere nasıl komuta edileceğini bilirim. Rex'i gece için ayrı bir tanka götüreceğiz. Adamlarım ıstakoz nöbeti için vardiya ayarlayacak. Fluffy'nin deri değiştirdiğine dair bir işaret olursa, Rabbie Varleigh'in malikanesine gidip sana haber verecek. Rex ve Fluffy'yi bir araya getirmek ve kıvılcımların uçuşmasını izlemek için bolca vaktiniz olacak."

Deniz suyu tankına baktı. "Ne kadar kıvılcım çıkacağından emin değilim."

"Baloncukları izleyin. Antenlerin dalgalanmasını izleyin. İstakozlar sevişirken her ne oluyorsa, ekosem üzerine yemin ederim ki kaçırmayacaksınız. Tutamayacağım hiçbir söz vermem."

O buzağı gözleriyle ona baktı. Her zamanki gibi, gözlerinin ardında bir dünya dolusu düşüncenin döndüğünü hissedebiliyordu.

Logan kendini daha fazla tutamadı. Başparmağını kızın köprücük kemiğine dokundurdu ve dar çıkıntıda aşağı yukarı kaydırıldı. Kendisini yatıştırdığı gibi onu da yatıştırdı.

Teni çok yumuşaktı. Onun her yerine dokunmak için can atıyordu.

"Bırak da her şey için ben endişeleneyim." Sesi aniden boğuklaşmıştı. "Sadece eğlenmeni istiyorum. Bunu hak ediyorsun Maddie."

Derin bir nefes aldı, sonra bıraktı. "Tamam."

Güzel.

Bu tam olarak duymayı umduğu sevinçli bir kabullenme değildi.

Ama kabul ederdi.

"Belki de iyiden daha fazlasıdır." Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Belki de mükemmeldir."

Mükemmel. İşte bu daha iyiydi.

"Belki de aradığımız uzlaşma budur."

Logan belki de onun bir arayış içinde olduğunu düşünüyordu ama Logan hiçbir zaman uzlaşmaya yanaşmamıştı. "Ben istediğimi istiyorum, genç kız. Hepsi bu."

"Biliyorum. Anlıyorum. Bunu mükemmel yapan da bu." Sanki kendi küçük heyecan esintisinden güç alıyormuş gibi ondan uzaklaştı. "Gördün mü, bir hayalin var."

"Sana söyledim, mo chridhe, dinna-"

"Rüya görmüyorsun. İyi o zaman. O zaman buna bir hedef diyelim. Adamlarına burada, bu vadide bir baile vermek istiyorsun. Benim de bir hayalim var."

"Böcekli bir rüya."

"Kesinlikle. Britanya Adaları'ndaki tüm böceklerin hayali. Bay Dorning beni ansiklopedisi için işe alırsa, kendimi geçindirmek için küçük ama düzenli bir gelirim olacaktı. Ve daha sonra daha fazla iş için mükemmel beklentilerle kurulmuş olurdum. Burada yaşamama bile gerek kalmazdı."

Logan başını salladı. "Bütün bunları zaten konuşmuştuk. Kira sözleşmesi kabul edilemez ve araziyi satın alamam."

"Belki başka bir tür pazarlık yapabiliriz. Bir takas."

"Takas mı? Ne tür bir takas?"

"Senin amacına karşılık benimki."

Sadece ona bakabildi. Mantıklı konuşmuyordu.

"Tek başıma bir baloya katılmayı asla düşünemezdim," dedi. "Utangacım, beceriksizim. Kaçmak ve saklanmak istiyorum. Ama belki sen yanımda olursan öyle olmam." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sanki beni o kadar sinirlendiriyorsun ki, kendim için endişelenmeyi unutuyorum. Lord Varleigh'in balosunda bana eşlik edersen, belki Bay Dorning üzerinde iyi bir izlenim bırakmama yardımcı olabilirsin. Ve eğer o da bana

ansiklopedi postası . . ." Yüzünü ona döndü. " . . . Bu kaleyi sana seve seve veririm."

Ne?

Logan bu teklife inanamadı. Kesinlikle güvenmiyordu.

O.

"B u n u ben istemedim," dedi, "ve istemiyorum da. Hayır. kimse bana bir şey vermedi. Sahip olduğum her şey için çalıştım."

"Biliyorum. Ve bunun için çalışacaksın. Para ya da toprak açısından bakarsanız belki eşit görünmeyebilir. Ama bana göre, eşit bir takas olacak. Senin hayaline karşılık benimki."

Ne diyeceğini bilemedi. "Emin misin?"

"Eminim. Bir şey daha var." Dudağını ısırды. "O mektupları da geri istiyorum."

"Doğru," dedi. "Mektuplar. Tabii ki."

Bu onun planında bir pürüz olabilirdi ama Logan o noktaya geldiğinde o dereyi yüzmeye karar verdi. Sadece kendi tarafını ona teslim etmeden önce kâğıtların onun tarafını imzaladığından emin olacaktı.

Kollarını onun boynuna doladı ve çapkın bir tavırla hafifçe sağa sola sallandı. "Ve belki de, eğer artık bu tüketecek miyiz, tüketmeyecek miyiz oyununu oynamıyorsak, daha az cinsel zevklerin tadını çıkarabiliriz."

Şimdi onun dikkatini çekmişti.

"Erkeklerin istakozlardan daha yaratıcı olduğunu söylemiştin." "Evet, kızım. Öyleyiz."

"Ayrıca meraklı olduğumu da söylemiştin. Belki bu konuda da haklıydın. Özellikle de dün gecedен sonra."

Elleri adamın göğsüne yaslandı, yumuşak ve sıcaktı. Keşfetmek. Cezbedici.

Onun bu planı ... kulağa neredeyse mükemmel geliyordu. Fazla mükemmel, diye endişelendi. Ya da en azından hala aşılması gereken önemli bir engel olmasaydı öyle olabilirdi.

Az önce bir bayanı baloya götüreceğine söz vermişti - kanlı bir kontun ev sahipliğinde, böceklerin ana konu olacağı bir balo.

ve onu başarılı kılmak.

Ve nasıl yapılacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Belki bir kitapta bir şeyler bulabilirdi.

On Altıncı Bölüm

Maddie o gece paravanın arkasında yatmaya hazırlandığında, şimdiye kadarki en korkunç manzarayla karşılaştı.

"Oh, gerçekten, Logan. Bu hiç adil değil."

Yatak odasındaki şezlonga uzanmış pozundan başını kaldırdı, yüzü kısmen koyu yeşil deri ciltli bir kitabın arkasına gizlenmişti. "Ne?"

"Gurur ve Önyargı'yı mı okuyorsun?"

Omuz silkti. "Kitaplığınızda buldum."

Onu herhangi bir kitabı okurken görmek yeterince kötüydü. Ama onun

En sevdiğin kitap? Bu tam bir işkenceydi.

"Bana bir söz ver lütfen," dedi. "Neymiş o?"

"Bir gece bu ekranın arkasından çıkıp seni kucağında bir bebekle bulmayacağıma söz ver." Kendini kontrol etmesi için daha yıkıcı olan tek olasılık bu gibi görünüyordu.

Kıkırdadı. "Pek mümkün görünmüyor." "Güzel."

"Konu kitaplardan açılmışken ..." Logan sandalyeden kalktı ve elindeki kitabı kenara fırlattı. "Sana bir sorum var. Eğer bu tür hikâyeleri tercih ediyorsanız, hayali talibiniz için neden bir İskoç subayı icat ettiniz? Bir Bay Darcy tipi yaratabilirdin."

"Çünkü İskoçya çok uzakta ve senin hiç gelmeyecek biri olmana ihtiyacım vardı."

Ona yarım bir gülümseme verdi. "Nasıl gitti?"

"Pek planladığım gibi değil. Ne yazık ki." Tuvalet masasında saçlarını örmeyi bitirdi ve uçlarını bir parça ekoseyle bağladı. "Başka sorunuz var mı?"

"Evet. Bende bir tane var."

Arkasını döndü ve adamın kendisine arsız bir arzuyla baktığını gördü.

"Neden bana hiç kendi resmini göndermedin?"

Şaşırılmış bir halde durakladı. "Bilmiyorum. Sanırım bu fikir hiç aklıma gelmedi. Ama bu fikrin aklına geldiğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki öyle. Ben bir erkeğim, değil mi?"

Evet. O kesinlikle bir erkekti. Ve gömleğinin manşetlerini açıp bronzlaşmış, kaslı ön kollarını ortaya çıkarırken erkekliği tam olarak sergileniyordu.

"Ne zaman mektuplarınızdan birini teslim etseler," dedi, "içimde bir beklenti kabarırdı. Belki... sadece belki . . . bu sefer orada bir kadın çizimi olacaktı." Gömleğini başının üzerine çekti ve sandalyenin arkasına astı. "Öyle bir şansım yok. Elimde sadece güveller ve salyangozlar var."

Maddie onun konuşmasının son kısmını zar zor duydu. Onu gömleksiz görmenin verdiği olağan sersemliğin yanı sıra, zihni ifadesinin başındaki bir kelimeye takılmıştı. Kulağa şöyle gelen bir kelime

. . . Beklenti.

"Sen . . ." Sözcük dilinin ucuna gelmedi. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Mektuplarımı dört gözle bekliyor muydun?"

Ona çamaşır standından cevap verdi. "Savaş acımasız bir meslektir, mo chridhe. Aynı zamanda ölümcül derecede sıkıcı ve çok rahatsız edici. Çoraplar kutlama sebebidir. Diş fırçası?" Şu anda elinde tuttuğu diş fırçasını havaya kaldırdı. "Ağırlığınca altın değerinde. Mektuplar cennetten gelen kudret helvasıdır."

Yüzünü yıkadıktan sonra yatağın kenarına geçti ve bir parmağını kızın köprücük kemiği boyunca kaydırды. "Bu yumuşaklığın en ufak bir görüntüsü bile bir mucize gibi gelirdi."

Vardiyasının üst düğmesini açtı, kumaşı yana doğru iterek teninin küçük bir parçasını ortaya çıkardı. "Bu gece sadece bir vardiya mı?"

Başını salladı. "Artık sana güveniyorum."

Ağır bir i çekişle yatağın direğine yaslandı, gözleri onun bedeninden hiç ayrılmıyordu. "O zaman benim için bir resim iz. Kalem yok. Kağıt yok. Sadece sen, tam burada, şu anda."

Maddie'nin nabzı tekledi. Onun nerisi düşünülemez olmalıydı. Ama vücudunun kendi fikirleri vardı.

"Nasıl olduğunu söyle." dedi.

"Saçını açarak başla."

rlmş saçlarının ucunu bağlayan kumaş parçasına uzandı. Düğümü çözdü ve örgünün tellerini birbirinden ayırmaya başladı, onları dağıtmak için başını hafifçe salladı.

şu anda onun istediği neredeyse her şeyi yapabiliirdi. Ama bunların hiçbirini onun için yapmıyordu. Oh, hayır. Bunların hepsi kendisi içindi. Onun şu anda kendisine bakışını seviyordu. Hiç bitmesini istemiyordu.

"şimdi de bu."

Vardiyasının kolunu omzundan aşağı itti. Kadın gerildi.

"Sadece bakmak istiyorum, mo chridhe." Sesi boğuk çıkıyordu. "şu kadarını alayım."

Göğüslerini ortaya çıkarmak için paneli aşağı itti. Sadece parmak ucuyla pembe meme ucunu daire içine aldı. Meme ucu ağrıyan bir tepe noktasına kadar gerildi.

Maddie ona baktı. Yüzündeki ifade saf, filtresiz bir zlemmdi. En büyük günahlarını bilen bir adam şöyle dursun, herhangi birinin yüzünde böyle bir ifade uyandırabileceğine asla inanmazdı. Adam yutkundu ve adem elmasının sertçe sallanışı hayatında gördüğü en şehvetli, en tahrik edici şeydi.

Tüm hayatı dikkatlerden kaçmak için bir egzersiz olmuştu. Gzlemlemekten ziyade gözlemlemek. Gz önünde saklanma sanatında ustalaşmıştı. Ve ilk kez, bu ilginin bitmesini hiç istemiyordu.

Kolunu gevşemiş kolundan tamamen kurtardı. Sonra elbisesinin birkaç düğmesini daha çözdü.

Diğer kolunu serbest bıraktı ve beyaz keten bulutunun beline yerleşmesine izin verdi.

Kalbi boğazında çarpıyordu.

"Yatağa uzan."

Onun talimatına uyarak yatağa doğru uzandı. Saf bir ahlaksızlık dürtüsüyle, dolgulu şalvarı kalçalarının üzerinden itti ve bacaklarından aşağı sıyırdı. Kendini tepeden tırnağa tamamen çıplak bıraktı.

Pozisyon seçimi bir anda tahmin ettiğinden daha zor oldu. Sırt üstü mü yatmalıydı, yan mı? Bacakları bükülü mü yoksa düz mü? Ve Tanrı aşkına, kollarıyla ne yapmalıydı? Onları başının üzerine mi uzatmalıydı? Yanlara mı? Birer tane mi?

En içten dürtüsü onları kararsızlık içinde sağa sola savurmaktı ama sunmayı umduğu erotik tablo bu değildi.

Sonunda, yatağın üzerinde çaprazlama yan yattı. Bacaklarını birleştirdi, dizlerini hafifçe bükte. Bir koluyla başını destekledi. Diğer elini de - umduğu gibi - kalçasına koydu.

Ona baktı.

Adam konuşmadan ona o kadar uzun süre baktı ki, kadın endişelenmeye başladı.

"Belki de bu kötü bir kimlikti-"

Onu susturdu. "Eskizler konuşmaz."

Parmaklarının arkasını uzattığı boynuna dokundurarak yavaşça aşağı doğru çekti. Eskizlerin de hareket etmediğinden şikayet etmesini bekledi.

Şikayet etmedi.

Tabii boğuk bir inilti şikâyet sayılmazsa, ki öyle olduğunu sanmıyordu.

Parmak uçlarının aşağıya, göğüslerinin arasındaki çukura doğru kaymasına izin verdi. Adam, kızın en iyi küfür türü olduğunu varsaydığı Galce bir şeyler mırıldandı.

Gözleri onun bedeninden hiç ayrılmadan, eteğinin iç tarafındaki bir tür düğmeyi çözdü. Ağır

Ekose elbisesi yere düştü ve onu da en az kendisi kadar çıplak bıraktı.

Aynı derecede çıplaktı belki ama çok daha bronzlaşmış, kaslı ve kıllarla kaplıydı.

Daha da sağlam.

Özellikle bir kısmı çok ama çok zordu.

Maddie bakmanın kabalık ya da müstehcenlik olacağından endişelendi ama bakışlarını ayıramadı. Büyülenmişti. Sadece bir sanatçı olarak değil, bir kadın olarak da.

Aman Tanrım. Erkeklik organı, koyu renk kıllardan oluşan yuvasından dışarı fırlamıştı; kalın, esmer bir et kıvrımıydı ve ilk bakışta oldukça ürkütücü bir boyutta görünüyordu. Ona bakarken zihni tahminler yürütüyor, diyagramlar çiziyordu.

Nasıl olur da . . . ? Neden . . . ?

Beyni bir soruyu zorlukla tamamlayabiliyordu. Daha fazla gözleme ihtiyacı vardı.

Bu da ona izleyecek bir şeyler vermesi gerektiği anlamına geliyordu.

Parmak uçlarıyla göğsündeki küreyi takip etti.

Yavaşça parmaklarının etrafında dönüyordu.

Hafif bir inilti çıkardı. Bir eliyle yatak direğini kavradı.

Diğer elini asasının etrafına sardı.

Uyarılmanın sarsıntısı anıydı. Elektriksel. Adamın eli sert sopasının etrafını sardığı anda, kendi üreme organları yumuşadı ve titremeye başladı.

Belki de utanması gerekiyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse biraz da utandı. Ama gözlerini başka tarafa çeviremedi. Adamın uyarılmışlığının gözle görülür kanıtı, tutuşunun gücü, yukarı aşağı okşarken boynunun kaslarındaki gerginlik ...

Buna o sebep oldu. Hepsine.

Güç dalgası sarhoş ediciydi.

En heyecan verici olanı da ona bakma, daha doğrusu onun içinden bakma şekliydi. Onun içine. O gözlerin ardında bir yerlerde, cesur ve tutkulu vuruşlarla onunla sevişiyordu.

İçinden bir ses bunun, bu fantezinin içinde kaybolduğu ilk sefer olmadığını söylüyordu.

Bu fikir çılgınca tahrik ediciydi.

Parmak ucunu önce bir meme ucunda, sonra diğerinde gezdirdi. Sonra o tek parmak ucunu karnına doğru çekti. Kendi en hassas yerine.

Başını salladı. Arzuyla dolu gözleri onunkilere dikildi. "Devam et."

Maddie bunu yaptığına inanamıyordu ama uyarılması o kadar güçlüydü ki her türlü utanç duygusunu bastırdı. Onun ısrarıyla kendine dokundu. Yalnız kaldığında onu en çok memnun edeceğini bildiği şekilde.

Ama yalnız değildi. Logan onu izliyordu ve bu da her hissin arttığı anlamına geliyordu. Aralarında tehlike vardı ama aynı zamanda güven de vardı. Şimdiye kadar bildiği en korkutucu güvenlik duygusu.

Başını desteklediği koluna dayayarak kendini daha hızlı okşadı. Zor nefes alıyordu.

Aldığı zevk hızla yaklaşan dik bir zirveye doğru tırmanıyordu.

Onu izlemek ve manzaranın her ayrıntısını özümsemek için kendini tutmak istedi. Ama çok geçmeden zevk onu ele geçirdi. Kendi üzerine kıvrıldı, gözlerini kapattı ve mutluluk dalgalarının onu tekrar tekrar sarsmasına izin verdi. Adamın alçak sesle inlediğinin belli belirsiz farkındaydı. Kendi doruk noktasının sisi kalktığında, başını kaldırdığında onu atılmış gömleğiyle kendini temizledi.

Nefesi göğsünde kabardı.

Aman Tanrım. Ondan sonra birbirlerine ne dediler? Görünüşe göre hiçbir şey.

Logan tek kelime etmeden onun yanında yatağa uzandı. Dokunmadan. Sadece yanına. Aralarında yastık ya da gerilim yoktu, sadece sıcaklık vardı.

Nefes alış verişleri sakinleşti ve vücuduna lezzetli bir durgunluk yayıldı. İkisi de konuşarak bu hoş ateşkesi bozmak istemiyor gibiydi.

Bu yüzden sessizdiler.
Ve sonra uyudular.

Logan'ın uykusu her zamanki gibiydi.

Karanlık. Soğuk.

Boş. Görünüşte
sonsuz.

Sonra, birdenbire, karanlıkta ona bir yüz göründü. Koyu renk gözleri olan solgun, güzel bir yüz.

Tatlı, boğuk bir sesle ona seslendi. "Logan."

Logan düşündü. Eğer rüya görme yeteneğini geliştirecekse, bunlar tadını çıkarabileceği türden rüyalardı.

Ona doğru uzandı, onu kendine çekmek istiyordu.

Ve sonra yüz geri çekilmeye başladı. Karanlığa geri döndü.

Hayır.

Hayır, geri gel.

"Logan."

Bu kez sesinde korku vardı.

Ona ulaşmak zorundaydı. Onu tutmalıydı. Kaymasını engellemeliydi.

Ama ona boşuna uzanmıştı. Aşağı baktığında ayaklarının yere battığını dehşetle gördü. Kolları artık kendisine ait değildi. Korkunç derecede inceydiler. Çocuk boyundaydılar. Ne kadar denerse denesin, onları yeterince uzatamıyordu.

Ve denedi de.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Logan."

Yatakta dimdik oturmuş, titriyor ve zor nefes alıyordu.

Yatak çarşafı ter içindeydi.

Maddie onun yanına oturdu. Eli onun omzuna gitti. "Logan, iyi misin? Bir rüya görüyordun."

Başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Ben asla ..."

"Görüyorsun. Hayal kuruyorsun, seni inatçı adam. Bunu birden fazla kez gördüm. Hayal kuruyorsun ve konuşuyorsun. Bazen ben

seni uykunda sakinleştirmeyi başardım, ama bu sefer farklıydı. Seni uyandırdığım için üzgünüm ama bu şekilde acı çekmeni izlemeye dayanamazdım."

Logan'ın nefesi göğsünde kabardı.

Bu haberi nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Görünüşe göre her gece onun önünde kendini utandırıyor... ve o buna duyarsız kaldığında onu yatıştırıyor?

İki elini de saçlarının arasından geçirdi, birden fazla yönden hayal kırıklığına uğramıştı.

"Artık iyisin," diye mırıldanarak parmaklarını adamın omurgasında gezdirdi. "Uyumaya devam edebiliriz."

Onun dokunuşuna omuz silktili. "Neredeyse sabah oldu. Dükkânlar açıldığında Inverness'te olacaksak kalkıp giyinsek iyi olur."

"Pekala, o zaman."

Logan onun yüzündeki kederli ifadeyi görmezden gelmeye çalıştı. Onun tatlı jestlerini geri çevirerek onu incittiğini biliyordu. Ama bunlara izin verirse daha sonra onu daha derinden incitecekti.

Planlarında hayallere yer yoktu. Bu en başından beri acımasız bir plandı ve öyle de kalması gerekiyordu. Bu toprakları adamları için güvence altına almak istiyorsa, Madeline'i öyle ya da böyle fethetmek zorundaydı. Ya bu mülkten vazgeçecek ya da erdeminden vazgeçecekti. Duygular sadece işleri zorlaştırabilirdi.

Onu kendisiyle ilgilenmesi için cesaretlendiremedi.

Çünkü karşılığında onunla ilgilenmek çok cazip gelecektir.

On Yedinci Bölüm

Thea Teyze ona doğru eğildi. "Bayanların resmi kıyafetleri için alışveriş yapma konusunda çok fazla tecrübeniz olmadığını tahmin ediyorum."

Logan boynunu kaşıdı. "Onu ne ele verdi?"

Inverness'teki bir terzi dükkânının ortasındaki iki dar sandalyeye oturmuş, Maddie'nin elbise seçimini yapmasını bekliyorlardı. Dükkândaki dantel ve tüylerin çokluğu onu kaşındırıyordu.

"Balolara katılma konusunda da mı pek tecrüben yok?" diye sordu. "Yok."

"Çok endişeli olmalısın. İlk sunumumdan önce haftalarca yemek yiyememiştim."

Zaten endişeli değilse bile, şimdi daha da endişelenmeye başlamıştı.

Teşekkür ederim, Thea Teyze. Çok minnettarım.

"Beklerken sana bir tavsiyede bulunacağım." Ayağa kalktı ve onu dirseğinden dürttü. "Gel bakalım. Ayağa kalk. Bir bayan ayakta dururken bir erkek asla oturmamalıdır."

Logan isteksizce ayağa kalktı. Şu anda özellikle görgü kuralları dersi almak istemiyordu ama bu yerde başka ne yapacağını da bilmiyordu. En azından zaman geçirmek için bir yol öneriyordu. Kıpırdanmaktan daha iyiydi. Botunun topuğuna daha fazla vurursa halıda bir delik açacaktı.

"Şimdi," diye söze başladı, "yeni biriyle ilk tanıştığınızda, sosyal statüsü düşük olan kişi yüksek olana takdim edilir."

"Sosyal rütbelerden herhangi birini ezberlemenize gerek yok," dedi. "Her seferinde bu değiş tokuşun aynı ucunda olacağım."

Bir kontun evinde daha düşük rütbeli birinin bulunabileceğini düşünemiyordu. Mütevazı bir İskoçya beyliğinde bile Logan her zaman aşağıların en aşağısı, hayvanların bir adım üstünde olmuştu. Bazen köpeklerden sonra beslenirdi.

"Ne olursa olsun, o zaman selam vereceksiniz. Belden aşağıya doğru eğilmenize gerek yok. Bu uşaklar içindir. Ama aristokraside baş sallamaktan daha fazlası gerekir. Kürek kemiklerinizin arasında bir menteşe düşünün ve oradan öne doğru eğilin. Bu yeterli olacaktır."

Logan kendini bir kukla gibi hissederek elinden geldiğince itaat etti.

"Şimdi elimi öp."

Elini dudaklarına götürdü ve parmaklarının arkasını öptü.

"O kısım kesinlikle gerekli değil." Gözleri parladı. "Çoğunlukla benim içindi."

Biraz gülümsemekten kendini alamadı. Madeline'in utangaç yapısını nereden aldığını bilmiyordu ama teyzesinden almadığı kesindi.

"Şimdi dans zamanı," dedi.

"Dans etmeyeceğiz."

"Adımların çoğu zor değildir. Country dansı için bekleyin ve yanınızdaki beyefendiyi izleyin. Ya da maceraperest hissediyorsanız valsi deneyebilirsiniz."

Logan başını salladı. "Maddie bana hiç dans etmek istemeyeceğini söyledi."

"Belki de yapmaz. Ama ben istiyorum. Montclair Kontu ile gavotte dansı yapmayalı yıllar oldu. Beni eğlendirir misin?"

Soyunma odasını koruyan ağır perdelere hüznü bir bakış fırlattı, perdelerin açılmasını ve kendisine reddetmek için bir bahane vermesini diledi.

Şansımız yok.

Böylece Thea Teyze'nin kollarını tam olarak yerleştirmesine ve ona önce bu şekilde, sonra da bu şekilde adım atmayı öğretmesine izin verdi. Bir-iki-üç, bir-iki-üç. Daha sonra bunların hiçbirini hatırlamayacaktı ama yaşlı bir kadını mutlu ediyorsa, itiraz edemeyeceğini düşündü.

"Fena değil," dedi. "Hiç de fena değil."

Logan eğildi ve onun parmaklarını tekrar öptü.

Elini tuttu ve sıktı. "Gördüğünüz gibi benim hiç çocuğum olmadı. Bu yüzden Madling benim için çok değerli. Onu kendi çocuğum gibi gördüm. Ona elimden geldiğince annelik yaptım. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın Logan?"

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Ona zarar veririm çayma zehir katacağın konusunda beni uyardığın an bu mu?"

"Hayır, hayır. Söylemem gereken şey çok daha kötü. Eğer Maddie'nin kocasıysan, bu sana annelik yapacağım anlamına gelir." Onu bırakmadan önce hızlı ve sıkı bir şekilde sarıldı. "Ve sen de buna katlanmak zorunda kalacaksın."

Logan afallamıştı.

Daha önce hiç kimse tarafından annelik görmemişti. Bu duyguya nasıl karşılık vereceğini bilmek şöyle dursun, bu duyguyu tanıyacağından bile emin değildi. Ama sadakati anlıyordu. Onun yerine oturmasına yardım ederken tanıdık koruyucu dürtüler yükseldi. O anda, korumak için canını ve ruhunu verebileceği kısa bir insan listesine eklenmişti.

Bu bir karar değildi, sadece bir gerçektir. Bu aptal yaşlı kadının mutluluğunu hayatı pahasına koruyacaktı. Onu toniklerle ve merhemlerle öldürmeye çalışsa da.

Tam aklını başına toplamaya başlamıştı ki Madeline soyunma odasının perdelerini kenara itti.

Ve yine şaşkına döndü.

Madeline zengin, zümrüt yeşili ipek bir elbiseyle karşısında duruyordu. Dekolte korsaj göğüsleri için mucizevi şeyler yapıyordu ve canlı renk soluk teni ve koyu renk saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Ve dudakları... yeşille ilgili bir şey onların zenginliğini ortaya çıkarıyordu. Olgunlaşmış bir eriğin yemyeşil iki dilimine benziyorlardı.

Ağzı sulandı.

Aynanın önünde dönüp durdu ve bir görünüm elde etmeye çalıştı. "Bazı değişikliklere ihtiyacı var ama sanırım iş görür." Logan'a döndü. "Sence de öyle değil mi?"

Aptalca başını salladı.

"Pekala, o zaman."

Perdeleri kapatarak bir kez daha gözden kayboldu. Adam hâlâ aptalca başını sallıyordu.

Az önce ne olmuştu? Perdeleri belki de sadece on saniyeliğine aralamıştı ve adam kendini ilahi vahyi görmüş bir peygamber gibi hissetti. Şimdi dünyasının sonu gelmişti.

Thea Teyze eldivenlerini çekti. "Pekâlâ, bu iş bitti. Madling provasını bitirene kadar sen burada kal. Ben sokağın aşağısına inip eczaneye bir göz atacağım."

Logan başını salladı. Tekrar.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Thea Teyze sordu. "Madling ortaya çıktığından beri tek kelime konuşmadın. Yüzün de kızarmış."

"Öyle mi?" Logan yüzünü ovuşturdu. "Belki de toniklerinizden ya da possetlerinizden birine ihtiyacım vardır."

"Hiç sanmıyorum." İnce, gümüş rengi kaşlarından birini kaldırdı. "Bu rahatsızlığı daha önce de gördüm. Bu bir kalp hastalığı. Ve herhangi bir tedavisi yok."

"Hayır, bekle. Öyle bir şey değil. Thea Teyze-"

Yaşlı kadın gittikten sonra Logan sandalyesinde öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı.

Harika. Tam da Maddie'nin kalbini kırmaktan endişe etmeye başlamışken, şimdi teyzesinin kalbi için de endişelenmek zorundaydı.

"Thea Teyze nerede?" Maddie sordu.

Başını kaldırıp baktığında kadının bu kez her zamanki gri elbisesiyle yeniden ortaya çıktığını gördü. Mantıken, onu birkaç dakika öncesinden bile daha güzel bulmaması gerekirdi ama bulmuştu. Onu heyecanlandıran şey aşinalıktı. Bu elbiseyi tanıyordu. Onu tanıyordu.

"Eczacıya uğramak istediğini söyledi."

"Ah, canım." Yüzünü buruşturdu. "Şey, yeni eldivenlere ihtiyacım var. Manifaturacıya uğramaya tahammül edebileceğinizi sanmıyorum. Sanırım caddenin hemen aşağısında."

Birlikte dükkândan çıktılar ve yolun diğer tarafına doğru ilerlediler. Öğle vaktiydi, pazar günüydü ve onlar terzinin dükkânındayken cadde oldukça kalabalıklaşmıştı.

Yolda yarışan üç güler yüzlü çocuk onları ayırdı. Logan, Maddie'nin elindeki tutuşunu bırakmak zorunda kaldı. Yolun diğer tarafındaki kaldırıma ulaştığında dönüp ona baktı.

Onun yanında değildi.

"Maddie?"

Madeline yolun ortasında ölü gibi durmuştu. Solgun ve titreyerek duruyordu. İnsanlar ve atlar onun etrafında, deredeki bir kayanın etrafında yüzen alabalıklar gibi hareket ediyordu.

Aman Tanrım. Eğer hareket etmezse, muhtemelen bir araba ona çarpacaktı.

Logan onun yanına doğru ilerledi.

"Maddie. Ne oldu? Bayılacak mısın? Neyin var?"

Cevap vermedi. Sadece orada durdu, gözleri odaklanmamıştı ve tüm vücudu titriyordu.

Onu ayaklarından tutup kollarında taşımak istiyordu ama bunun daha da büyük bir olay yaratacağından endişeleniyordu. Daha fazla dikkat çekmek istemiyordu.

Kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu ana caddenin kenarına götürdü ve oturup soluklanabileceği güvenli bir yer bulmak için etraflarını kolağan etti. Yakınlarda bir çay dükkânı vardı ama bu saatte müşterilerle doluydu.

Çaresizlikten ve alternatifsizlikten dolayı Logan onu kirke doğru yönlendirdi.

O kadar yer varken, bir kilise. Yıllardır doğru dürüst bir ibadethaneye girmemişti.

Ama alan karanlık, sessiz ve boştu ve Maddie'nin şu anda ihtiyacı olan şey de buydu.

Onu orta koridordan geçirdi ve dar bir tahta bankta oturmasına yardım etti. Sonra kollarını ona dolayarak ince bedenini sarsan titremeleri yatıştırmaya çalıştı. O sabah, titreyerek ve ter içinde uyandığında kendisine nasıl dokunduğunu düşündü. Parmaklarını kadının omurgasının birbirine bağlı incilerinde gezdirerek onun yatıştırıcı okşayışını taklit etmeye çalıştı.

Kız konuşmaya hazır hissedene kadar birkaç dakika boyunca onu bu şekilde tuttu.

"Bunu yapamam." Hıçkırıklara boğuldu. "Özür dilerim. Bir anlaşmamız olduğunu biliyorum ama paniğe kapılmadan bir caddede bile yürüyemiyorum. Bir baloya gidebileceğimi nasıl düşündüm bilmiyorum."

"Sakin ol, mo chridhe. Artık elimdesin. Her şey bitti."

"Bitmedi. Asla bitmez." Cebinden bir mendil çıkardı. "Sonunda bunu geride bırakabileceğimi umuyordum ama neredeyse tüm hayatım boyunca böyleydin. En azından ..."

"Ne zamandan beri, mo chridhe? Ne oldu? Bana anlatabilirsin."

"Beni çok aptal ve budala bulacaksın. Aptal ve budalaydım."

"Senin aptal olduğunu asla düşünmem. Muhtemelen aptalsın. Bana hikayeyi anlat, ben de sana anlatayım."

Mendilinin dantelli kenarını kopardı. "Yedi yaşındayken Noel zamanıydı ve annem ölüyordu. Kimse bana söylemese de bunu biliyordum. Solgunluğunu ve zayıflığını görebiliyordum ve nefesinden kokusunu alabiliyordum. Çok tuhaf bir kokuydu, maden ispiertosu ve gül yaprakları gibi. Doktorlar dışında arayan olmadı. Derslerime ara vermiştim. Onu rahatsız etmemek için her zaman çok sessiz olmak zorundaydım. Böylece nasıl görünmez olunacağını çok küçük yaşta öğrendim. Oynadığım herhangi bir oyun, bulduğum herhangi bir eğlence - fark edilmemeliydi. Bir yılımı

Dışarıda çok zaman geçirmek. Diğer küçük, sessiz şeylerle ilgilenmek.

"Bir gün yerel çiftçi kızlardan biri bana köy meydanında bir Noel pantomimi olacağını söyledi. Görmeyi çok merak ediyordum ama kimseye söylemeye cesaret edemedim. Gizlice dışarı çıktım ve görmek için köyün içine kadar kendim yürüdüm. Kalabalığın en önüne doğru ilerledim. Harikaydı. Kostümler, şakalar. Alevli coplarla hokkabazlık yapan bir adam vardı. Yanaklarım ağrıyana kadar güldüm. Birkaç dakikalığına evdeki tüm üzüntüyü unuttum. Ve sonra ..."

Kadın durakladığında Logan uzanıp onun elini tuttu. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," diye devam etti. "A At ürkmüş olabilir mi?" Alnı konsantrasyonla kırıştı. "Belki bir köpek kaçmıştır. Hatırlayamıyorum. Bütün kalabalık paniğe kapıldı ve ben de beni koruyacak kimse olmadan ortada kaldım. Eğer kendimi iskelenin altına sıkıştırmayı başaramasaydım, kesinlikle ezilirdim. Eve nasıl gittiğimi hala hatırlamıyorum. Sadece karanlık ve çok soğuk olduğunu hatırlıyorum. Yırtık ve lekeleri gizlemek için elbisemi kömürlüğe tıktırdım ve geceyi yatağında titreyerek geçirdim. Sabah beni mutlaka bulacaklarını düşündüm. Köyden gelen haberleri duymuşlardır ya da elbiseyi fark etmişlerdir. Ama babam beni uyandırdığında, annemin gece kaçıp gittiğini söyledi. Böylece kimse benim yaramazlığımı fark etmedi. Ben de onlara hiç söylemedim."

"Kimse yok mu?"

"Nasıl itiraf edebilirdim? Annem ölüm döşeğinde yatarken, bir pandomime gülmek için kaçtığımı nasıl itiraf edebilirdim? Çok utanmıştım."

Başını iki yana salladı. "Sen bir kızdın. Keder ve üzüntüden uzaklaşmak istedin. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Yine de çocukken buna inanmak zordu. Uzun bir süre çekingenliğimin hak ettiğim bir şey olduğunu düşündüm."

Ceza. O zamandan beri kalabalık yerlerde donma eğilimindeyim. Pazarlar, kalabalık caddeler, tiyatrolar ..."

"Balo salonları," diye bitirdi onun yerine.

"Balo salonları." Omuzlarını kaldırdı, sonra bıraktı. "Ne zaman etrafta çok fazla insan olsa, yine o yedi yaşındaki kıza dönüşüyorum. Yalnız ve korkudan donmuş."

Logan ne söyleyeceğinden emin değildi. Başparmağıyla onun elinin arkasını okşadı. "Bu anlaşılabilir bir şey."

"Öyle mi? Çünkü gerçekten anlamıyorum. Beni korkutan gerçekten kalabalık mı? Belki de hala eski bir hatam için kendimi cezalandırıyorum. Ya da belki batıl inançtır. Eğlenirsem korkunç bir şey olacağından korkuyorum."

Yutkundu. "Her halükarda, Londra'da bir sezonla yüzleşmemin ve babama nedenlerini açıklamamın hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden yalan söyledim. Ve yıllar sonra, işte buradayız."

"İşte geldik."

"Gördün mü?" Zorla gülümsedi. "Sana gerçeğin aptalca olduğunu söylemiştim. Maddie Gracechurch'ün bir hata yapıp sonra da bunun hayatının sonraki on yılını mahvetmesine izin verdiği aptalca bir hikâye daha. Görünüşe göre bu bir model."

Düşünceli bir şekilde ona baktı. "Sana baktığımda gördüğüm şey bu desen değil."

"Öyle değil mi?"

"Hayır."

Kirk'ün loş ve puslu iç mekanında gözleri koyu renkli sıvı havuzları gibiydi. "O zaman ne görüyorsun?"

Cevap vermeden önce bir an bekledi. "Bir böcek görüyorum." Kadın şaşkınlıkla güldü. Tam da onun umduğu gibi.

"Hayır, gerçekten," dedi. "Bir kurtçuk olarak başlayıp sonra kendini bir kasa haline getiren böceklerden biri. Adı ne?"

"Koza mı?"

"Doğru. Kendine bir koza yapar ve saklanır. Ve sonunda ortaya çıktığında, tamamen farklı bir şey olur. Güzel bir şey."

"Bazen çok güzel oluyor. Pek çok böcek kendine koza yapar. Hepsi güzel güveler ve kızböcekleri değil, biliyorsun. Eğer haklıysan ve ben bir kozanın içinde saklanıyorsam, dışarı çıktığımda bir kulağakaçan ya da termit olduğumu görebilirim."

Logan bundan şüpheliydi. O kadife perdeler terzi dükkânında kenara itildiğinde ne gördüğünü biliyordu ve bu bir kulağakaçana benzemiyordu. Ama bunu kendi başına keşfetmesi gerekiyordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." dedi.

"Cesaretimi toplayıp baloya gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Başını salladı. "Kendine verdiğin değerden daha fazla cesaretin var. Beni karşına alacak kadar cesursun ve bu hiçbir şey değil."

"Sanırım bu doğru. Oldukça zorlu birisiniz."

"Beni görünce kaçan eğitilmiş askerler var. Sen her zaman yerini korudun."

"Askerleri savaşa götürürken beni bir partiye gitmeye ikna etmek zorunda kalmak tarif edilemeyecek kadar gülünç görünüyor olmalı. Korkmadan bunu nasıl başardınız?"

"Savaş mı demek istiyorsun?" Başını salladı.

"Ben yapmadım. Her zaman korkuyordum. Her seferinde dehşete düştüm." "Oh."

"Ama yalnız olmadığımı bilmek yardımcı oldu. Her zaman arkamda beni terk etmeyecek birinin olduğunu bilmek." Kızın kolunu kendi kolunun arasından geçirip sıkıca kavradı. "Bu işte birlikte olacağız. Senin için orada olacağım. Başka biri için Böcek Balosu'nda olmayacağıma adım gibi eminim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Sanki içgüdüselmiş gibi, onun yanağını öptü.

Ve sonra, sanki kadermiş gibi, eğildi ve onun dudaklarını öptü. Kucaklaşma kısa ve iffetliydi. Ama tatlıydı. Çok tatlıydı. Ve her nasılsa daha önce tanıdığı tüm öpücüklerden daha etkileyiciydi. Madeline ile ya da herhangi biriyle.

Bu gün gittikçe daha tehlikeli bir hal alıyordu. Uykusundan uyandığında Maddie'yi ona bakmaya çok yakın bulmuştu. Sonra teyzesi, yok etme riskiyle karşı karşıya olduğu ikinci bir umut kümesi olduğunu açıkça ortaya koymuştu.

şimdi de en kötü, en akıl almaz ifşaat.

İki kalbin kırılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bilmekten daha kötü ne olabilir?

Üç tane olabileceğinden şüpheleniyorum.

On Sekizinci Bölüm

Yolların çamurlu olması nedeniyle yaşanan küçük bir gecikme dışında yolculuk planlandığı gibi gitti. Akşam için giyinmek için bolca vakitleri varken hana ulaştılar.

Hanın hizmetçi kızlarından biri Maddie'nin elbisesine ve saçına yardım etti. Genç kadın saç maşası konusunda oldukça yetenekliydi, diye düşündü Maddie, belki de düzgün bir hizmetçi tutması gerekip gerekmediğini düşünürken aynada kızın yaptığı işi inceledi.

Ama saçları tolere edilebilir görünse bile, hala ... onun geri kalanı vardı. Yanakları solgundu. Midesi sinirden kıvranan bir kütleydi. Bütün gün bir şey yiyememişti.

Logan da hiç yardımcı olmuyordu. O kulak memesi seçimini düşünürken, Logan odada dolaşıyordu.

Bir ileri bir geri.

Ve geri ve sonra ileri.

Daha da kötüsü, her geçişte hızlanıyor gibiydi. Ta ki her adımında tedirginlikle yürüyene kadar.

O izledim onu içinde ve Ayna. "Sen yapmak beni geriyor. Keşke zıplamayı bıraksan."

Bu öneri onu durma noktasına getirdi. Ona döndü. "Ben kaçmıyorum."

"Bana zıplamak gibi geldi."

"Erkekler zıplayamaz."

"Etek giyiyorlarsa giyebilirler."

"İskoç eteği bir etek değildir. Tamamen farklı bir şeydir." Topuklarının üzerinde döndü ve telaşlı adımlarına devam etti.

"Flounce," o dedi Hafifçe, bakıyor işaretle at ekosesinin zıplayan eteği. Ve yine her ağır

adımlar. "Zıpla, zıpla, zıpla."

Onu kızdırmadan edemiyordu. Onu iğnelemek, kendi endişesinin bir kısmını ortadan kaldırdı.

"Bu zıplamak değil," dedi. "Volta atıyor."

"Siz öyle diyorsanız, Kaptan MacFlounchy."

"Ya da sinsice dolaşmak."

"Sinsice dolaşmak." Tek kaşını kaldırdı. "Kedi yavrusu gibi mi?"

Bıkkın bir iç çekiş yaptı. "Bana bir kez daha kedi yavrusu dersen, ben de ..."

"Ne yapacaksın?"

"Üzerine atlayacağım ve seni bir tabak krema gibi yalayacağım."

Maddie kendi kendine gülümsedi. Kulağa o kadar da korkunç bir ceza gibi gelmiyordu.

"Son iki saattir o tuvalet masasında oturuyorsun," dedi. "Endişeli olduğunuzu biliyorum. Ama Bay Dorning'le tanışmak istiyorsan yola çıkmalıyız."

"Biliyorum, ben ..." Başını kaldırdı ve aynada kendi bakışlarıyla buluştu. "Sadece biraz gerginim."

"Bu St. James's'te bir gösteri sayılmaz. Onlar sadece bir grup doğacı."

"Doğacılar. Eğer doğacı olsalardı, giyinmek çok daha kolay olurdu." Tuvalet masasının üzerindeki küçük bir kavanoza uzandı. "Thea Teyze'nin bana verdiği bu ruju sürmeye cesaret edip edemeyeceğime karar vermeye çalışıyorum."

Küçük kozmetik kabını aldı ve gözlerini kısarak içine baktı. Sonra küçük parmağının ucuyla içindekilere hafifçe dokundu.

Logan onun yanına gitti, ruju elinden aldı, odanın tek dar penceresine taşıdı ve alacakaranlığa doğru fırlattı.

Üç kadar saydıktan sonra, hafif bir gümbürtüyle yere düştüğünü duydu. "İyi olur. Çekmezsem daha rahat edeceğim

fark ettim." Maddie iç çekerek ayağa kalktı ve eldivenlerini topladı. "Artık gidebiliriz."

Şimdi onun yolunu kesmiş, tek bir adım atmasını bile yasaklamıştı. "Bir dakika bekle."

Tanrım. Ani yakınlığı çok etkileyiciydi. Koyu yeşil ve mavi ekosesi içinde çok güzel görünüyordu ve tazelenmiş subay paltosu ona fok derisi gibi tam oturmuştu. Her düğme ve altın örgü parılıyordu. Beyaz bir kravat bile edinmiş ve onu makul bir ustalıkla bağlamıştı.

Ve tıraş olmuştu. O kadar yakın bir zamanda ki, korkunç kirli sakalı bile henüz yeniden ortaya çıkmamıştı. Çenesi pürüzsüzdü, jiletle kendini kestiği küçük kırmızı bir çentik dışında.

Onun yanağına dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Dudaklarını o küçük, sevimli yaraya bastırmak.

Ve çok daha fazlasını istiyordu.

Elleri sinirden titriyordu, sanki o ve adam birbirlerine yabancıydılar ve bu onların ilk karşılaşmasıydı.

Buna rağmen, soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Sana ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Önce gitmem için acele ediyorsun, şimdi de beklememi mi söylüyorsun? Kadınların değişken ruh halleri olan bir cins olduğunu sanırdım."

"Az önce yaptığın yorum hakkında konuşmamız gerekiyor. Nasıl dikkat çekmeyeceğinizle ilgili bir şey mi?"

"Evet. Peki, ne olmuş?"

Ellerini tuvalet masasının üzerine, kalçalarının iki yanına koydu. Mavi gözleri onu bir tahtaya yapışmış kelebek gibi sabitlemişti.

"Dikkat çekmeyeceğin kesin," dedi. "Sende benim haber verin."

Maddie kaçmaya çalışarak kıvrandı. "Gerçekten, geç kalacağız."

Gitmemiz gerekiyor."

Kımıldamadı. "Henüz değil." "Ama acelen olduğunu sanıyordum."

"Bunun için zamanım var."

Sözcükler, karnına kadar inen ve orada kaynayan alçak bir hırıltıydı. Adam, temiz saçlarının ve teninin kokusunu, sabun ve kolalı çarşafların hafif aromalarıyla birlikte soluyabileceği kadar yakınına eğildi. Daha önce hiç bu kadar tahrik edici bir nefes almamıştı.

"Dikkat çekmek istemediğinizi söyleyebilirsiniz. Ama ben hepinizi fark ediyorum." Başını eğdi ve bakışlarının onun vücudunda gezinmesine izin verdi. "Aslında kendimi bir tür doğa bilimci olarak görmeye başladım. Çok özel ilgi alanları olan biri. Madeline Eloise Gracechurch konusunda oldukça uzmanlaşıyorum."

"Logan . . ."

"Ve genç kız, beni durduramazsın."

Logan acele etmedi, onu içine çekti.

Yüce Tanrım, bu gece çok güzel görünüyordu. Elbisesinin yeşili yanaklarının ve dudaklarının pembeliğini ortaya çıkarıyordu. İpek bedenini sarıyordu ve göğsünü süsleyen o küçük dantelli fırfır onu arzudan çılgına çevirdi. Başını eğerek göğüs dekoltesinin yumuşak karanlığına baktı.

Ona dokunması gerekiyordu. Tadına bakmak. Ona küçük bir şekilde sahip olmak.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Yanaklarına biraz renk katmak istiyorum."

"Nasıl?"

"Seni öpeceğim."

"Sakın cüret etme. Hizmetçi saç maşasıyla bir saat geçirdi."

"Buklelerini bozmayacağım." Ağzında sinsî bir gülümseme belirdi. "En azından başındakileri değil."

"Şimdi hiçbir şey yapmıyorsun-"

Kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle eteğini havaya kaldırdı.

Yanıt olarak ciyakladı. "Logan."

"Sadece bir öpücük, mo chridhe. Sadece bir öpücük. Sana bu kadarını vereyim."

Bu sadece vermekle ilgili değildi. O da alıyordu.

Bir elini çorapla kaplı bacağında gezdirdi, jartiyerinin üzerinden geçerek ipeksi kalçasını okşadı. Sonra dokunuşunu daha yukarılara kaydırarak kalçalarının birleştiği karanlık üçgene yerleşti.

"Logan, lütfen. İstemiyorum..." Sözleri nefes nefese bir iç çekişle kesildi.

Biraz gülümsedi ve başparmağının ucuyla aşağı yukarı ovuşturdu. "Oh, istiyorsun. Kesinlikle istiyorsun. Bunu hissedebiliyorum." Kalçasının iç kısmını yaladı. "Tadını alabiliyorum."

Adamın kaba dili karşısında şok olmuş olabilirdi ama vücudu itiraz etmedi. Parmağını kızın kıvrımları boyunca kaydırды ve kızın ıslak olduğunu gördü. Çok ıslak ve onun için hazırды.

"Giyinmem çok uzun sürdü," diye fısıldadı. "Karmakarışık olmak istemiyorum."

"O zaman tuvalet masasına yaslan." Kadının arka tarafını masanın kenarına yasladı. "Eteğini bu şekilde tut." İpek eteği kaldırdı ve yukarı doğru katlayarak kadının ellerine verdi. "Ve şimdi çok, çok hareketsiz ol."

Kız daha itiraz edemededen Logan dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını kızın göbeğine dayadı.

Nefes
nefese
kaldı. O
inledi.

Yüce Tanrım. Tadı ambrosia gibiydi. Şeftali, çiçek, bal ve misk gibi. Ve bu dayanılmaz tatlılığı daha da tatlı kılmak için bir tutam tuz.

Yavaşça ilerledi, dilini kızın yarığının tüm uzunluğu boyunca aşağı yukarı gezdirdi. Alay ediyor, tadına bakıyordu. Hızlanan nefes alışının tadını çıkarıyordu. Uyluklarındaki küçük titremeleri hissetti. En mahrem yerlerinin mükemmel yumuşaklığının tadını çıkarıyordu.

Ve sonra, kadın adamın ağzına doğru eğilmeye başladığında, adam yukarı doğru kaydı ve dilini kadının en çok ihtiyacı olduğunu bildiği yere dokundurdu.

Biraz bağırdı. Kalçaları sallandı.

Etekliğinin altına uzandı ve onu sabit tutmak için elleriyle kışının ikiz kürelerini kavradı.

Yani ... çok ... hala ...

Dilinin en nazik hareketleriyle o hassas tomurcuğu endişelendirirken.

Kısa süre sonra kalçaları içgüdüsel bir ritimle dönmeye başladı. Onunla birlikte, ona karşı hareket ediyordu. Adam dilini geri çektiğinde, kadın

o.

Evet.

Uyarılma onun içinden geçti. Ekosesinin altında, siki dikenli bir hançer sapı kadar sertti. Şehvetten çılgına dönmüş zihninden bir düşünce fısıldadı.

Ona sahip olabilirdi.

Onu kendine ait yapabilirdi. Tam burada, hemen şimdi. Sonsuza kadar.

Şu anda ayağa kalksa, onun küçük tatlı kıcını masanın üzerine kaldırsa ve sikini girişine yerleştirse

. . . ona hayır diyebilir miydi?

Yapacağını sanmıyordu.

Ama lanet olsun ki bundan çok fazla zevk almıyordu. Baştan çıkarma. Kovalamaca. Onun tatlı tadını öğrenmek ve iç çekip inlemesine neden olan her hafif okşamayı bulmak.

Yine de bir şekilde onun içinde olması gerekiyordu. Bir eliyle onun arka tarafını serbest bıraktı ve parmaklarını kalçasının eğiminde gezdirdi. Seksinin tepe noktasındaki ilgisini hiç kesmeden, bir parmağının ucunu onun içine kaydırды.

"Evet?" diye fısıldadı, kaşlarını karnına bastırarak.

Kızın cevabında hiç tereddüt yoktu. Sadece güven vardı. "Evet."

Parmağını ilerletti, içeri ve dışarı itti, yavaş derecelerle daha derine itti. Kadın o kadar sıkıydı ki. İç kaslarının parmağını böylesine şiddetle kavrayışı karşısında ilkel bir heyecan hissetti. Bu sadece onunla paylaştığı bir şeydi.

Ve buna bayıldı.

"Logan. Oh, Logan, bu çok ..." Bir inilti sözlerini yakaladı ve onları çaldı. "Çok güzel."

"Çok tatlısın." Onu tam da ihtiyacı olduğunu bildiği yerden öptü. "Çok güzel." Diliyle şefkatli bir geçiş yaptı. "Mükemmel."

Sonra bir ritim tutturdu. Parmağını içeri ve dışarı kaydırды. Dilinin ucuyla onunla alay ediyordu. Kadının nefes alış veriş ve hareketleri çılgınca bir hal aldı ama adam yavaş ve sabit hızını korudu. Bir eliyle eteğini serbest bıraktı ve parmaklarını adamın saçlarına doladı.

"Durma," diye yalvardı.

Logan'ın durmaya hiç niyeti yoktu. Böyle kalacaktı.
-Onu öpüyor, okşuyor, ona tapıyordu, sadece ihtiyacı olduğu sürece.

İşte bu, mo chridhe. Mo chridhe. Benim için gel.

Parmakları adamın saçlarında sıkıştı. Keskin bir çığlıkla parmağının etrafında sarsıldı. Zevkin tüm vücudunu sararak titrettiğini hissetti.

Sonra nefes nefese ve bitkin bir halde tuvalet masasına doğru yığıldı.

Logan'ın da kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Gördün mü? Allığa ihtiyacın yoktu." Kızın eteklerini düzeltti. "Şimdi yanaklarında bolca renk var. Boğazında ve göğsünde de. Balodaki herkes bunu görecek. Ve yanından ayrılmaya hiç niyetim olmadığı için, onu oraya kimin koyduğunu bilecekler."

Kravatını düzeltmek için uzandı. Belli ki biraz dağılmıştı.

Onunla ilgilenmesi hoşuna gidiyordu.

Koyu renk kirpiklerinin altından gözlerini kaldırıp ona baktı. Ve sanki en tatlı sevgi sözcükleriymiş gibi, "Korkunçsun," dedi.

"Eğer istediğin bir özürse, genç kız?" Kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Bir süre bekleyeceksin."

Hayatının sonuna kadar bekleyecekti.

Çünkü Logan çoktan kararını vermişti.

Herhangi bir uzlaşma olmayacaktı. Pazarlık yok, takas yok.

Madeline hayallerine kavuşacak ve onun karısı olacaktı. Bu gece, eğer adalet varsa. Ve onu bir kez kollarına aldığı anda, asla bırakmayacaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Maddie ve Thea Teyze bu arabayı York'ta satın aldıklarında, araba satıcısı onlara arabanın dört kişiyi rahatça oturttuğunu, sıkıştığında ise altı kişi aldığını söylemişti.

Maddie o kadar kişinin sığabileceğini düşündü ama bu kişilerden hiçbiri İskoç kıyafeti giymiş, bir metre boyunda bir İskoç değilse tabii.

Hal böyle olunca, ikisi birbirlerine sıkıca yapıştılar.

Elbisesini ezmek için arkaya bakan koltukta onun karşısına oturmakta ısrar etmişti. Daha fazla ezmek için.

Son birkaç dakika içinde yirminci kez olsa gerek, başını eğerek arabanın penceresinden dışarı baktı. Ona sadece kısa bakışlar atıyor, zamanının çoğunu yola ve kırlara bakarak geçiriyordu.

"Artık bir milden fazla uzaklaşmış olmalıyız."

"Gerçekten de öyle," dedi.

Aptalca bir cevap. Handan beri tek konuştukları şey saçmalıktı. O zamandan beri iki heceden fazlasını bir araya getiremiyor gibiydi.

O zamandan beri.

Merhamet. Ona yaptığı kötü şeylerden sonra . . .

Konuşmayı boş ver. Artık ona nasıl bakacağını bilemiyordu. Ne zaman onun dilinin teninde yarattığı hissi hatırlasa -ki bu dakikada yaklaşık yedi kez oluyordu- her yeri yanıyordu. Bacakları kombinezonunun altında titremeye başladı. Göğüslerinin arasında ter birikmişti.

Araba bir tekerlek izinde zıpladı. Adamın dizi kadının kalçasına çarptı.

Logan'ın gözleri onunkilere kaydı. "İyi misin?"

"Gerçekten."

Adamın düşüncelerinin onu tam olarak aynı yere götürdüğünü hemen anladı; yayılmış kombinezonunun çadırının altına. Handan ayrıldıklarından beri ilk kez, gözleri kırların tepelerinde ve kayalıklarında dolaşmayı bırakıp onun yerine vücudunun kıvrımlarında gezindi. Yavaşça, çığ, sahiplenici bir açlıkla.

İçinde düşük, kaynayan bir ısı kıvılcımlandı ve yükseldi, bir alevin kömürden beslendiği gibi onun gözlerindeki arzuyla beslendi.

Bir keresinde sohbet sırasında ona alışılmadık derecede güzel demişti ve o zaman karşılık vermek istemişti. Ama bu gece, hayatında ilk kez kendini karşı konulmaz hissediyordu. Büyüleyici.

Gerçekten güzel. Başka kimsenin olmasa da onun gözünde. Bu çok tehlikeliydi.

Araba yuvarlanarak durdu.

"Geldik," diye duyurdu, hâlâ onun gözlerinin içine bakarak.

"Gerçekten de," diye cevap verdi.

Her zaman yardımcı olan sinirleri, diğer uygunsuz duyguları çabucak bir kenara itti. Logan inip ona yardım etmek için elini uzattığında, kalan tüm heyecanların yerini saf, aptalca bir korku almıştı.

Diğer elini kızın dirseğinin altına koydu ve terlikleri çakıllı yolu bulurken ağırlığını desteklemeye dikkat etti.

Sonunda başını kaldırıp önlerindeki manzaraya bakabildi.

Demek burası Varleigh Malikânesi'ydi.

Aman Tanrım.

Kale, buzlu zencefilli bir kenarlıkla süslenmiş kare kulelerden oluşan heybetli bir gösteriydi. Tüm yüzey gül rengi harçla kaplanmış, sıvanın içine küçük taşlar kırılmıştı, böylece cephe azalan alacakaranlıkta parlıyordu.

Büyük ya da küçük her pencerede ışıklar parıltıyordu. Ve etraflarındaki enfes bahçeler geceyi güzelleştiriyordu. O

Henüz onları tam olarak görmemişti ama koku duyularını sarmış ve başını döndürmüştü.

Maddie şaşkın şaşkın bakmaktan başka bir şey yapamadı. Etkileyici bir ev bekliyordu. Hatta belki de zarafet. Ama bu mu?

Bu büyük bir zenginlikti.

Etraflarını saran at arabalarını, mücevherler ve tüylerle süslenmiş beyaz kravatlı beyefendileri ve hanımefendileri de ekleyin. "Oh, hayır," diye inledi. Logan'ın koluna yapıştı.

"Hayır, hayır, hayır. Oraya giremeyiz. Şuna bir bak. Sadece bak.

herkes."

Sadece bana bak.

Loş bir handa oldukça fena görünmeyen, aceleyle değiştirilmiş ipek elbisesi şimdi umutsuzca demode ve modası geçmiş hissediyordu. Annesinin incilerini takmalıydı. Yeni eldivenler almalıydı.

"Bilimle ilgilenen aristokratlardan oluşan küçük, sessiz bir toplantı bekliyordum. Bunu değil."

"Artık buradayız, genç kız. Geri dönüş yok."

Belki geri dönüş yoktu ama Maddie'nin ayakları da ilerlemeye istekli değildi.

Girişe doğru yürürlerken ve balo salonunda anons için sıraya girerlerken ona yakın durdu.

"Taşakların ilk kuralı," diye fısıldadı, kızın kolunu kendi koluna sıkıştırarak. "Panik yapma."

"İkinci kural nedir? Bence ona geçmeliyiz."

"Beetle Ball'a gittiğimiz ve çok iyi vakit geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye mırıldandı.

"Aslına bakarsanız biliyorum. Oldukça terbiyeli ve çekiciydiniz. Hatta hatırladığım kadarıyla dul kontesin kendisiyle bile dans etmişsiniz."

Omuz silkti. "Yaşlı kadınlarla aram şaşırtıcı derecede iyidir." "Ben de öyle duydum."

"Ama onunla sadece kibarlık olsun diye dans ettim. Asıl zevk daha sonra geldi. Seni bir girintide köşeye sıkıştırdığımda

ve ılık atana kadar seni tatmin ettim."

Maddie eldivenli elini şaşkın kahkahasının üzerine kapattı. En azından yanakları allıksız pembe olurdu.

Anons edilme sırası onlara gelmişti. Majordomo onlara baktı ve Logan'ın isimleri söylemesini bekledi.

Logan Maddie'ye kararsız bir bakış attı ve kravatını çekiştirdi.

O anda Maddie bir şeyin farkına vardı. Dayanılmaz derecede benmerkezci davranmıştı. Kendini bu ortamda ne kadar yersiz hissediyorsa, Logan da ondan yüz kat daha rahatsız hissediyor olmalıydı. Doğru, daha önce hiçbir baloya katılmamıştı ama balolarda nasıl davranması gerektiğiyi konusunda eğitim almıştı. Bu sosyete sınıfının içinde yetişmişti.

Logan bir subaydı ama bir centilmen olarak doğmamıştı. Samanlıkta sığırlarla yatıp kalkarak büyümüş yetim bir taşra delikanlısı için bu sahne tamamen yabancı olmalıydı. Ay'a fırlatılmış da olabilirdi.

Kalbinde yumuşak bir duygu seli ortaya ıktı.

Kes şunu, dedi kendi kendine. Seni sevdiğiyi için burada değil.

Şato için burada. Toprak için. Adamları için.

Bir anlaşma yapmışlardı. Bu geceden sonra o topraklarına, Maddie de hayatına kavuşacaktı. Artık saklanmak yok. Yalan söylemek yok.

Hizmetçiye doğru eğildi ve isimlerini söyledi. "Bayan Madeline Gracechurch ve Invernesshire'dan Yüzbaşı Logan MacKenzie."

Anons edildiklerinde balo salonuna geçtiler.

Maddie gülümseyerek konuştu. "Bu benim ilk ıkışıım. İlk kez adımın bu şekilde anons edildiğini duyuyorum."

"Umarım hoşunuza gitmiştir. Bu aynı zamanda adını bu şekilde son kez duyuşun olacak."

Onun için tuhaf bir şeydi ama Maddie buna hakkı olduğunu düşündü. Bir daha baloya katılması pek mümkün görünmüyordu.

"Şimdi içeri giriyoruz ve odanın içinde yavaşça bir daire çiziyoruz" diye mırıldandı.

"Doğru," dedi. "Gördün mü, sana hepsinin bakacağını söylemiştim."

"Tabii ki bakıyorlar. Sana bakıyorlar." Madeline bundan çok memnundu. Fark edilmekten endişe ediyordu ama Logan'ın yanında görünmez de olabilirdi. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi biliyorsun?"

"Bu gece ne kadar da muhteşem görünüyorsun." Umursamaz bir ses çıkardı.

"İskoç eteği yüzünden." "Kısmen İskoç eteği.

Çoğunlukla da havalı."

Ne de olsa bu bir doğa bilimcileri toplantısıydı ve Logan nadir bulunan bir örnekti. Askeri giysiler içindeki bir İskoçyalı kadar yakışıklı bir manzara olup olmadığını merak ediyordu. Odadaki herkes açıkça büyülenmişti.

"Varleigh'i görmüyorum," diye mırıldandı.

"Herhalde dersine hazırlanıyordur." Logan başını salladı. "Dans etmek ister misin?"

"Hayır," diye hemen cevap verdi.

"Tanrıya şükür. Başka kimse sormasın diye sana yakın duracağım o zaman."

Hangisinin daha sevimli olduğunu bilmiyordu -başka birinin onu dansa kaldırmaya zahmet edeceğine olan inancı mı, yoksa onun yanında benimsediği nefis sahiplenici nöbet mi? Yoldan geçen bir hizmetkârdan punç bardaklarını kabul ettiler. Oyma bir mermer büstü inceler gibi yaptılar. Dansçıları bir quadrille boyunca hareket ederken izledi. Tüm bunlar olurken, adam onun dirseğinden iki adımdan fazla uzaklaşmadı.

Bunun kısmen onu kısmen de kendini korumak için olduğunu biliyordu ama sıradan bir izleyici için ona tamamen aşık görünmüş olmalıydı. Maddie'nin hiç şikâyeti yoktu. Güçlü, yakışıklı bir İskoç subayının her sözünü ve hareketini köle gibi takip etmesinin nasıl bir şey olduğunu hep hayal etmişti. Artık biliyordu.

Her şey hayal ettiği kadar harikaydı.

Kısa süre sonra müzik durdu ve konuklar bir galeriye doğru süzölmeye başladı.

"İşte." Maddie retikülünden küçük bir nesne çıkardı ve Logan'ın avucuna bastırdı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Bir cheroot."

"Ben cheroots içmem."

"Bu gece bir tane içebilirsin. Eğer istersen." Adam kaşlarını çatarak ona baktı, açıkça kafası karışmıştı.

"Eğer bir kaçış istiyorsanız burası sizin dışarı çıkış biletiniz. Doğa bilimci konferansı yakında başlayacak. Amazon böceklerinin on dokuz yeni türünü dinlemekle ilgilenmediğinizi biliyorum ve sanırım tek başıma bir konferansın arkasında oturmaya dayanabilirim. Dışarıda bir tur atmayı tercih ederseniz anlayışla karşılarım."

Bir an için ona baktı. Sonra çerotu en yakındaki saksı bitkisine ezdi. "Ben seninle kalıyorum."

O anda Maddie, Amazon böceklerinin on dokuz yeni türünü duymakla ilgilendiğinden de emin değildi. Belki de en yakın oyuğu bulup Logan'ın onunla dalga geçtiği o anıyı yaşamayı tercih ederdi. Ama Logan'ın ne kadar zahmete girdiği düşünülürse, Maddie'nin pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmesi gerekiyordu.

Kendi kendine, gecenin amacının bu olduğunu hatırlattı. Kendi hayalini onunkiyle takas etmek. Logan bunu kesinlikle unutmamıştı ve o da unutmamalıydı.

Odanın arka tarafına doğru koltuklar buldular.

Logan derse takdire şayan bir şekilde katlandı, onun için ne kadar sıkıcı olsa da. Maddie'nin bile dikkati dağılmıştı. Lord Varleigh'nin her an kendisini ayağa kalkmaya ve tanınmaya çağırmasından endişe ediyordu. Logan'ın kalçasının Maddie'ninkine sıkıca bastırması güven vericiydi. Ve lezzetli bir şekilde dikkat dağıtıcıydı.

Ancak endişeleri boşa çıktı. Bir alkış tufanı ona dersin bittiğini haber verdi.

Maddie hâlâ koltuğundaydı.

"Senden bahsetmedi," diye mırıldandı Logan. "Neden bahsetmedi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Belki de beni daha sonra kabul etmek istiyordur."

"Ama bitti. Herkes uzaklaşıyor." Kız onu durduramadan Logan ayağa fırladı ve "Lord Varleigh" diye seslendi.

İnsanlar uzaklaşmayı bıraktı.

"Evet, Yüzbaşı MacKenzie? Bir sorunuz mu vardı?"

"Sadece bir iltifat, lordum." Logan boğazını temizledi. "Bu illüstrasyonların üstün kalitesi için sizi tebrik etmek istedim."

Lord Varleigh onun doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Teşekkür ederim."

Maddie, Logan'ın ani öfke patlamasını hissetti. Bu gece güzel kıyafetler giymiş ve kibar tavırlar takınmış olabilirdi ama tüm bunların altında hâlâ bir savaşçıydı ve şimdi savaş içgüdüleri ön plana çıkmıştı.

Birinin canı yanacaktı. "Piç kurusu."

Kolundan çekiştirerek onu oturmaya teşvik etti. "Önemli değil."

"Tabii ki önemli. Duvarlardaki sizin eseriniz ve o tüm ihtişamı çaldı."

"Bu gece dikkatleri üzerine çekmeyi hak ediyor. Amazon'a seyahat eden kişi o."

"Lanet olası bir tekneye bindi. Hepsi bu. Ve oraya vardığında, tüm işleri yapmaları için Amazon yerlilerinden oluşan bir ekibe para ödediğinden hiç şüphem yok. Muhtemelen onlardan da çalmıştır. Ama sen, Maddie

. . . Onun çirkin, kurumuş kabuklarını aldın ve onlara hayat verdin." Onun yanağına dokundu. Sadece kısa bir süre, sanki şu anda nazik olmak için kendine güvenmiyormuş gibi.

"Seninle ilgili en dikkat çekici şey bu, mo chridhe. Bir şeyleri hayata döndürme becerin."

Boğazında bir yumru oluştu.

Çaresizlik içinde onu ders grubundan uzaklaştırıp yan odaya çekti. Bir çeşit küçük bir kütüphane.

Lord Varleigh de onlara katıldı. "Bir sorun mu var Kaptan MacKenzie?"

"Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Logan, lütfen," diye mırıldandı Maddie.

Logan ses tonunu yumuşatarak sessiz bir kükremeden çelik gibi bir hırlamaya dönüştürdü. "Onu buraya tanınması için davet ettiniz. Onu Bay Dorning'le tanıştırmayı teklif ettiniz. Şimdi bu davranışınız için Bayan Gracechurch'e ne tür bir açıklama sunabilirsiniz?"

Lord Varleigh yeleşini düzeltti. "Yine de Bayan Gracechurch'ü meslektaşlarımla tanıştırmaktan memnuniyet duyarım. Tabii Bayan Gracechurch olarak kalacağına dair bana güvence verirse."

"Ne?"

Varleigh, "Bilmem gerekiyor ki," dedi, "kısa süre içinde Bayan MacKenzie olma ihtimali yok."

Logan bir yemin mırıldandı.

"Ama bu neden önemli olsun ki lordum?" Maddie sordu.

"Bayan Gracechurch, I Olmaz, içinde iyi Vicdan, Eğer evlenecekseniz size uzun bir proje öneriyorum. Bir kadının kocasına ve ailesine karşı yükümlülükleri vardır ve bu görevler sizin sanatsal çalışmalarınızın önüne geçecektir."

"Ama bu çok saçma," dedi. "Elbette meslektaşlarınızın çoğu evli beyefendiler, ailelerine ve eşlerine karşı görevleri var. Kimse onların bilimsel adanmışlıklarını sorgulamıyor."

"Belki de," dedi Lord Varleigh, Logan'a doğru küçümseyici bir bakış fırlatarak, "eğer sosyal ya da akademik açıdan önemli bir beyefendiyle evli olsaydınız, bu farklı bir mesele olurdu."

Şimdi öfke patlaması yaşama sırası Maddie'deydi. Hayatında hiç başka birine vurmamıştı ama Lord Varleigh'in aristokrat burnuna yumruk atmak istiyordu.

"Az önce Kaptan MacKenzie'ye hakaret mi ettiniz?" dedi. "Bilmenizi isterim ki o son derece zeki bir adamdır. Kitap okur. Her akşam. Üniversiteye bile gitmiş."

"Mo chridhe." Logan onu nazikçe geri çekti. Lord Varleigh'e hitap etti. "Bayan Gracechurch birazdan yanınızda olacak, lordum."

Adam odadan çıktıktan sonra bir sessizlik oldu.

Logan küçük odada bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Seni istediğini söylemiştim. Muhtemelen bütün bu baloyu seni etkilemek için planladı, hatta belki de sana evlenme teklif edecekti. Şimdi de burada benimle olmana kızdığı için küçük intikamını alıyor."

"Bu çok saçma."

"Öyle mi?"

"Bir erkeğin bu kadar zahmete girecek kadar umursayacağına inanamıyorum. Benim için değil."

Volta atmayı bıraktı ve ona yaklaştı. Ellerini kadının omuzlarına koydu ve onu yoğun mavi bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Allah'ın belası Böcek Balosu'nda kravat ve kol düğmesi takıyorum. Bu senin için belaya bulaşmak sayılmaz mı?"

"Ama bu bana göre değil. Gerçekten değil."

"Maddie, mo chridhe." Kollarındaki tutuşu yumuşayarak bir okşamaya dönüştü ve bakışları Maddie'nin ağzına kaydı. "Cehennem gibi değil."

Kalbi göğsünde kabardı. Eğer onu şimdi öperse...

Eğer onu sevebilseydi ...

Belki de başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

İşi kaybetmek bir hayal kırıklığıydı. Maddie o ansiklopedi görevini istiyordu. Bundan da öte, illüstrasyonlarıyla tanınmak istiyordu. Lord Varleigh'in küçümsemesi midesinin çukuruna acı, mide bulandırıcı bir yumru gibi yerleşmişti.

Ama Logan'ı kaybetme ihtimali kalbini parçalıyordu.

Garip ve mantıksız bir şekilde, on altı yaşından beri hayatının demirbaşı olmuştu. Ve tüm çabalarına rağmen onu, yani gerçek, kusurlu Logan'ı önemsemeye başlamıştı. Vücudunu yakıcı öpücüklerle tutuşturan ve kibirli tavırlarıyla onu çileden çıkaran adam.

varsayımlar ve onu b u z gibi donmuş kozasından çıkmaya itti.

Ona aşık olmuştu.

"Sanırım fark etmez," dedi. "Tek yapman gereken gidip ona evlenmeyeceğimizi söylemek."

Maddie zorlukla yutkundu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim." Bunu yapmak istediğinden de emin değildi.

Omzunun üzerinden balo salonuna baktı. "Sanırım akşam yemeğine gidiyorlar. Artık o kadar kalabalık değil."

"Sorun kalabalık değil. Logan, lütfen. Hadi eve gidelim." "O zaman oraya gidip şu Bay Dorning'i bulalım. kendimize," dedi. "Varleigh'in canı cehenneme. Ondan korkmana gerek yok. Herkese gerçeği söyleyeceğim."

"Sadece al Ben ev," o dedi. "Bu değil artık önemli değil."

"Hayır. Bir daha arkama saklanmana izin vermeyeceğim."

"Ya arkanda saklanmıyorsam?" Elini onun. "Ya onun yerine seni seçiyorsam?" Ona doğru baktı.

"Maddie, ben-" Tap-tap.

Tap-tap-tap.

Çılgınca vurma sesinin kaynağını aramak için döndüler. Tanıdık bir yüz kütüphanenin pencere camına dayanmıştı.

"Rabbie?" dedi inanamayarak.

Başını salladı ve bir kelime mırıldandı:

Aç. Ve sonra bir tane daha: Acele et.

Logan küfrederek aceleyle pencereye gitti, iterek açtı ve Rabbie'nin geçmesine yardım etmek için elini uzattı.

İçeri girdikten sonra Rabbie doğruldu ve kollarındaki yeşillik parçalarını topladı. "İşte ikiniz buradasınız."

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Beni ön tarafa almadılar. Her pencereye bakıp seni arıyordum. Bir çift uşaktan dayak yemekten kıl payı kurtuldum."

"Ne oldu?" Logan sordu. "Grant mi?"

"Hayır, hayır. Grant iyi. Sorun ıstakoz."

Maddie'nin nefesi kesildi. "Tüy mü döküyor?"

Rabbie yüzünü buruşturdu. "Och, hayır. Şey, emin olamıyorum."

Tam olarak değil."

Logan askerinin yüzündeki ifadeyi biliyordu. Bu iyiye işaret değildi.

"Bize hemen anlat," dedi. "Tüm gerçeği."

"İstakoz kayboldu. Kaçtı."

Yirminci Bölüm

Hemen balodan ayrıldılar.

Logan eve tek başına gitmeyi teklif etti. "Benimle gelmene gerek yok," dedi ona. "Kalmalı ve Bay Dorning'le tanışmalısın. Rabbie daha sonra seni Lannair'e geri götürebilir."

Maddie bunu duymak istemedi. "Bunu sensiz yapamam. Ve eğer Fluffy kaybolduysa, aramaya yardım etmeliyim. O bir görevden daha fazlası. Bunu biliyorsun. O bir evcil hayvan."

Logan hızlı bir komutla arabalarına emir vererek dışarı çıkmalarına öncülük etti. Rabbie'nin atı bitkin düştüğü için onlarla birlikte ata binmek zorunda kalacaktı. Arabayla yolculuk

. . . Logan birkaç zihinsel hesaplama yaptı . .. Lannair'e dönmek için dört saat. Eğer şanslılarsa.

Bu da Logan'ın Madeline'in yüzündeki endişeli ifadeyi hafifletmek için herhangi bir işe yarayabilmesi için dört saat geçmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ve her dakikasını Rabbie'yi azarlayarak geçirecekti.

Araba getirilirken Logan onu ceketinin önünden yakaladı. "Tek bir görevin vardı."

Rabbie zorlukla yutkundtu. "Biliyorum."

"İstakoza dikkat et." Logan Rabbie'yi hafifçe salladı. "Sana verdiğim tek görev buydu. Bunu nasıl berbat edebildin?"

"Şey, görüyorsunuz. Onu stüdyoda izliyordum. Ama orası biraz tekinsiz, anlıyor musun?"

Evet, Logan biliyordu. Bu yer onun da tüylerini diken diken ediyordu ama bu bir mazeret değildi.

"Ben de onu bir kovaya koydum ve çocuklar ve ben kağıt oynarken onu aşağı indirdim. Birisi onu tekmelemiş olmalı.

bitti. Bir baktım, gitmiş."

Tüm bu senaryonun aptallığı Logan'ın nutkunu tutmasına neden oldu. Koçları getirildi ve Maddie'ye katılmadan önce ona yardım etti.

"Merak etme," dedi Rabbie, arabaya tırmanırken. "Biz dönene kadar diğer çocuklar onu çoktan bulmuş olurlar. Zaten bir istakoz kendi gücüyle ne kadar uzağa gidebilir ki?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı Logan. "Bu bir soru saygılı bir askerin sormasına gerek yoktur."

Eve doğru yola çıktıklarında Maddie sessizdi. Solgun ve sıkıntılıydı.

Logan arabanın tepesine bir delik açmak istedi. Arabanın üstü sertti, yani bunu yaparken parmak eklemleri kanayacaktı ama öfkesinin bunu gerçekleştireceğinden emindi.

Ona döndü. "Bir istakoz suya girmeden ne kadar yaşayabilir?"

"Eğer kalenin içinde, serin ve nemli bir yerdeyse birkaç gün. Ama ya dışarıda, gölde bir yol bulduysa?" Başını iki yana salladı. "Tatlı su onu öldürür."

"Onu bulacağız. Merak etmeyin. Gerekirse bütün gece ararız."

Başını arabanın yan tarafına yasladı ve sessizce, "Artık bir önemi yok," dedi.

"Şeytan gibi, fark etmez."

"Hepsi benim hatam. Onu o tanka hapsetmekle hata ettim. İlk kaçma fırsatında atlamasına şaşmamalı. Rex'le çiftleşmek isteseydi şimdiye kadar yapardı. Belki de Rex onun için tamamen yanlıştır. Belki de kötü hijyeni olan kaba saba bir istakozdur ve kız onunla hiçbir şey yapmak istemiyordur."

"Peki ya yaşam döngüsü çizimleriniz?"

Sadece omuz silkti. "Görünüşe göre illüstrasyon alanında gelecek vaat etmeyen bir kadını."

Doğru.

Logan yolculuğun geri kalanında sakinliğini korudu. Zar zor.

Lannair Kalesi'ne geri döndüklerinde, adamlar ıstakozu henüz kendi başlarına bulamamışlardı. Lanet olsun.

Logan adamları mutfakta topladı. Aşçının o günkü menüler için kullandığı tahtaya bir plan çizdi.

"İşte zemin katın planı," dedi. "Girişler ve çıkışlar burada ve burada. Yapacağımız ilk şey bir çevre oluşturmak. Hiçbir ıstakozun içeri girmediğinden, hiçbir ıstakozun dışarı çıkmadığından emin olun. Munro, sen ön giriştesin. Grant seninle kalacak. Geri kalanımız arama yapacak."

"Bunu dene." Rabbie ısıklıkla kuş ötüşü gibi bir ses çıkardı ve ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "İşte, Fluffy, Fluffy, Fluffy! Buraya, kızım!"

Logan ona göz kırptı. "Bu yöntemin işe yarayacağından oldukça şüpheliyim."

Rabbie omuz silkti. "Göreceğiz o zaman, değil mi?"

Logan kale şemasının üzerine bir çarpı işareti çizerek onu çeyreklere ayırdı. Dört bölgeden üçünü Rabbie, Callum ve Fyfe'a verdi.

"Bunu ben alacağım," dedi ve tebeşirle yeri işaretledi. "Bir fener al. Açıktaki kayanın olası her köşesini ve çatlağını arayın. Pişirilmeden önce ıstakoz kırmızı değil mavidir, bu yüzden geceleri gözetlemek zor olacaktır. Bastığınız yere dikkat edin. Eğer onu bulursanız, hemen mutfağa getirin. Ne olursa olsun, iki saat içinde buluşacağız. Ve ne yaparsan yap, onu tatlı sudan uzak tut. Sorusu olan var mı?"

Fyfe elini kaldırdı. "Onu bulan kişi onu yiyebilir mi?"

"Hayır." Logan ellerini mutfak masasının üzerine koydu ve toplanan adamlara hitap etti. "Bu ıstakoz Madeline için büyük önem taşıyor. Yani benim için de büyük önem taşıyor."

Bu sözler gerçektir. Bunun ne zaman olduğundan emin değildi ama şimdi önemsiyordu. Madeline ve onun hakkında

izimler. Bu bir ıstakozdan daha fazlasıydı. Bu onun rüyasıydı. Kimse bunu ondan alamazdı; ne Varleigh, ne Rabbie, ne de Logan.

"Hızlı ve emin adımlarla ilerlemenizi istiyorum, ocuklar. Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca, bir kez bile geride lme terk ettiğimiz bir asker olmadı. Bu ıstakozu da bırakmayacağız."

Odadan çıkmadan hemen önce Maddie'yi kenara çekti. "Endişelenme. Sana söz veriyorum. Onu kısa sürede bulacağız."

Saatler geçti.

Hiçbir şey.

Adamlar aramalarına devam ederken Maddie st kata çıkıp elbisesini değiştirdi. Pratik giysiler içinde daha fazla yardımcı olabilirdi.

İlerlerken taştaki her boşluğu ve cebi taradı. Bir ıstakozun merdiven çıkmayı başarmış olması pek olası görünmüyordu ama yine de gözlerini açık tuttu.

Yatak odasına girdi ve yeşil ipeğinin düğmelerini çözmeye koyuldu, o sırada gözü bir şeye takıldı ve dikkatini çekti.

Fluffy değil.

Logan'ın siyah kanvas sırt antası.

Bu geceki baloda küçük bir sporran giymişti. Ama bozuk paralar, gözlükler, eldivenler ... ve muhtemelen Maddie'nin birkaç yıllık utanç verici mektuplarını koyduğu askeri çantasını bir kancaya asmıştı.

Soyunma planından vazgeçti ve aceleyle onu eline aldı. O mektuplar burada olmalıydı. Sadece burada olmalıydılar. Başka her yeri aramıştı.

Kayışı tutan tokayı gevşetirken parmakları titredi.

Ve sonra durakladı.

Eğer ieridelerse onlarla ne yapacaktı? İlk fırsatta onları yok etmeyi planlıyordu ama şimdi

merak etti. Onları gerçekten ateşe atabilecek miydi?

Maddie bilmiyordu. Çok şey değişmişti.

O aldı a derin Nefes al,açıldı ve Sırt çantası,
ve içeri baktım.

Hiçbir şey.

Şey, hiçbir şey yoktu. İçinde her zamanki ufak tefek şeyler vardı ama mektup paketi yoktu. Kahretsin.

"Ne arıyorsun?" Logan'ın sesi.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Oh. Hiçbir şey. Fluffy'yi arıyorum tabii ki. Sırt çantası açık duruyordu ve içine girmiş olabileceğini düşündüm. Istakozların branda kokusunu sevdiği az bilinen bir gerçektir."

Hayatı boyunca aptalca yalanlar söyleyen Maddie, az önce en aptalca yalanını söylediğini biliyordu.

Ama Logan onu sorgulayamayacak kadar yorgun görünüyordu ya da belki de umursamayacak kadar bitkin. Gözleri yorgunluktan kızarmıştı ve çenesi yine kirli sakallarla dolmuştu.

Kalbi yumuşadı. Onun için çok çalışıyordu. "Sen de mi şansın yaver gitmedi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ama pes etmeyeceğiz. Bütün gece ve sabaha kadar sürse bile."

"Dinlenmelisin. Sadece bir istakoz."

"O sadece bir istakoz değil. O senin hayalin ve bu bizim pazarlığımızdı. Senin hayaline karşılık benimki."

"Bitti, Logan. Bitti. Lord Varleigh'nin bu gece bana nasıl davrandığını gördün. Beni Bay Dorning'le tanıştırmış olsa bile, bu bir hiç uğruna olurdu. Ben bir kadınıam. Bu zaten çoğu insanın gözünde bana karşı bir darbe. Ya yeni evliyseam? Beni asla uzun bir proje için işe almazlar. Her an hamile kalacağımı ve işi bırakacağımı düşünürler."

"Neden evliymişiz gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü belki de öyle olmalıyız." Onun bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı.

"Bunu istemezsin."

"İstemiyor muyum?"

"Hayır, yok."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Geldiğimden beri bana bunu kesin bir dille söylemen dışında mı?" Ağır ayak sesleri onu daha da yaklaştırdı. "Mektuplar, mo chridhe. İskoç bir subay ve dağlık bölgede bir ev hikâyesi uydurmuştun. Ama bu sadece bir hikâyeydi. Gerçek hayalin kenar boşluklarındaydı. Tüm o güveler, çiçekler ve salyangozlar. Lord Varleigh piçin teki ve bir istakoz sürünerek kaçtı diye bunlardan vazgeçmene izin vermeyeceğim. Bu senin için bir şey ifade ediyor."

Belki de öyleydi. Ama onun için her şey demekti. anlaşıldı.

"Belki birbirimiz için bir anlam ifade edebiliriz."

"Maddie . . ."

Ona dokunmak için uzandı, ceketinin yakalarını kavrayarak onu kendine yaklaştırdı. Kalbi göğsünde çarpıyordu ama kendine cesur olmasını söyledi.

Adam bitkin ve yorgundu ama kadın da yorgundu. İçindeki bu sevgi ve şefkat dalgasını zapt etmekten yorulmuştu. Duygularını bir an daha kontrol edemedi.

Ona sarılmak istedi. Onun kendisine sarılmasını istiyordu.

"Anlamıyor musun?" Ellerini onun ceketinin içine soktu, Karnının dalgalı yüzeyinde geziniyor ve onu kollarıyla sarmak için uzanıyordu. "Eğer gerçek bir evlilik yapabilseydik... bir anlamı olan bir evlilik... Lord Varleigh, Fluffy ve ansiklopedinin hiçbir önemi olmazdı. Başka hiçbir şeyin önemi olmazdı."

"Yapma." Sesi boğuktu. "Böyle konuşma. Hâlâ araştırmamız gereken çok sayıda kale var."

"Bırak adamlar arasın. Burada benimle kal."

Onun direnme isteğinin zayıfladığını hissetti. Nefes alış veriş düzeni düzensizleşti. Açık yakasının aralandığı yeri buldu. Boğazının dibindeki koyu renkli çentiği öptü.

"Benimle kal, Logan." Ayak parmaklarının ucuna uzanarak Logan'ın önce çenesini, sonra da yanağını öptü. "Benimle seviş."

Onu öptü.

Ve Logan'ın yapabileceği zayıf, samimiyetsiz protestolar kayboldu, tatlılıkla yıkandı.

"Benimle kal." Kadın onu yatağa doğru çekti, o da peşinden gitti. "Bunu gerçeğe dönüştürmenin zamanı geldi."

Birlikte yatağın üzerine düştüler. Sonunda kadın onun altındaydı. Yumuşak, sıcak ve davetkâr. Kalçalarına beşik yapmak için uyluklarını açıyor ve gömleğinin eteklerini çekiştiriyordu.

Alt katta, bir odadan diğerine gürleyen, istakoz arayışları sırasında birbirlerine bağırarak yol tarif eden adamları hâlâ duyabiliyordu.

"Sen ..." Kızın eli gömleğinin içine kaydığında, erkek kızın ağzına karşı inledi, "Bunu şimdi istediğine emin misin?"

"Evet. Şimdi. Her zaman." Kadının fısıltıyla söylediği sözler adamın tenini ısıttı ve arzusunu alevlendirdi. "Bana daha önce tuvalet masasında yaptığın gibi hissettir. İzin ver ben de senin için aynısını yapayım." Gömleğinin kumaşını yukarı itti ve ellerini adamın çıplak göğsünde gezdirdi. "Logan, seni istiyorum."

Yüce Tanrım. Kelimeler viskinin içine düşen kıvılcımlar gibiydi.

Bir anda, onun için yanıp tutuşuyordu. Patlamaya hazırды.

Onun yetişkin bir kadın olduğunu kendine hatırlattı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve kendi seçimini yapıyordu.

Tek yapması gereken ödülünü ele geçirmektir.

Ona daha sıkı sarıldı, parmaklarını ensesindeki saçlarda gezdirdi. Zevkin sınırı keskindi. Onu kendine çekti ve öpücüğün içine gömüldü.

"Sadece yap," diye ısrar etti, eteklerini yukarı çekmek için aralarına uzandı. "Acele et. Ben yapmadan önce beni senin yap."

Sesi kesildi.

Ama bu ifadeyi tamamlamasına gerek yoktu. Neredeyse ne söyleyeceğini biliyordu.

Fikrimi değiştirmeden önce beni senin yap.

İçinden bir suçluluk fısıltısı geçti. Görmezden geldi. Adamlarına her zaman savaşta yapmalarını söylediği gibi korkuya doğru koşmaya başladı.

Görkemli bir an için, onu fethedebileceğine inandı. Ve sonra . . .

Bir anda, bu çok fazla geldi. Verdiği kararda hiçbir düşünce yoktu. Arzu ya da bilinçli bir niyet yoktu. Sadece içgüdü: Geri çekil.

Gözlerindeki acı parıltısı anıydı. Ve iç boşaltıcıydı.

Kapılar üzerine sonsuza dek kapanırken parmaklıkların arasından bakarak cenneti görmüş gibi hissetti.

"Sen fikrini değiştirmeden önce," diye bitirdi onun yerine. "Neredeyse bunu söyleyecektin, değil mi? Aklın başına gelmeden önce seni burada ve şimdi almamı istiyorsun." Bir dirseğinin üzerine yuvarlandı, zor nefes alıyordu. "Bu ses hoşuma gitmedi."

Kollarını havaya kaldırdı ve iç çekti. Bu hareket göğüslerine inanılmaz bir etki yapmıştı. "şimdi birdenbire vicdan azabı mı duymaya başladın?"

"Bilmiyorum. Belki de öyleyimdir."

"Logan. İstediğin buydu. Talep ettiğin ve elde etmek için beni mahvetmekle tehdit ettiğin şey."

"şu anda sadece orada olanlar yüzünden üzgünsün. Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, mo chridhe."

Ona doğru uzandı. "O zaman daha iyisini yap. Eğer bu her anlamda gerçek bir evlilik olsaydı, işimi bırakmam bir fedakârlık olmazdı. Sevgi dolu bir evlilik. Bir aile. Buna birlikte sahip olabiliriz Logan."

Tanrım. Yani şimdi uğruna her şeyden vazgeçmeye değeceğine söz mü vermeliydi? Bunu yapamazdı. Onun kariyerinin, ailesinin, iş arkadaşları ve dostlarından oluşan bir topluluğun yerini nasıl dolduracağını bilmiyordu. Bu imkânsızdı.

O yeterli olmazdı. Ona kızacaktı. Ve sonra gidecekti.

"Kimseye yalan söylemek zorunda değiliz. Bunların hepsini gerçeğe dönüştürebiliriz. Bu gece. Beni hiç umursamıyor musun?"

Elbette ona değer veriyordu, hem de biraz fazla. Gerçek şu ki, ona çok fazla değer veriyordu. Onun hayallerini elinden alamazdı. Bu şekilde olmazdı.

"Başka bir yol buluruz," dedi. Bu söylenecek yanlış bir şeydi.

"Bunu konuşmuştuk Logan. Yoksa unuttun mu? Fikirlerimin her birini reddettin. Bu da dahil, yeterince utanç verici." Oturur pozisyona geçti ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"İstediğin şeyi sana veremem," dedi. "Bunu sana en başından beri söyledim. Aşk ve romantizm ... içimde yok."

"Buna inanmayı reddediyorum. Bunun doğru olmadığını biliyorum." Koyu renk gözleri öfkeyle parladı. "Sen tanıdığım en şefkatli, en sadık adamsın. Bunu adamlarına, kiracılarına davranışında görüyorum. Hatta teyzeme bile. Senin bağlılığına ilham veremeyen tek kişi benim."

"Bu adil değil. Ve bunun doğru olmadığını biliyorsun. Seni hayatım pahasına korurum."

"Ama asla senin kalbine sahip olamayacağım. Değil mi?" Ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Yataktan kalktı ve tuvalet masasına gitti. "Bununla işim bitti. Seni hayal etmekten bıktım." Gövdesini saran ekose kuşağı çekiştirdi, şans broşunu açtı ve uzattığı avucunun içinde tuttu. "Gerçeği istiyorum. Kimdi bu A.D.?"

"Sana söyledim. Önemli değil."

"Bu benim için çok önemli! Bunu her gün takıyorum. Herkesin görmesi için göğsümde kalp şeklinde bir yalan. Bunu hakkım olarak kabul ettim. Herkesi kandırarak kendime getirdiğim bir utanç işareti. Ama şimdi gerçeği bilmek istiyorum. Onu sevdin mi?"

"Maddie . . ."

"Bu basit bir soru Logan. Açıklamaya gerek yok. Tek bir kelime yeterli olacaktır. Evet ya da hayır. Onu seviyor muydunuz?" "Evet," diye yanıtladı.

"Büyük bir anlaşma mı?"

"Bildiğim kadarıyla. Yeterli değildi." "Bu yüzden seni terk etti."

Başını salladı.

"Zeki kadın."

Logan yüzünü buruşturdu. "Belki de öyleydi. Onu geride tutuyordum."

Ve Maddie'yi de geride tutuyor olacaktı. Dünyaya sunabileceği eskizlerden çok daha fazlası vardı. Nazik bir kalbi ve bolca sevgisi vardı. Bir aile kurma arzusu. Tüm bunları kabullenmeyi kendine yediremiyordu.

Onun için harcanacaktı.

"Yani seni terk etmesine rağmen ve bunca zaman sonra bile," dedi, "onu asla unutamadın."

Dürüst bir cevap olarak başını salladı. "Hayır."

Kadın şans tulumunu ona doğru fırlattı ve tulum buruşuk yorganın üzerine düştü. "Onu geri al. Artık giymek istemiyorum. Ben gidiyorum."

"Bekle." Ayağa kalktı. "Beltane'ye neredeyse bir hafta kaldı. Aramızda nasıl bir anlaşma yaparsak yapalım, o gece orada olmanı istiyorum."

"Az önce beni reddettin. Seninle bir tür anlaşma yapmakla ilgilendiğimi nereden çıkardın?"

"Size mektupları hatırlatmama gerek var mı?"

"Şu aptal mektuplar." Vahşi bir kahkahaya boğuldu. "Artık bir önemi bile yok. Devam et, onları skandal sayfalarına gönder. Kaybedecek neyim kaldı ki? Korumam gereken bir işim yok. Romantik beklentilerim de yok. Halkın önünde küçük düşmeye alışkınım. Yalnızlığa da. Burada yaşadığımdan daha fazla izole olamam."

Dolabını hızla açtı ve en üst raftaki boş valize uzandı. Yere düşerken kafasına çarparak üzerine yuvarlandı.

Ahh. Logan acıyarak yüzünü buruşturdu.

"Tam da bu anın ihtiyacı olan şey," dedi uyuşmuş bir halde. "Bir aşağılanma daha."

Valizi açıp yatağın üzerine koydu, ardından dolaptan bir avuç dolusu çamaşır ve çorap çıkarıp içine tıktırmaya başladı.

Logan valizi tek kulpundan tuttu. "Gidemezsin. Henüz gidemezsin."

Diğer kolu tuttu ve geri çekti. "Yapabilirim. Ve yapacağım. Beni durduramazsın."

"Neyle yaşayacaksın?"

"Öfke, şimdilik. Sanki bir süre beni besleyecek kadar varmış gibi hissediyorum."

Gözleri hiç görmediği kadar kararlı ve cesurdu. Bu tam da ondan görmek istediği ateşti. Başından beri sahip olduğunu bildiği güç.

Ve tabii ki, tam da onu terk etmeye karar verdiği sırada gelecekti.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Beni unut." "Oh, inan bana. Niyetim bu."

"Bunların hiçbirisi benim için değildi. Adamlarımın bir eve ihtiyacı var ve bunu biliyorsun. Senin de onları önemseydiğini biliyorum. Callum, Rabbie, Munro, Fyfe'ı düşün. Grant'i düşün."

"Hepsini özleyeceğim. Özellikle de Grant'i." Bir elinde bir tutam çizgili yün çorapla durakladı. Çorapları kalbine bastırdı. "Grant benim en sevdiğim insan. Neden biliyor musunuz? Düğün günümde bana kendimi çok güzel hissettirdi. Kaç kez tanıştırlırsak tanıştıralım, her seferinde etkileniyor. Beni güldürüyor." Çorapları valizine doldurdu. "Bana sahip olduğun için şanslı bir piç olduğunu düşünüyor. Ne zavallı, kafayı yemiş bir aptal."

"Grant kafayı yemiş olabilir ama aptal değildir. Ve düğün günümüzde seni güzel bulan tek kişi de o değil." Onu kollarının arasına aldı. "Gitmene izin veremem."

"Neden kalmalıyım?"

"Çünkü ben ..."

Logan onun ne duymak istediğini biliyordu. Ama bir şekilde kelimeleri zorlayamıyordu. Bu sözlerle inanmıyordu. Ne bir başkasından, ne de kendi dudaklarından dökülenlere. Er ya da geç, her zaman bir yalandılar.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Maddie."

Tiz bir çıkış onları birbirlerinden iki adım uzaklaştırdı.

Koruyucu içgüdüleri dörtlüye koşmaya başladı. Ama araştırmak için aklını başına toplayamadan Rabbie'nin kafası kapıda belirdi.

"Onu buldum!" diye bildirdi nefes nefese kalmış, kırmızı yüzlü asker. "Daha doğrusu, Fyfe'in parmağını buldu. Bir istakoz, canlı ve iyi durumda."

"Mükemmel. Çok teşekkür ederim Rabbie." Maddie ona, o odadan çıkar çıkmaz solan bir gülümseme verdi. Logan'a, "Tam zamanında. Artık benimle gelebilir."

"Çizimlerinizi başka bir yerde mi bitireceksiniz?"

"Hayır. Fluffy'ye kendime yapmam gereken iyiliği yapacağım. Onu özgür bırakacağım."

Yirmi Birinci Bölüm

"Madling?" Thea Teyze türbanlı başını kapıdan içeri soktu. "Becky bavullarını hazırladığını söyledi. Her şey yolunda mı?"

"Thea Teyze, otursana. Konuşmamız gerek."

Sinirlerini çelikleştirdi. Zamanı gelmişti. Zamanı çoktan geçmişti.

Bu yalan bataklığı yıllar geçtikçe onu daha da içine çekmişti. Boğazına kadar batmıştı ve bu kez Logan'dan yardım alamayacaktı.

Kendini kurtarmak Maddie'ye kalmıştı.

Bataklıkların ilk kuralı: Panik yapmayın.

"Ne oldu, Madling?" Thea Teyze sordu.

Nefes al, dedi kendine.

"I . . . Söyleyecek çok şeyim var. Hepsini söyleyene kadar bana katlanmanızı rica edebilir miyim?"

"Tabii ki."

"On altı yaşındayken Brighton'dan eve döndüğümde sana deniz kenarında bir İskoç subayıyla tanıştığımı söylemiştim." Maddie zorlukla yutkundu. "Yalan söyledim."

İşte oradaydı. İki hecelik büyük itiraf. Neden bu kadar uzun zamandır yüksek sesle söylenemediklerini anlayamıyordu.

Ama şimdi bunları bir kez söylediğine göre, tekrar söylemekte bir sakınca görmüyordu.

"Yalan söyledim," diye tekrarladı. "Hiçbir beyefendiyle tanışmadım. Bütün tatili yalnız geçirdim. Eve döndüğümde herkes benim sezon için Kasabaya gitmemi bekliyordu. Sosyete düşüncesi beni panikletti, ben de Kaptan MacKenzie hakkında çılgınca bir yalan uydurdum. Sonra da bunu anlatmaya devam ettim. Yıllarca."

"Ama ... eğer yaşıllıktan bunamadıysam, bu şatoda bir adam var. Adı Yüzbaşı MacKenzie olan biri. Bana oldukça gerçekçi görünüyor."

"O gerçek. Ama onunla daha önce hiç karşılaşmadım." Maddie başını çapraz kollarının üzerine koydu. "Çok özür dilerim. Utanıyordum ve gerçeği öğrenmenden korkuyordum. Yıllar önce sana söylemek istedim ama sen onun gerçek olduğu fikrine çok düşkündün.

. . . ve sana çok düşkünüm."

"Ah, Madling'im." Thea Teyze onun sırtını rahatlatıcı daireler çizerek ovdu. Maddie genç bir kızken yaptığı gibi. "Biliyorum."

"Üzgün olduğumu biliyor musun? Beni affedebilir misin?"

"Sadece o da değil. Her şeyi biliyorum. Yalanları, mektupları. Kaptan MacKenzie'nin sadece hayal ürünü olduğunu. Her zaman biliyordum."

Maddie şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne?"

"Lütfen alınma canım ama bu pek de akla yatkın bir hikâye değildi. Aslında oldukça mantıksızdı ve sen de yalan söyleme konusunda pek yetenekli değilsin. Ben sana kefil olmasaydım, bu hikayenin babanın yanında bir ay bile dayanabileceğini sanmıyorum."

"Bana ne söylediğinizi anlamıyorum. Bana hiç inanmadığınızı mı söylüyorsunuz? Bunca zamandır Kaptan MacKenzie'nin tamamen uydurma olduğunu biliyordunuz ve tek kelime etmediniz mi?"

"Zamana ihtiyacın olduğu konusunda anlaşmıştık." "Biz mi? Bu cümledeki 'biz' kim?"

"Lynforth ve ben, tabii ki."

"Vaftiz babam da mı bir talip icat ettiğimi biliyordu?" Maddie yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Oh, Tanrım. Bu çok utanç verici."

Utanç verici ama aynı zamanda garip bir şekilde özgürleştirici. Eğer bu doğruysa, en azından bu şatonun kendisine sahte iddialarla miras kaldığını hissetmesine gerek yoktu.

"Doğal olarak anladı. Ve anladı da. Çünkü sevgili sevgilim, ikimiz çok yakındık."

"Yakın."

"Yirmi yıl boyunca aralıklı olarak sevgiliydik. Ve bir zamanlar evlenmemek için yalan söylediğimi de biliyordu."

Maddie tüm bu açıklamalar yüzünden beyninin allak bullak olacağını düşündü. "Montclair Kontu tarafından baştan çıkarılıp diğer tüm erkekler için mahvedilmediniz mi?"

"Oh, onunla yattım. Korkunç değildi ama büyüdü de değildi. Ve hayır, o gece beni diğer erkekler için mahvetmedi. Aksine, sırf ailem uygun gördü diye hayatımın geri kalanında kendimi tek bir adama bağlamak için çok genç olduğumu fark etmemi sağladı; sırf düğün gecesi onun tüylere karşı erotik bir takıntısı olup olmadığını öğrenmek için."

"Tüyler mi?"

"Bunun üzerinde durmamıza gerek yok. Demek istediğim, yatak odasındaki uyumun önemi abartılamaz. Her neyse, evlenmekten kaçınmak için bir bahane olarak mahvolduğumu yüksek sesle ilan ettim. İstedğim zaman ve istediğim şekilde sevgili edinebiliyordum ama son yirmi yılı boyunca kendimi Lynforth'a adamıştım. Onun ölümü büyük bir darbe oldu. Bu yüzden seninle kuzeye seve seve geldim. Ben de yas tutuyordum."

"Evet, ama senin yasın gerçektir." Maddie biraz daha yaklaştı. "Oh, Thea Teyze. Çok özür dilerim."

Teyzesi gözlerini sildi. "Bunun olacağını biliyorduk. Ama insan asla tam anlamıyla hazırlıklı olamaz. Yine de hayat değişir. Yeni tutkular keşfederiz. Siz zamanınızı böcek çizerek geçirirken, ben üst kattaki kulemde ateşli bir roman kaleme aldım."

"Sen, bir roman yazarı mı? Ama bu ... Bu mükemmel."

Düşündüğünde, Thea Teyze yıllardır başrolünde Maddie'nin olduğu melodramlar yazıyordu.

"Daha çok bir anı kitabı aslında. Ya da Fransızların dediği gibi, bir roman à clef. Olaylardaki neredeyse her şey gerçek, ancak kötülerini korumak için isimler değiştirildi."

Maddie başını salladı. "Neden bana söylemedin? Neden bunca zamandır birbirimize yalan söylüyorduk?"

Maddie'nin ellerini kendi elleriyle sıktı. "Öyle olduğumuzu bilmiyordum canım. Yıllarca her şeyin karşılıklı olarak anlaşıldığını düşünmüştüm. Bazen bir kadın kendisinden beklenen role tam olarak uymaz. Kendi yolumuzu çizmek, kendimize bir alan açmak için elimizden geleni yaparız. Burada, İskoçya'da mutlu olduğumu sanıyordum ve babanı seni rahat bırakması için cesaretlendirdim. Ama sonra o devasa, görkemli adam ortaya çıktı ..."

Maddie alaycı bir şekilde güldü. "Hiç yaptı mı?"

"Ve sonra ne düşüneceğimi bilemedim. Belki de başından beri doğruyu söylüyordun. Onun için bir iki test tasarladım. Şiir, dans dersi. Bana güvenmek istersen kendimi hazır tutmaya çalıştım. Ama en önemlisi, senin artık bir kadın olduğuna karar verdim. Hayran olduğum güçlü, zeki bir kadın. Karışmak bana düşmezdi."

Maddie mendilinin tığ işi kenarını karıştırdı. "O tamamen yabancı biri. Buna inanabiliyor musunuz? Mektuplarım bir şekilde ona ulaşmış ve benim hakkımda her şeyi biliyor. Ailemiz hakkında. Ama salona gelmeden önce onunla hiç tanışmamıştım. Ve şimdi ..."

"Ve şimdi onu seviyorsun. Sevmiyor musun?"

"Korkarım yapabilirim." Gözlerinin kenarları acıdı ve gözlerini kırıştırdı. "Ama o beni sevmiyor. Ya da belki sevebilir ama buna izin vermiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Dün geceki balodan sonra çok kötü tartıştık. Nişan broşunu ona geri verdim."

"Belki de sadece bir aşık kavgasıdır."

"Öyle mi? Sevgili olup olmadığımızı bile bilmiyorum. Sevmeyi o kadar çok istiyorum ki, korkarım karşılığında onun da beni sevebileceğini hayal ediyorum. Sonunda kendi yarattığım başka bir yalana saplanıp kalacağım."

Thea Teyze gülümsedi. "O baloya hazırlanırken ona yaşattıklarından sonra, seni gerçekten önemsiyor olmalı. En azından biraz."

"O sadık bir adam. Ama ben . . . Sanırım onu bir şekilde yaraladım. Derinden. Belki de y a l a n l a r ı m seni ya da

Ama Logan'ı incittiler. On altı yaşındaki bir çocuğun aptalca mektuplarının nasıl ve neden böyle bir etki yarattığını anlamıyorum. Ama keşke bunu nasıl düzelteceğimi bilseydim."

Sevgisini sunması bile yeterli olmamıştı. Ona bundan daha fazla ne verebilirdi?

Gözlerini masaya dikti. "Kendimi çok kötü ve umutsuz hissediyorum."

"Bu durum için tam bir çarem var."

Maddie irkildi. Teyzesinin ilaçlarından biri kadar içten bir anı mahvedecek bir şey yoktu. "Oh, Thea Teyze. Dürüst olmak gerekirse, söylemeliyim ki. Bir tanesini daha yutabilir miyim bilmiyorum-"

"Saçmalama. Sadece bu."

Teyzesi öne doğru eğildi ve onu sıcak, sıkı bir kucakla yakaladı. Kozmetik tezgâhı gibi kokan bir sarılmaydı bu ama yine de çok hoş karşılanmıştı. Birbirlerine sarıldılar, ileri geri sallandılar.

Ayrıldıklarında Maddie'nin gözleri yaşarmıştı.

Thea Teyze onun yanaklarını okşadı. "Seviliyorsun, benim değerli Madling'im. Her zaman sevildin. Bunu bildiğinde ve buna kalbinde inandığında, geri kalan her şey netleşecek."

Logan sonraki birkaç gün boyunca Maddie'den uzak durdu. Uzak durmak kolay değildi ama ona yaklaşıp kazanabileceği bir şey olduğunu da düşünmüyordu. Zaten ayrılmanın eşiğindeydi ve söyleyecek yeni bir şeyi yoktu.

Sadece zamanın -ya da belki de o mektupların süregelen tehdidinin- onun fikrini değiştirmesini umabilirdi.

Beltane günü öğleden sonra, onu yemek salonunda düzinelerce sandık ve kutunun arasında bulduğunda bu daha da az olası görünüyordu.

Masa porselenler, gümüşler, cam eşyalar, nevresimler ve kalaylı şamdanlarla kaplıydı. Ve daha mütevazı eşyalar da: tencere ve çaydanlıklar, şömine potları, mumlar ve küçük baharat kavanozları.

"Çay partisi mi veriyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Maddie. "Bu bir çay partisi değil. Erkeklerin çeyizlerini yapıyorum."

"Trousseaux?"

Alnı kırıştı. "Erkeklerin çeyizi olabilir mi? Tam olarak bilmiyorum. Önemli değil. Yeni kulübelere taşındıklarında ev kurmaları gerekecek. Bu eşyalara ihtiyaçları olacak."

"Kalenin bu eşyalara ihtiyacı yok mu?"

"Artık değil." Kalaylı bir sürahiyi samanla doldurdu. "Evime, ailemin yanına gidiyorum. Birileri bunları değerlendirmeli."

Logan çenesini tuttu. Kızın gitmekten bahsederken kullandığı sakın ve gerçekçi üslup onu kızdırmıştı. Sadece kaleden değil, kendisinden de ayrılıyordu.

Masanın diğer ucuna geçip eşit kaşık yığınlarını sayarken onu takip etti.

"Ben de bir veda hediyesi alacak mıyım?" dedi, şüphesiz kulağa istediğinden daha huysuz ve şeffaf geliyordu. "Belki bir yan sehpa ve bir çift şamdan?"

"Aslında senin için aklımda başka bir şey var."

"Gerçekten mi? Neymiş o?"

Karanlık gözleri onunkilerle buluştu. "Bunu almanı istiyorum." "Ne, kaşık mı?"

"Hayır, bu." Başını eğerek tonozlu tavana baktı. "Arazi. Bu kale. Hepsi."

Logan ona baktı. Ne diyordu? "Maddie, bunu kastetmiş olamazsın-"

"Çoktan halledildi." Masanın ortasına doğru uzandı ve katlanmış masa örtüsü yığınının üstünden bir zarf aldı. "Mülkiyeti bana devreden belgeleri kopyalayarak evrakları hazırladım. Becky ve Callum şahit olarak imzaladılar. Haber şimdiye kadar şatoya yayılmıştır. Bu akşam herkes öğrenmiş olacak." Zarfı ona uzattı. "Lannair sizindir."

Zarfı eline aldı. Ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Ama önerdiğin o pazarlık Ben üzerime düşeni yapmadım."

"Gerçek şu ki Logan, o bana ait değil. Hiç olmadı. Onun için çalışmadım. Bu topraklara bir bağım yok. Burası Highlands'e ait. Nesillerdir burada yaşayan insanlara. Ataları bu kalenin taşlarını çıplak elleriyle yığmış olanlara. Ve buraya göz kulak olacak daha iyi bir insan düşünemiyorum."

"Senden ya da bir başkasından sadaka istemiyorum. Sahip olduğum her şey için çalıştım."

"Oh, bunu biliyorum. Bunu kabul etmenin seni rahatsız edeceğini çok iyi biliyorum ve bu da benim eğlencemin bir parçası. Seni kıvrandırken izlemekten büyük zevk alıyorum. Benim için bu bir tür zafer."

Ve zafer ona çok yakışmıştı.

"Peki ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Yarın. Ziyafet için kalmayı planlıyorum elbette. Ve bu geceki şenlik ateşi için. Hazırlıklar için hepimiz çok çalıştık. Artık şatonun leydisi olmasam da, gelininiz olmasam da ... orada olmak istiyorum. Orada olmak istiyorum."

"Ben de seni orada istiyorum."

Seni hep burada istiyorum.

Kelimeler dilinin ucunda geziniyordu ama onları söylemedi. Artık çok geçti. Çok faydasızdı. Ona bu kaleyi vererek, son pazarlık kozunu da elinden almıştı. Zaten reddetmediği hiçbir dünyevi varlığı ya da nüfuzu yoktu.

Başka bir adam ona kendi içinden bir şeyler sunabilirdi. Belki de kalbinden. Belli bir duygu sıcaklığı. Belki bir rüya bile. Ama Logan rüya görmeyi unutmuştu, tabii bir zamanlar bildiyse.

Ve kendi içine baktığında, boşluk ve soğuktan başka bir şey görmedi.

Zarfı kaldırdı. "Bunun için teşekkür ederim."

Başını salladı. "Seni tanımak benim için bir onurdu Logan. Umarım yazmazsam anlayışla karşılırsın."

Bölüm Yirmi İki

Maddie ev sahibesi olmaktan beklenmedik bir zevk alıyordu. Bunu misafir olmaktan çok daha kolay buluyordu. Biranın akışını sağlamakla ve mutfağa girip çıkan yemeklerin ilerleyişini izlemekle o kadar meşguldü ki, salonun sınırlarında kalabiliyor ve kalabalık ona fazla geldiğinde bir anlığına dışarı çıkabiliyordu.

Hepsinden önemlisi, Logan'ı düşünmek için neredeyse hiç zamanı olmuyordu. Onu bir ya da iki kez geçerken görmüştü. Onu kaba bir baş hareketiyle selamladı ama sohbet etmek için duraklamadı.

Sabah ayrılmadan önce onunla bir daha konuşmama ihtimali oldukça yüksek görünüyordu.

İyi oldu. Söyleyecek bir şey kalmamış gibi görünüyordu.

Öğleden sonra azalmaya başladığında herkes Yüksek Salon'da sıralanan masalardan kalktı ve karınları tok bir şekilde göl manzaralı en yüksek tepeye doğru yürüdü.

Gün alacakaranlıkta kaybolurken, küçük bir grup köylü şenlik ateşi yakmak için toplandı. Birinin ocağından kömür getirmek yerine, sopalarla -neredeyse bir matkaba benzeyen- kaba bir makine yaptılar. En büyük ve en güçlü olanların sırayla ateşi yakmasıyla geçen yaklaşık bir saatin ardından, sürtünen odunlardan bir duman kıvrımı yükseldi. Bir kadın elinde bir avuç kuru yosun ve odun talaşıyla aceleyle öne atıldı.

Biraz sabırlı üflemeyle -ve belki biraz da küfür ve duayla- küçük parıltı bir aleve dönüştü. Ve birçok elin daha fazla yakıt getirmesiyle alev bir şenlik ateşine dönüştü.

Meyveli yulaf keki dilimleriyle birlikte viski de dağıtıldı. Maddie kibarca ilkini reddetti ama mutlu bir şekilde

ikincisini kabul etti.

Rabbie, "İşaretli olanın o olmadığından emin ol," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir gelenek. Pastalardan biri kömürle işaretlenir. Bunu kim çizerse, onu şenlik ateşine atarız." Göz kırptı.

"Ne hoş bir gelenek." Yulaflı kekini inceledi. "Kömür yok."

"Bir sonraki Beltane'yi göreceğ kadar yaşayacaksın o zaman."

Parlak, neşeli bir keman sesi duyuldu ve baktığında bu sesin kaynağı onu şok etti.

"Grant'in keman çaldığını bilmiyordum."

"Oh, evet," dedi Rabbie. "Seferde yanında getirdiği bir tane vardı. Pireneler'den geçirip geri getirmiş ama bir nehir geçişinde mahvolmuş. Yüzbaşı geçen gün ona Inverness'ten bir tane getirdi."

Maddie yulaflı kekini kemirdi ve annesinin eteğinin arkasına saklanan küçük, sarışın bir kızla ce-ee oyunu oynadı. Birkaç tur saklambaç oynadıktan sonra kıza yulaflı kekinin kalanını uzattı ve karşılığında utangaç, aralık dişli bir gülümseme aldı. Maddie bunun mükemmel bir takas olduğunu düşündü.

Arada bir göz ucuyla Logan'ı görüyordu; genellikle bir çiftçiyle ya da adamlarından biriyle konuşuyor ya da bir tur daha viski içiyordu. Asla göz teması kuruyorlardı.

Bir keresinde onun bakışlarının sıcaklığını hissettiğini düşündü. Ama dönüp baktığında onu hiçbir yerde bulamadı. Hayal gördüğünü sanıyordu. Bu ilk kez olmazdı.

Maddie şenlik ateşinin yakınında durmuş, şalını omuzlarına sımsıkı sarmış ve Grant'in verdiği müzik eşliğinde dans eden çiftleri izliyordu. Erkeklerin ve kadınların sıraya girme şekillerine bakılırsa, makara geleneksel bir İngiliz kır dansından çok da farklı görünmüyordu.

Dansçılar yeni bir dans için sıraya girerken Callum onun yanında belirdi. "Katılmak ister misin?"

"Oh, hayır," dedi düşünmeden.

"Ah. Anlıyorum. Çok iyi o zaman."

Hayal kırıklığına uğramış tavrında bir şey fark etmesine neden oldu. Kendisi hakkında endişelenmeye o kadar dalmıştı ki, yanlış anlamıştı. Callum ona dans etmekten hoşlanıp hoşlanmadığını sormamıştı. Dans etmesini istiyordu.

Onunla birlikte.

Ve onu tek bir kelime ve bir ürperti ile reddetti.

Gerçekten, Maddie.

"Callum, bekle!" Kaybolmadan önce onu yakalamak için uzandı. "Çok özür dilerim. Beni dansa kaldırmak istediğini fark etmemiştim."

"Önemli değil. Açıklamana gerek yok."

"Hayır, açıklamak istiyorum. Gerçek şu ki, dansa davet edilmekten onur duydum. Benim için anlamı çok büyük. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla." Onun kolunu sıktı. "Teşekkür ederim."

Gözleri bir gülümsemeyle ısındı ve midesindeki düğüm gevşemeye başladı. Logan'dan uzaklaşmak ne kadar zor olsa da, Lannair Kalesi'nden ayrılmak kalbinin kalan kısmını da kıracaktı. Buradaki yeni arkadaşlarını özleyecekti. Hem de çok.

"Sorun şu ki," dedi ona, "nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

"Önemli değil. Adımlar zor değil."

"Belki çoğu için değil ama ben hiç dans etmedim. Korkarım bu konuda berbat olacağım."

İğnelenmiş, kısaltılmış kolunu kaldırdı. "Ben de dezavantajlıyım. Eğer berbat biriysen, en azından eşit şartlarda olacağız. Yine de bir deneyelim mi? Sadece gülmek için."

Belki de şenlik ateşinin sıcaklığıydı. Ya da belki de Callum'un gözlerindeki coşkulu bakışı hayal kırıklığına uğratmaya dayanamıyordu. Küçük bir parçasının Logan'ın onları görüp kıskanacağını umması da mümkündü.

Ama büyük olasılıkla soğukta durmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Rabbie bir sonraki Beltane'yi görece kadar yaşayacağını söylemişti. Ama burada, Highlands'de olmayacaktı. Bir İskoç makarasını dans etmek için sadece bir şansı olabilirdi ve geceyi sinir ve endişeyle harcamak yazık olurdu.

Belki de bu yakalanması gereken bir andı. Sadece olmak için bir an.

Her ne sebeple olursa olsun, Maddie kendini evet derken buldu. Dans etmeye. Hayatında ilk kez.

Ve bu, yıllar önce neden aynı şeyi yapmadığını merak etmesine neden oldu.

Bu da özellikle iyi geçtiği anlamına gelmiyor.

Dansın kendisi tam bir felaketti ama eğlenceliydi de. Katıldıkları özel makara çok fazla dönmeyi gerektiriyordu ve Maddie bir kez dönmeye başladığında durmakta zorlanıyordu. Callum'un uzanıp onu yakalamak için en iyi pozisyonda olmadığı gerçeği de eklenince, birbirleriyle çarpışan ve defalarca birbirlerinden uzaklaşan iki bilardo topundan başka bir şeye benzemiyorlardı.

Çok geçmeden Maddie o kadar çok gülüyordu ki nefesini zor tutuyordu. Makaranın sonunda el ele tutuşmaları gerekiyordu ama birbirlerini tamamen ıskaladılar.

Dengesini kaybetti ve hala dönerek ve gülerek uzaklaştı.

Ta ki biriyle çarpışana kadar. Yardımsever, büyük, sağlam ve devrilmesi imkânsız birine.

"Oh, Tanrım. Çok özür dilerim, gerçekten. I-" Yukarı baktı. Midesi bulandı. "Ah. Sensin."

Logan.

"Eğleniyor musun?"

"Öyleyim, oldukça. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Birdenbire onun yanında on altı yaşında olduğu kadar gerginleşmişti. Kim yardım edebilirdi ki?

Bu gece yanında yeni bir hava taşıyordu... havalı değildi. Küstahlık, onu gizlemek için düzenlenmiş bir palavradan başka bir şey değildi.

belirsizlik. Bu gece kendinden emin görünüyordu. Korumacı. Liderlik etmeye hazır.

Lairdly, kelimenin tam anlamıyla.

Büyük İskoç eteği ve gıcır gıcır fildişi gömleğiyle, Sir Walter Scott'un bir sonraki romanında bir illüstrasyon için poz vermeye de hazır görünüyordu.

Dans sona erdi ve Callum onu bulmaya geldi. Maddie'ye sırıttı. "Seni ondan çaldığım için özür dilerim, Kaptan." "Özür dilemene gerek yok," diye yanıtladı Logan. "Madeline ona ait.

kendine."

"Sadece dans ediyorduk," dedi.

"Ben gördüm."

"Pek iyi değil."

Ağız buruştu. "Bunu ben de gördüm."

"Evet. Şey. Sizinle çarpıştığım için özür dilerim. Çok karanlık."

Adamın gözlerindeki kafa karıştırıcı bakıştan kaçınmak için çaresizce etrafına bakındı. Hiçbir yerde başka ışık yoktu. Ne şatoda, ne de nehir kıyısındaki baile'de.

Dünya, şenlik ateşinin turuncu-kırmızı parıltısına ve yukarıdaki engin, yıldızlı gökyüzüne çökmüştü.

"Bu bir gelenek," dedi Callum yardımsever bir tavırla. "Beltane'de her evdeki tüm ateşleri söndürürüz. Gecenin sonunda her aile eline bir kömür ya da meşale alır ve ocaklarını bu şenlik ateşinde yeniden yakar. Bu yeni bir başlangıçtır."

"Yeni bir başlangıç. Ne güzel bir düşünce."

Bu yardım etti onu anlamak neden Logan vardı olmuştur Beltane'den önce araziyi kendi mülkiyetine geçirmeye o kadar kararlıydı ki -Adamlarının ve kiracıların bunun yeni bir başlangıç olduğunu bilmelerini istiyordu.

Aynı zamanda Logan'la yeni bir başlangıç yapabilselerdi birbirleri için ne olabileceklerini de merak ediyordu.

O iyi bir adamdı. Şefkatli, koruyucu, zeki, sadık. Ve sığ bir düzeyde, çok çekici.

Maddie onunla sevişmediği için sonsuza dek pişmanlık duyacaktı. En azından Thea Teyze'nin hayatı

Comte de Montclair. Tüyler ve her şey.

Ama olamayacak bir şeyin özlemini çekmenin faydası yoktu.

Logan onu sevmiyordu. Onu sevemezdi. Başka bir kadın onu önce ele geçirmiş ve diğerleri için onu mahvetmişti.

Bu A.D.'nin, her kimse ve her neredeyse, kaçırdığı şeyin değerini bildiğini umuyordu. Maddie kadının her gün yaptığı hatadan pişmanlık duymasını umuyordu. Maddie ayrıca onun sık sık çıbanlardan muzdarip olmasını dilemekten de geri kalmıyordu.

"Neydi o?" Logan sordu.

Yüksek sesle mi konuşmuştun? "Ah. Hiçbir şey."

Geleneksel kıyafetlere bürünmüş bir kadın onlara yaklaştı. Logan'la hararetli Galce konuşmaya başladı ve Maddie daha ne olduğunu anlamadan kadın kucağına bir bebek vermişti.

Harika. Bu tam da kalbinin şu anda ihtiyaç duymadığı şeydi.

Bebeğin ciyak ciyak bağırmasını, elini yüzünü kirletmesini ya da ekşimiş süt kusmasını ummaya başladı. Bir şey, rahminin bu çılgınca beni kullan taklalarını atmasını durduracak herhangi bir şey.

Ama bebek tamamen sevimli olmaktan başka bir şey olmayı reddetti. Maddie'nin kollarında, sıcacık bir fanilaya sarılmış, melek gibi küçük bir kundaktı.

Bu arada bebeğin annesi Logan'a teşekkür etti -dilini bilmeseyse bile Maddie minnettarlık ifadesini anlayabiliyordu ve Callum gerisini tercüme etti. Genç kadın yakın zamanda dul kalmıştı ve İskoçya'yı terk etmek zorunda kalacağını düşünmüştü. Görünüşe göre Logan, yeni evlerini tamamlarken adamlara çamaşır yıkaması ve yemek yapması için onu işe almıştı. O ve oğlu kalabilecekti.

Maddie'nin kalbi burkuldu. Mırıldanan ve minik yumruklarını sallayan küçük bebeğe baktı.

Çocuğun örtüsünden parlak bir şey ona göz kırptı ve Maddie ona baktı.

"Şans elbisesi giyiyor." Callum'a gösterdi. "Ama nişanlanmak için biraz genç olduğu kesin. Ben de bunların genç kızlar için olduğunu sanıyordum."

"O nişanlı değil." Callum küçüğün yanağını gıdıkladı. "Bu bir gelenektir. Bir adam nişanlandıklarında gelinine uğur böceğini verir ve daha sonra çiftin ilk doğan çocuğunun kuşağına yerleştirilir. İnsanlar bunun kötülükleri uzaklaştırdığına inanır."

"Ne kadar ilginç. Yani buradaki işaretler . . ." Maddie kalp şeklindeki broşun üzerine kazınmış küçük işaretleri parmakladı. "Bunlar çocuğun baş harfleri değil."

"Hayır, hayır. Onlar anne ve babasının olmalı."

"Anlıyorum."

Kucağındaki bebeğe ve şenlik ateşinin ışığında titreyen altın kalbe baktı.

L.M. ve A.D.

Dünya yavaşladı. Kalp atışları kulaklarında tek tek gümbürdedi.

Onu sevdin mi?

Bildiğim kadıyla. Bu yeterli değildi. Bu yüzden seni terk etti.

Evet.

Zeki bir kadın o zaman.

Maddie hatırlayınca irkildi. Aman Tanrım. Eğer şüpheleri doğruysa ...

Dul kadın dansa katılmış ve Logan uzaklaşmıştı. Maddie başını kaldırdığında şenlik ateşinin üzerinden onunla bakışlarını kilitledi. Adamın gözleri kısılmıştı, niyetli ve araştıracıydı. Kırmızı ateş ışığı çatık kaşlarının üzerinde oynayıyordu.

Bir şeylerin değiştiğini biliyor gibiydi.

"Callum," dedi boğazındaki yumruyu yutkunarak, "nah-tray-me kelimesi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Başını öne eğdi. "Na tréig mi demek istiyorsun? Bu bir kelime değil, bir deyim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Anlamı, 'beni bırakma'. Neden sordunuz?"

Sesindeki ani tutukluğu gizlemeye çalıştı. "Sebebi yok."

Sebebi yok. şimdi her şeyin mantıklı gelmesi ve tam bir aptal olduğumu fark etmem dışında.

"Bir şeyler yapmam lazım. Onu alabilir misin?" ocuğu Callum'un kollarına bırakmak için döndü.

"Hayır, hayır. Bir dakika bekle. Ben mi?" Kesik kolunu sallayarak geri çekildi. "Onu tek kolumla alt edemem."

"Tabii ki yapabilirsin. Anneler bunu her zaman yapar." Elinin bebeğin poposunu desteklediğinden emin olarak bebeği adamın dolgun kolunun kıvrımına soktu. "İşte böyle. Bir gün sen de kendi çocuğunu aynı şekilde kucağına alacaksın."

İçinden gelen bir dürtüyle hem Callum'u hem de bebeği alnından öptü.

Sonra Logan'ı aramak için geri döndü ve kalabalığa baktı. Orada değildi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Logan uzun ve kararlı adımlarla şenlik ateşinden uzaklaştı.

Ama görünüşe göre yeterince hızlı yürüyememişti. "Logan, bekle."

Hızını yavaşlatmadı. Onunla konuşamazdı. Şu anda, bebeği kucağında sallayışını ve Callum'la dans edişini izledikten sonra olmazdı. O kısa an için bile olsa vücudunu kendi vücudunda hissettikten sonra.

O seçimini yapmıştı, o da öyle. Yarın onunla yollarını ayırmaya katlanabilirdi. Ama bu gece ona yaklaşırsa, onu kendine çekeceğinden ve ikisinin de pişman olacağı bir şey yapacağından emin olabilirdi.

"Ateşe geri dön," dedi ona. "Çok karanlık. Kalede sana yol gösterecek ışık yok. Tökezleyeceksin. Bataklıklar olabilir."

"Na tréig mi."

Bu sözler onu olduğu yerde durdurdu. Kalbi de bir an için durdu.

Sesini sakın tuttu. "Şimdi de Galce mi öğreniyorsun?"

"Şimdi seni öğreniyorum. Sonunda."

Bu da ne demek oluyor?

Ona yetişti. Gümüş rengi ay ışığının altında seçebildiği kadarıyla kızgın görünüyordu.

Güzeldi. Böylesi daha güvenliydi. "Bana yalan söyledin Logan."

"Sana yalan söylemedim."

"Yanlış bir varsayım altında devam etmeme izin verdiniz. O şans kabini. Başka bir kadın için yapmadın. Değil mi?"

"Yine mi bu? Sana söyledim, o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Artık değil."

"İşte bu yalan." Yaklaştı. "Ateşin yanında kucağında tuttuğum bebeğin tülbentine bir uğur böceği ilıştırılmıştı. Callum her şeyi açıkladı. O broştaki L.M. senin değildi, değil mi? Onlar babanın baş harfleriydi. Sana onun adını vermişler. Ve A.D. . . Oh, Logan. Annen. Adı neydi?"

Yavaşça nefes verdi. "Tam olarak bilmiyorum. Hatırlayacak kadar büyük değildim."

"Çok özür dilerim. Neden bana gerçeği söylemedin? Bilseydim takmaktan gurur duyardım. Beni kıskandırmak hoşuna mı gitti?"

Kıskanç. Bu kelime ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Neden kıskanıyorsun ki?"

"Çünkü," diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak, "güzel bir İskoç kızının senin kalbini çalıp kırdığını düşündüm. Tabii ki kıskançlıktan çatlayacaktım. Kalbini kendim için istiyordum."

"Sana söyledim, bunu sana veremem."

"Evet. Bana söylemiştin. Ve o zaman da yalan söyledin."

Koluna dokunabilecek kadar yaklaştı. Parmak uçlarıyla koluna hafifçe dokundu. Bu onu elektriklendirdi.

"O adamlara ne kadar değer verdiğini biliyorum," dedi. "Ne kadar şefkatli olabileceğini, ne kadar nazik ve koruyucu olduğunu biliyorum. Inverness'te benimle nasıl ilgilendiğini biliyorum. Baloda beni nasıl savunduğunu..."

Onu kollarından yakaladı ve zorla uzaklaştırdı. "Nasıl olduğunu biliyorum. Aşırı hayalperestsin. Her şeyi çok abartıyorsun. Kendine yalan söylüyorsun. Şimdiye kadar dersini aldığını düşünmeliydim."

Adam uzaklaştı ve kadın bir kez daha onu takip etti.

"Beni cezalandırmayı bırakacak mısın? Yalan söylediğimde ve o mektupları yazdığımında gençtim, aptaldım, bencildim ve hatalıydım. Herkesi kandırdım. Bilmeden seni kendime

suç ortağı. Benim hatamdı. Bunu biliyorum ve çok üzgünüm.
-" Sesi kesildi. "Üzgün olduğumu söyleyemem. Üzgün
değilim." "Tabii ki üzgün değilsin. Neden üzgün olasın ki?
Sen

bir kale ve bağımsız bir hayat verildi."

Aceleyle onun önüne geçti ve yolunu kesti. "Buldum
sen."

"Beni ölüme terk ettin."

İşte oradaydı. Tüm öfkesinin tohumu, açıkta kalmış bir
yara gibi çiğ ve zonkluyordu.

"Ve ilk kez ölüme terk edilmiyordun. Değil miydi?"

Ona cevap vermedi. Veremezdi.

"Na tréig mi," diye fısıldadı. "Beni bırakma. Bunu uykunda
söylediğini biliyor musun?"

"Ben-"

"Yaparsın. Na tréig mi, na tréig mi. Tekrar ve tekrar,
titrerken." Bir elini alnına götürdü. "Bunu daha önce nasıl
görmedim bilmiyorum. Bu her şeyi açıklıyor. Annen seni bir
ekoseye sardı, kötülükleri uzak tutmak için üzerine uğur
böceği iğneledi ... ve sonra seni terk etti."

"Evet. Evet, tamam mı? Yaptığı tam olarak buydu ve şu
anda üzerinde durduğumuzdan pek de farklı olmayan bir
yamaçtaydı."

"Bu da demek oluyor ki sen bebek değildin. Hatırlayacak
kadar büyüktün." Kendine sarıldı. "Oh, Logan. Seni terk
ettiğine göre akıllı bir kadın olmalı dediğim şeyler. Öyle
demek istemediğimi bilmelisin. Çok özür dilerim. Olanlar için
çok üzgünüm."

"Olanlar için üzgün müsün? Olanlar için üzülme. Yaptığın
şey için üzgün ol."

"Ben ne yaptım?"

Geri çekildi, nefes almak ve yavaş bir daire çizmek için
zaman ayırdı. Artık kızgındı. Sadece ona değil. Ama kısmen
de ona. Madeline Gracechurch'e uzun, çok uzun zamandır
kızgındı. Ve mademki o istemişti, bunu yapmasına izin
verecekti.

Burada, karanlıkta.

"Çok eğlenceli bir şey duymak ister misin?"

"Bunun 'Daha yüksek sesle ciyakla, kızım' ile biten bir şaka olduğunu sanmıyorum. Daha yüksek sesle ciyakla.' "

"Oh, bundan çok daha iyi. İlk mektubunuz bana ulaştığında yüzbaşı değildim. Bir erdim. Ordudaki en düşük rütbe. Disiplinsiz, ilgisiz. Ayakkabı alamayacak kadar fakirdim. İşte bu mektup Yüzbaşı Logan MacKenzie'ye geldi. Ne şaka ama. Ayrılmadan önce bir kızla sohbet ettiğimi, kendimi olduğumdan daha fazla gösterdiğimi söyleyerek dalga geçtiler." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Çok geçmeden, ne zaman arkamı dönsem bana 'yüzbaşı' diyorlardı. Çavuşum hava attığım için beni kırbaçlattı."

"Ve sen beni suçladın."

"Elbette seni suçladım. Suçlanması gereken sendin. Mektuplarını okumuştum. O sezon Almack's'ta bir tur atmak istemeyen şımarık bir İngiliz sosyete kızının hayallerinden başka bir şey olmadıklarını biliyordum. Ama mektuplar gelmeye devam etti. Alay da ediyorlardı. Bir süre sonra merak etmeye başladım... Kaptan olamaz mıydım? Bu hepsine günlerini gösterirdi."

"Kulağa çok hoş geliyor. Hırslı. Kararlı."

Homurdandı. "Çok saçmaydı. Parası olmayan ve daha da az bağlantısı olan bir erin yüzbaşı olmayı hedeflemesinin ne kadar aptalca bir fikir olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ama sen yaptın."

"Evet. Başardım. Dört yılımı aldı ama başardım, her seferinde bir terfi ve saha komisyonu. Zarfın üzerindeki adres gerçeğe dönüştü. Erkeklerin alayları saygıya dönüştü. Ve içindeki mektuplar da değişiyordu. Onlar . . . daha naziktiler. Düşünceliydiler. Çok tuhaf ama düşünceli. Bana küçük Henry ve Emma'dan haberler gönderdin. Burada her gece benim için dua eden çocuklar vardı, sanki ailelerinin bir parçasıymışım gibi. Anlayamazsın, Maddie. Gençliğimi harabelerde ya da yırtık pırtık ekoselerimin altında

verde. Bunu hiç yaşamamıştım. Hayatım boyunca hiç. Bunun için kendimi aptal gibi hissettim. Ama onlar için de dua etmeye başladım."

"Logan . . ."

"Ve sonra sen vardın. Beni sokakta tanıyamayan ama bana tüm sırlarını anlatan ve benim kendimden yapabileceğimden daha fazlasını yapan bu garip, tatlı kadın. Beni hayal eden, beni kollarında tutmak isteyen biri. Hissettim ..." Sesi takıldı. "Sanki Tanrı'nın tartanının gevşek bir ipliğini çekiştirmişim de, dünyanın öbür ucunda biri geri çekiştirmiş gibi hissettim. Senin için yalan ve aptallık olan şey benim için bundan daha fazlasıydı. Mektupların bana kendim için nasıl hayal edeceğimi bilmediğim bir rüya verdi. Beni hayata döndürdüler. Ve sonra beni ölüme terk ettin."

Maddie elini ağzına bastırdı. "Logan, çok üzgünüm. Sana değer veriyordum. Hissettiklerini .. Ben de hissettim. Yoksa asla bu kadar uzun süre yazmaya devam etmezdim. Bir şekilde gerçek olduğunu biliyordum."

"Dinna say that." Onu kollarından yakaladı ve küçük bir sarsıntı geçirdi. "Bana senin için gerçek olduğumu söyleme ve sonra beni bir daha asla düşünmemek üzere çekip gittin. Bu her şeyi daha da kötüleştirir."

"O zaman nasıl daha iyi hale getireceğimi söyle."

"Faydası yok." Başını iki yana salladı. "Söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Elini onun yanağına dokundurdu. "Ben bile seni sevmiyor muyum?" Bu sözler onu sarstı. Onun görmesine izin vermeyi reddetti.

"Hayır. Bunu duymak istemiyorum."

"Söylemek istiyorum. Şimdi, hiçbir zorunluluk yokken. Başımın üzerinde tehditler yok. Korunacak yalanlar yok. Seni seviyorum Logan. Her nasılsa. Seni tanımadan önce başladı."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle olmadığını biliyorum." Gülümsedi. "Ama bu doğru."

"Hayır." Adam kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Yalanlardan bıktım artık."

"Seni seviyorum Logan. Bu yalan değil."

Çenesini sıktı. "Bu sözler her zaman yalandır."

Belki bu sözler herkes için yanlış değildi. Ama ona söylendiğinde her zaman yalandılar. Onu sevdiğini iddia eden herkes onu terk etmişti. Onu reddetmişti. Onu ölüme terk etmişti.

Ve o da farklı değildi. Ona savaş alanında sahte bir ölüm yaşatmıştı ve adam hayatına zorla geri girdiğinde, onun elinden kurtulmanın başka bir yolunu bulmuştu.

Şu anda bavullarını hazırlamıştı. Sabah onu terk etmeyi planlıyordu.

Ve şimdi onun peşinden koşup bunu ona söylemeye cesaret mi ediyordu? Başını eğdi ve alnını onunkine bastırdı. "Dur."

"Durmayı denemediğimi mi sanıyorsun? Hatta en başta başlamamak için çok uğraştım. İki strateji de başarılı olmadı." Parmak uçları adamın çene çizgisini sıyırdı. "Elimde değil. Ve bunu daha fazla inkâr edemem. Seni seviyorum. Bundan bir şey çıksa da çıkmasa da bilmeni istiyorum."

Bu sözlerin kalbine girmesine izin vermeyecekti. Onlara inanmayacaktı.

Ama onları elinden geldiğince kendi yararına kullanacaktı.

Onun ağzını öptü, çok yumuşak bir şekilde. Sonra yanağını. Sonra şakağını.

"Seviştığımız ilk geceyi hatırlıyor musun?" diye fısıldadı, kollarını onun beline dolayarak. "Beltane'ydi. Herkes şenlik ateşinin etrafında toplanmıştı ve biz gizlice kaçmıştık."

"Evet." Kelime bir inilti olarak ağzından kaçtı. Kendini onun tatlı sıcaklığına bıraktığını hissedebiliyordu. "Hatırlıyorum."

"Sonra ne olduğunu hatırlat bana. Ekoseni fundalıklara serip yıldızların altında sevişmiş miydik?"

Başını salladı, kadının boğazını sıktı. "Neredeyse yapıyorduk. Çok cazipti. Ama ilk seferimizin düzgün bir yatakta olmasını istedim."

"Ah, doğru ya. Şimdi hatırladım." Gözlerini ona dikmiş, bekliyordu.

Bu kadar alay yeter. Bilmesi gerekiyordu.

Logan sesini ciddileştirdi. Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dikkatini verdiğinden emin olmak için hafifçe salladı. "Eğer bunu istemiyorsan bana şimdi söyle. Meraklı olduğunu biliyorum. Arzuların olduğunu biliyorum. Ve eğer peşinde olduğun tek şey biraz keşifse, bunda utanılacak bir şey yok. Ama bu gece bunu yaparsak olacak olan bu değil."

Dudakları aralandı ama konuşmadı.

"Seni benim yapmak istiyorum, mo chridhe. Her şeyine dokunmak. Her şeyini tatmak. Seni içten dışa öğreneceğim. Sana bir kez böyle sarıldım mı, bir daha bırakmayacağım. Asla."

Ve yanıt olarak tek bir kelime söyledi:

"Güzel."

Çok iyi. Onu uyarmaya çalışmıştı. İtiraz etmesi için ona her türlü şansı vermişti. Bunu o istemişti.

İlk geceden beri yapmakla tehdit ettiği şeyi yaptı. Onu kaldırdı ve bir yulaf çuvalı gibi omzuna attı.

Ve gelinini eve taşıdı.

Yatağa.

Maddie, şu anda bir İskoç'un omzuna asılmış, saçları ve ayakları gece rüzgârında sallanan bir kadının o anı bir tür zafer olarak görmesinin tuhaf görünebileceğini düşündü.

Ama zafer tam da hissettiği şeydi.

Sonunda, hayallerinin erkeğini elde ediyordu. Hem de kendi şartlarıyla. Ve eğer Highland'li sevgilisi kendisini utanmaz bir yalancı olarak ifşa etmek istemiyorsa. . .

Bu gece çok, çok, çok iyi olacaktı.

Kale tamamen karanlıktı. Bütün ateşler söndürölmüştü. Ay ışığı onları avluya kadar götürdü, sonra Logan onu yere bırakmak zorunda kaldı. Giriş holündeki masadan bir mum ve çakmaktaşı aldılar ve karanlıkta biraz küfür edip el yordamıyla yakmayı başardılar.

Küçük sarı ışık bir vaat gibi parlıyordu.

Bu, Şenlik ateşinden eve taŐınan bir kıvılcım değildi, ama kendi yarattıkları bir kıvılcımdı.

Yeni bir alev. Taze bir baŐlangıŐ. Artık geŐmiŐteki hiÇbir Şeyin 6nemi yoktu. Artık sadece gelecek vardı.

Ve gelecek onların olacaktı.

Maddie mumu bir tutucuya yerleştirdi ve birlikte yatak odasına giden merdivenleri tırmandılar.

Yatak odaları.

Kalbi her adımda daha 6ok 6arpmaya başladı. Kapıyı arkalarından kapattı ve anahtarı kilidin i6inde 6evirdi.

Sonra kendini kapıya sıkışmış halde buldu.

Onu vücuğuyla oraya hapsetti, bir eliyle gevşemiş sa6larını yumruğuna doladı, yukarı ve uzağa 6ekti. Sonra ağzı, sıcak ve a6 bir Şekilde boynuna indi.

Bunun tatlı Őokuyla nefesi kesildi. Binlerce sinir ucundaki sert 6ekiŐ. Dili, k66r66c66k kemiğinden kulağına doğru ilerliyordu.

Dizleri titriyordu.

Kolunu kapıya dayadı.

Adam boynunun her santimini 66p66c66kler ve dilinin sahiplenici hareketleriyle kaplarken kadın kıpırdayamadan 66ne doğru yığıldı. Kirli sakalının tırtıkları tenine s66rt66n66yor, ağzının yumuşak sıcaklığıyla lezzetli ve keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Kısa s66re sonra t66m v66cudu alev alev yanmaya başladı. Korsesinin altında, meme u6ları sert noktalara bastırıyor, dokunmak i6in can atıyordu. Onun ağzını arzuluyordu. Ve onun 66p66c66kleri, kal6alarıının arasında al6ak, i6i boş bir ağrıyı alevlendirdi.

AĞlamamak i6in dudağını ısıırıyordu. Ama adam g66Đs66n66 avu6lamak i6in uzandığında, kendini daha fazla tutamadı. Kendi bilincinin son kırıntısını da terk etti ve zevkle inledi.

Bu ses onu sadece cesaretlendirmiŐ gibiydi. O da kendi iniltisiyle karşılık verdi.

Adamın boştaki kolu kadının beline dolandı ve onu kendine yaklaştırdı. Adamın ereksiyonu kadının sırtının k6666k kısmına baskı yapıyordu.

Etkileyici derecede sıcak ve sertti, kombinezon, korse, frak ve ağır kilt katmanları arasında bile.

Şimdi kulağını öptü, diliyle çıkıntıları takip etti ve kulak memesinin ucunu dişlerinin arasında yakaladı. Başparmağı göğüs ucunu buldu ve ileri geri ovuşturdu. Sadece hafifçe alay ediyordu. Bu işkence enfesti.

"Logan. Lütfen."

Onunla yüzleşmek için dönmeye çalıştı. Adam elini onun beline koyarak bunu yasakladı.

"Henüz değil."

"Ama ... ne zaman?"

"Yakında, mo chridhe. Yakında."

Elleri elbisesinin kapağına gitti. Düğmeleri çekip çıkarırken el yordamıyla hareket etti ve küfretti. Düğmelerle ilgili yaşadığı zorluk, onun inanmasını istediği kadar derli toplu ve kontrollü olmadığını anlamasını sağladı.

O da en az onun kadar istekliydi. Hatta belki de endişeliydi.

Çaresiz.

Kancaları, düğmeleri ve bağcıkları, elbisenin beline kadar kaymasına izin verecek kadar gevşettiğinde, onu yüzüne doğru döndürdü ve sahiplenici bir öpücükle ağzını alırken onu bir kez daha kapıya bastırdı. Elleri elbisesini ve kalçalarını çekiştiriyordu. Elinden geldiğince yardım etmeye çalıştı, kollarını serbest bıraktı ve sonra ellerini boynunun arkasına bağlayarak onları yoldan çıkardı.

Bir eliyle onun çıplak göğsünü kavradı, kaldırdı ve yoğurdu. Öpüşürken parmaklarını onun yumuşak, ağır saçlarında gezdirdi. Adam onun ağzına karşı inledi ve kadın viskinin kalıcı ateşini ve onun kendine özgü, ele geçmez tatlılığını tattı. Adam bu tatlılığı dünyadan saklıyordu ama kadın onu nasıl ortaya çıkaracağını biliyordu.

Tadını çıkardı.

Sabırsızlıkla gömleğinin kumaşını çekiştirmeye başladı, eteğinin kuşaklı belinden gevşetti ve kaba avuçlar halinde topladı. Bunu başardığında

Etek ucunu yeterince yüksekte tutmaya çalışan adam, kadının giysiyi başının üzerinden çekip bir kenara atmasına yetecek kadar uzun süre öpüşmelerine ara verdi.

Ve tekrar öpüştüklerinde, adamın çıplak göğsü ilk kez onunkiyle buluştu.

Bu his, yoğunluğuyla kemik eriticiydi.

Tüm o ten tene temas. Isı üstüne ısı. Sert kasları onun yumuşaklığını şekillendiriyordu. Göğsündeki hafif tüyler meme uçlarını okşuyordu.

Kalbi onunkine çarpıyordu.

"Eteklerini kaldır," diye mırıldanarak dilini kızın boynundan aşağı kaydırıldı.

Merhametli cennetler.

Logan'ın dudaklarından duymak istediği üç kelimedenden birini seçmesi istenseydi, Maddie muhtemelen seni seviyorum'u seçerdi. Ama kabul etmeliydi ki, eteklerini kaldırmanın yadsınamaz bir çekiciliği vardı.

En yumuşak, en gizli yerleri titredir.

Kadın itaat etti, ipeği kaba avuçlar halinde topladı ve etekleri dizlerine ulaşana kadar kaldırdı.

Elleri kızın arka tarafına kaydı ve onu yerden kaldırıp kapıya dayadı, kalçalarını kızın kalçalarının arasına sıkıştırdı ve çoraplı bacaklarını beline kilitledi.

Küçük bir kahkaha çığlığı attı.

Sonra ağzı meme ucunu buldu ve kahkahası baygın bir iç çekişe dönüştü.

Kapının pürüzlü yüzeyi çıplak sırtına sürtündü ama umurunda bile değildi. Adamın dudakları ve dili göğüsleri üzerinde sihirli bir etki yaratıyordu ve adamın uyarılmışlığının sert çıkıntısı tam da istediği yerdeydi. Adam kalçalarını döndürdü ve saf, parlak bir neşe kadının içinden geçti. Başının yana düşmesine izin verdi ve mutluluk dalgalarına binerek ona sarıldı.

Her bir göğsünü iyice okşadıktan sonra onu kendine doğru çekti ve kapıdan çevirerek yatağa doğru götürdü.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı, hâlâ soluk soluğaydı ve kıkırdıyordu. "Çok karanlık. Çok yazık olur-"

Thunk.

Başını karyolanın sarkan kısmına çarptı.

Küfretti. Birlikte yatağa yuvarlandılar. Maddie onun yaralarını tespit etmek için çabaladı.

Saçlarını adamın alnından geriye doğru itti, parmak uçlarını adamın şakaklarında ve tepesinde gezdirdi. "İyi misin? Kanaman var mı? Durmamız gerekiyor mu?"

Hemen cevap vermedi.

Tekrar kafa derisini okşadı. "Logan?"

"Ben iyiyim, mo chridhe. Bana bu şekilde dokunacağını bilseydim günler önce kafamı böyle kırardım." Elini uzatıp dudaklarına götürdü ve önce parmaklarının arkasını öptü.

Sonra avuç içi.

Sonra bileğindeki o hassas et bileziği.

Ve o andan itibaren aralarındaki her şey biraz daha az çılgınca ve çok daha şefkatliydi. Adam onun üzerinde hareket ederken, çorapları bacaklarından aşağı yuvarlarken ve elbisesini çıkarmasına yardım ederken, kendini değerli hissediyordu. Değerli.

Çok sevdim.

Onu yatağa yatırdı ve her yerini okşamaya başladı. Avuçları göğüslerinde, bacaklarında, kalçalarında ve karnında gezindi.

Kendi parmakları da sıranın kendisine gelmesi için kaşınıyordu.

Ona dokunmak istiyordu.

Daha önceki tüm karşılaşmalarında kontrol büyük ölçüde Logan'daydı. Ona ne zaman ve nerede dokunacağına o karar verirdi. Hatta Maddie'nin kendisine ne zaman ve nerede dokunması gerektiğine bile. Bu kez Maddie eşit bir katılımcı olmaya kararlıydı. Kendini çekingen ya da emin olmasa bile caydırılmasına izin vermeyecekti. Ne istediğini biliyorsa, ki biliyordu.

Doğruca eteğe gitti.

Öndeki bağları çözmesine yardım etti ve sonra ekosenin ağır pilileri gevşedi. Kumaşı kenara iterek altındaki adama doğru hevesle uzandı.

Ve onu bulmak için uzun süre araması gerekmedi.

Adamın ereksiyonu avucunun içine fırladı ve avucunu sert, sıcak bir etle doldurdu. O gece kendisini okşamasını izlediği gibi, onun uzunluğunu aşağı yukarı okşadı ve adam çaresiz bir zevkle inledi. Teni hayal ettiğinden daha yumuşaktı. Kabarık kadife gibi. Başparmağını geniş, pürüzsüz tepenin etrafında dolaştırdı, sonra parmak uçlarını uzatarak sikinin kalın kökünü ve altındaki savunmasız keseyi keşfetti.

Tam eğlenmeye başlamıştı ki Logan elini çekti.

"Şimdilik bu kadar yeter, mo chridhe. Yoksa bu iş başlamadan bitecek."

"Ama-"

"Sonra görüşürüz." Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve geriye doğru iterek kollarını başının iki yanındaki şilteye sıkıştırdı. "İnsansız kalma riskini göze alamam. Bunun için çok uzun süre bekledim." Boynuna öpücükler kondurdu. "Günler. Haftalar. Yıllar."

Kollarını yatağa sabitleyerek, vücudunun ortasından aşağıya doğru yaladı ve öptü. Göbeğine ulaştığında durakladı.

"Seni tatmak istiyorum, mo chridhe. Bu sefer kafama tekme atmamaya çalış."

Uyarıya rağmen, adam dilini onun en mahrem yerine değdirdiğinde kalçaları yine de kıpırdadı.

Oh, o iyiydi.

Verra . . . verra . . . çok iyi. Birkaç dakika içinde onun altında kıvranmaya başladı. Diliyle her kıvrımı ve oyuğu keşfetti, dilini içine daldırmak için aşağı kaymadan önce tomurcuğunu daire içine aldı.

"Logan, lütfen. Çok yakınım-"

Durma belirtisi göstermedi. Hatta yalvarışlarını bile kabul etmedi. Aksine, çabalarını iki katına çıkardı, onu şiddetli, ani bir doruğa kadar buruşturdu ve yaladı.

"Bu haksızlık," diye dudak büktü zor nefesler arasında.
"Sana dokunmama bile izin vermedin."

Kollarını bıraktı ve kalçalarının üzerine oturdu.

"Böylesi daha iyi. Zaten zirveyi bulmuşsan, birleşme senin için daha kolay olacaktır." Onun yanağını okşadı. "Seni incitmek gibi bir niyetim yok."

Adam onun kalçalarının arasına yerleşirken, kadın ellerini adamın çıplak kollarında gezdirerek gücünün hatlarının tadını çıkardı.

"Hazır mısın?" diye sordu dirseklerinin üzerinde durarak.

"Evet."

Evet.

İçine girdiğinde canı yandı. Maddie haykırmamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Adam sabırlı vuruşlarla daha derine itti ve Maddie vücudunun yavaşça onunkine uyum sağlamak için gerildiğini hissetti.

Sonunda onun içine tamamen oturduğunda, uzun bir süre hareketsiz kaldı. Sadece ona sarıldı, o da ona. Kadının vücudu gevşemeye başladı.

"İyi misin?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

Dikkatlice bir parça geri çekildi, sonra tekrar içeri itti ve kadının içinde yeni bir derinliğe ulaştı. İkisi de inledi.

"Çok sıkıydın," diye mırıldandı, sesi endişeli geliyordu.

"Bence bu daha çok senin çok büyük olmandan kaynaklanıyor," dedi. "Ama endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

İlk başta yavaş ilerledi.

Ama bu yavaşlık uzun sürmedi. Kısa süre sonra, itişlerinin hem hızı hem de yoğunluğu arttıkça daha acil bir ritim tuttu.

Tutkusunun gücü nefesini kesiyordu ama Maddie ondan durmasını istemeden önce lanetlenirdi. Adamın onu ne kadar istediğini, vücudunun tamamlanmak için onunkine ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu hissetmeyi seviyordu.

Anlamadığı kelimeler mırıldanmaya başladı. Galce küçük tatlı sözler, ya da öyle düşünmek için kendini gururlandırdı.

Anlamlarını çözemese de, sesindeki tonu yanlış anlamak mümkün değildi. Ham duygulardan biriydi. Karışımında birkaç tanıdık cümle duyduğundan emindi:

Maddie.

Mo chridhe.

Na tréig

mi.

Bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve omuzlarına yapışarak onu olabildiğince sıkı tuttu.

Sonra artık sözün bittiği bir noktaya geldi. Bir dirseğinin üzerinde durdu ve diğer kolunu kadının belinin altından geçirerek vücudunu kendine doğru çekti. İlerlediğinde, aleti kadının içinde o kadar derin bir yere ulaştı ki, kadın onu her yerde hissetti.

Son birkaç hamleden sonra titredi ve inledi. Adam onun üzerine yığıldı ve yüzünü boynuna gömdü. Kadın kollarını adamın omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Orada birlikte yatıyorlardı, sadece nefes alıyorlardı. Kalbi hiç bu kadar dolu olmamıştı.

Çok geçmeden kulenin alt katlarından gelen sesleri duymaya başladı. Adamlar ve hizmetkârlar şenlik ateşinden dönüyorlardı.

"Belki de onlarla buluşmak için aşağı inmeliyim." Yataktan kalkmaya başladı.

"Hayır, hayır. Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, Bayan. MacHasty?" Adam onun kolunu tuttu ve çekti.

Yatağa geri yuvarlanırken güldü. "Bana ne dedin sen?"

"Sanırım ..." Yüzünü ona döndü ve merakla ona baktı. "Sana karım dedim."

"Bu sefer tamamen evli miyiz?"

"Tabii ki evliyiz."

Bir kaşını kaldırdı. "Çok, çok emin misin?"

"İlişkimizi daha yeni tamamladık Maddie. Seni uyarmıştım, sana bu şekilde sarıldığımda ..." Gözleri yoğunlaştı. "Benden seni bırakmamı isteyemezsin."

"Oh, Logan. Bunu sormuyorum. Senin karın olmak istiyorum. Her şeyden çok. Emin misin diye sorduğumda sadece takılıyordum." Logan'ın alnındaki saçları geriye doğru taradı. "Çok özür dilerim."

Fırtınalı ifadesi netleşmedi.

Onun çıplak göğsüne bir dokunuş yaptı ve yakınına sokuldu. "İnan bana, buradan başka olmak istediğim bir yer yok. Seninle birlikte."

Alt kattaki adamlar kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydı.

Çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurdu, sonra dilini boynundan aşağı kaydırıp ve oradaki gergin tendonun gevşemesini diledi.

Çocukluğu hakkında şimdi bildiklerini bildiği halde onunla bu şekilde alay etmesi düşüncesizceydi. Bu kâbusların sona ermesi ve ona fırsat verdiği anda onu terk edeceği endişesinden kurtulması için aylar, hatta yıllar geçmesi gerekebilirdi.

Yarın onu rahatlatmak için başka yollar bulmaya başlayacaktı.

Bu gece için öpücüklerin iyi bir başlangıç olmasını umuyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sabah Logan yalnız uyandı. Yanındaki yastığın üzerinde bir not bulana kadar gözleri kamaşmış, sebepsiz bir panik yaşadı.

Sevgili Kaptan MacSleepy,

Bağışlayın beni. Hak ettiğiniz dinlenmenizi bozmak istemedim. Uyandığınızda, kahvaltınız aşağıda sizi bekliyor olacak.

Seni seven eşin

Bir gömlek, bol bir pantolon giymiş ve utanmaz bir sırıtışla salona girdi. Adamları uzun masanın etrafında toplanmıştı.

Logan boğazını temizledi. "Günaydın."

Tüm kafalar onunla yüzleşmek için döndü. Bir an sessizlik içinde ona baktılar. Sonra hep birlikte ayağa kalktılar ve kendiliğinden bir alkış koptu.

"Huzzah."

"Sonunda!"

"Selam ver o zaman."

Logan sataşmaları elinin tersiyle itti ama neşeye bir son vermeyi de kendine yediremedi. Bunun onlar için de bir tür dönüm noktası olduğunu biliyordu.

Lannair artık gerçekten eviydi. Hepsi için. Bu kutlanacak bir şeydi.

Yüksek Salon'a yeni bir bakış açısıyla baktı, sıvada yama gerektiren herhangi bir çatlağı, zamanla matlaşan herhangi bir panel parçasını not etti. Adamlar kendi kulübelerini tamamlama yolunda ilerliyorlardı. Bugünden itibaren Logan dikkatini bu kaleyi bir yuva haline getirmeye verebilirdi.

Çocuklar gelmeden önce o dik merdivenler için bir şeyler yapması gerekecekti.

Babalık düşüncesi hem iyi hem de kötü yönleriyle baş döndürücüydü.

"Yeterince uzun sürdü ama beklediğinize değdi sanırım." Rabbie öne çıktı ve onun omzuna bir yumruk attı. "İyi iş, Kaptan. Ve bir an bile erken değil. Dün gecedен sonra Callum'un gözü köyün genç kızlarından birinde. Artık ona kur yapabilir."

Callum'un yüzü renklendi. "Hiçbir genç kıza kur yapmıyorum."

"Ona nasıl saf saf baktığını gördüm. Bir hafta veriyorum."

Logan bu alaylara iyi bir mizahla katlanmıştı ama içini kemiren endişeyi uzun süre görmezden gelemedi.

"Karımı gördünüz mü?" diye sordu.

"Bayan MacKenzie mutfakta." Munro planlarına geri dönmeden önce ona bir göz kırptı.

Mutfağa mı?

Şaşkınlık içindeki Logan, kalenin yüksek tavanlı ve devasa ocaklı eski mutfağına doğru ilerledi.

Odaya girmeden önce bile tanıdık bir koku ona saldırdı; keskin, metalik bir tat. Kapı aralığında döndüğünde onu durduran bir manzarayla karşılaştı.

Maddie odanın ortasında duruyordu, yüzünde kederli bir ifade ve kan bulaşmış bir önlük vardı.

"Aman Tanrım. Maddie, sen-"

"Ben iyiyim!" diye onu temin etmek için acele etti. "Hiçbiri benim değil."

Ben iyiyim."

"Ne oldu böyle? Biri mi öldürüldü?"

"Hayır." Bileğiyle alnını sildi ve ardından inatçı bir tutam saçını nefes nefese bıraktı. "Haggis yapıyorum. Grant de yardım ediyor."

Başını, iri adamın soğan doğrayıp kendi kendine mırıldandığı köşeye doğru eğdi.

Şaşkın bir duraksamadan sonra Logan gülmeye başladı. O kadar şeyin arasında haggis mi yapıyordu? Dünyadaki en sevimli itiraf gibi görünüyordu.

"Biliyorum, bu şimdiye kadar yaptığım en saçma şey. Söz konusu ben olunca, bu da bir şeydir. Ama dünkü sıkı çalışmalarından sonra Cook ve Becky'ye bugün izin verdim. Bir yemek tarifi kitabı buldum ve teyzem bu sabah gittiğinden beri onların yerini doldurabileceğimi düşündüm."

"Thea Teyze gitti mi?"

Başıyla onayladı. "Araba çoktan hazırды ve paketlenmişti, ben de ondan devam etmesini istedim. Babama evlendiğimiz haberini verecek ve hepsini yaz sonu tatiline davet edecek. Hep birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu ve artık bizi ayrı tutacak hiçbir şey yok. Emma ve Henry'nin sizinle tanışması için sabırsızlanıyorum."

Logan da kendini bunun gerçekleşmesi için can atarken buldu.

Tarif kitabının sayfasına kırmızı bir parmak izi sürdü. "Bunun içinde ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Başıyla onayladı. "Koyunun kalbi, ciğerleri ve karaciğeri, hepsi midesine doldurulmuş ... artı yulaf ve biraz da et suyu."

Ona boş bir bakış attı. "Ama yine de yiyorsun."

"Elde edebildiğim kadar sık." Tencerenin içindeki pütürlü, şekilsiz haggis'e baktı. "Bu hiç fena görünmüyor."

"Gerçekten mi?"

"O zaman senin böreklerine bir bakalım."

Kızardı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne? Şimdi mi? Burada mı?"

"Onlar değil. Senin böreklerin. Patatesler, mo chridhe."

"Oh." Dudağını ısırdı. "Tüm bunlar için biraz erken olduğunu düşünmüştüm."

Önlüğünün arkasını yakaladı ve ona hınzırca bir bakış attı. "İnan bana, bütün bunlar için asla çok erken değildir."

Patateslere uzanırken, kaygan parmaklarıyla bir tanesini karıştırdı. Elinden fırladı ve neredeyse kafasına çarpıyordu. Onu sadece hızlı refleksleri kurtardı.

"Ah! Özür dilerim."

"Birinin canı yanmadan seni mutfaktan çıkaralım." Belinin arkasındaki önlüğün bağını çözdü ve başının üzerinden çekti. Sonra bir havlu aldı, suyla ıslattı ve her seferinde narin parmaklarını teker teker silerek ellerini temizledi. "Bu sabah seni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu anlayamıyorum."

"Yapamaz mısın?" Kadın hınzır bir gülümsemeye ona baktı. "Bayan MacKenzie olacağım için heyecanlıyım. Rolün içine girmeye hevesliydim. Ama uygun bir İskoçya gelini olabileceğimi hiç sanmıyorum."

Logan onun yanağını avucunun içine aldı. Ona, uygun bir yayla gelini olsun ya da olmasın, isteyebileceği tek eşin o olduğunu söylemek üzereydi. Ama kelimeler boğazında, patlayıcı bir şangırtının onları engellemesine yetecek kadar uzun süre takılı kaldı.

Bang.

Maddie küçük bir çığlık attı ve ona yaklaştı. "Sakin ol, morderidhe. Bu sadece haggis patladı."

"Patlayan bir haggis mi yaptım? Oh, Tanrım."

Tencerenin içine baktı ve mahvolmuş pudingi görünce dudak büktü. "Kaynamaya bırakmadan önce, ona bir iğne batırmalısın-"

Vahşi bir kükreme tonozlu mutfakta yankılandı. Logan tencerenin kapağını bıraktı ve etrafında döndü.

Tanrım.

Grant soğan doğramakta olduğu koltuktan kalkmıştı. Patlama onu ürkütmüş olmalıydı. Logan'ın onu aylardır görmediği kadar vahşi gözlü ve korkmuş görünüyordu.

Ama bir şey farklıydı.

Bu kez Grant Maddie'yi tutuyordu. Bir koluyla onu sarmış, diğer eliyle de mutfak bıçağını boğazına dayamıştı.

"Neredeyiz?" diye sordu. "Ne oldu? Burası neresi? Çocuklarım nerede?"

Logan, Maddie'nin gözüne takıldı.

"Ben iyiyim," dedi usulca. "Korkmuyorum. Bana zarar vermek istemiyor. Sadece kafası karışık."

Logan bundan bu kadar emin olabilmeyi diliyordu. Patlama ve odada asılı duran kan kokusu arasında, Grant'in zihninin onu götürebileceği cehennem gibi yerleri ya da Maddie'nin ne tür bir düşman olduğuna inanabileceğini ancak hayal edebilirdi.

"Sakin ol Grant," dedi. "İskoçya'da evindesin. Savaş sona erdi."

"Hayır." Başını ileri geri salladı. "Hayır, hayır, hayır. Bana bu masalı anlatma, Kaptan. Bir daha olmaz. Her gün aynı şey. Yarın Ross-shire'a gideceğiz, sen söyle. Hep yarın, hiç bugün değil."

Logan bir laneti yuttu. Grant'in parçalanmış hafızasının birkaç parçasını bir araya getirmesi için onca zaman varken. "Sakin ol, mo charaid. Sakinleşelim ve güzel bir kadehe oturalım-"

"Şimdi bilmek istiyorum!" Grant bıçağın ucunu Maddie'nin solgun boğazına dayayarak bağırdı. "Bana gerçeği söyle, MacKenzie."

"Önce kızı bırakın gitsin. O hiçbir şey bilmiyor." Logan ona doğru ilerledi, ellerini kaldırdı. "Sana gerçeği söyleyeceğim ama onu bırakmalısın."

Grant başını salladı, Maddie'yi sıkı sıkı tutuyordu. "Neredeler? Çocuklarımı istiyorum. Ailemi istiyorum. Gerçeği istiyorum."

"Sadece söyle ona," diye fısıldadı Maddie. "Lütfen."

Logan kendini toparladı ve arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Onlar öldü. Hepsi öldü."

"Bu bir yalan."

"Hayır. Oraya aylar önce birlikte gitmiştik. Küçükler bir yıl önce tifüsten ölmüştü. Köyden geriye kalanlar tahliye edilmişti. Evlerin hepsi yanmış ve hayatta kalanlar Kanada'ya gönderilmişti. Gemileri dalgalı denizde batmış. Geriye hiçbir şey kalmadı."

"Hayır." Grant bıçağı Maddie'nin boğazına dayadı. "Hayır, benimle oyun oynuyorsun. Bunu hatırlardım."

"Mezarlarını gördün, Mo Charaid. Eski kirkin yanında, üvez ağacının altında. Sen onlar için ağlayıp dua ederken ben senin yanında durdum."

Grant'in yüzü ıstırapla buruştu. İri adam hıçkırarak ağladı ve Maddie'yi tutuşu gevşedi.

Logan onunla göz teması kurdu. "Git. Şimdi."

Grant'in kolunun altına girdi ve odanın kenarına doğru kaçtı.

Grant ona uzanamadan Logan yoluna çıktı. "Kızgın olduğun kişi benim. Bıçağı bana çevir."

İri adam insanlık dışı bir uluma çıkardı ve tam da bunu yaptı, ileri atılıp mutfak bıçağını geniş bir kavis çizerek savurdu. Logan kendini tehlikeden uzak tutacak kadar hızlı eğildi ama çeliğin kulağının çok yakınından geçtiğini duydu.

"Logan!" Maddie ağladı.

Sonra Grant yön değiştirip tekrar saldırdı. Logan masanın üzerinden geriye doğru atlayarak aralarına bir bariyer koydu. Grant kovalarken ve Logan geri çekilirken masanın etrafında daire çizdiler.

Logan sesini eşit tuttu. "Madeline, odadan çık." "Hayır."

"Git dedim, Maddie."

"Seni onunla yalnız bırakmayacağım. Bu şekilde değil." Logan göz ucuyla onun büyük boy bir tahta kaplumbağaya uzandığını ve onu bir kriket sopası gibi kaldırdığını gördü.

Sonra dikkati tekrar Grant'e yöneldi.

Masanın diğer tarafındaki hırpalanmış asker titreyen eliyle bıçağı doğrulttu. "Aklıma ne oldu, Yüzbaşı? Günlere tutunamıyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gidiyorlar. Doğru dürüst hatırladığım son şey, savaş alanında olduğumuz."

"Quatre-Bras'ta bir havan topuydu."

"Başım çınılıyordu. Hâlâ da çınılıyor. Her zaman, çınılama. Kan." Açık bir avuçla şakağına vurdu. "Sana beni terk etmeni söylemişim. Beni terk etmeliydin."

"İ-"

"Beni ölüme terk etmeliydin. O zaman şimdi onlarla birlikte olurdum, bu cehennemde sıkışıp kalmazdım. Tekrar tekrar öldüklerini hissederdim. Bu senin suçun."

"Seni bırakamazdım, Mo Charaid. Biz kardeşiz. Akrabayız. Muinntir. Birbirimizi geride bırakmayacağız."

Grant'in sesi bir kükremeye dönüştü. "Sana söyledim. . . beni terk etmeni.

Neden beni terk etmedin?"

Grant boştaki koluyla masanın kısa ucunu kaldırıp devirdi ve ileri atıldı. Logan hızın etkisiyle savruldu ve taş duvara çarptı. Etini kesen bıçağın hızlı yanışını hissetti ama bunun onu yavaşlatmasına izin veremezdi. Gücünü toplayarak Grant'i omuzlarından yakaladı ve geri itti.

İri adam devrilmiş masa ayağına takıldı ve birlikte yere yuvarlandılar. Logan şimdi avantajlıydı. Grant'in gövdesine sarıldı ve kollarını iki yanına sıkıştırdı. Onu hareketsiz tutuyordu.

"Nefes al, mo charaid. Sadece nefes al."

Tanıdık bir bulanıklık gözlerini kaplayana kadar arkadaşını orada hareketsiz tuttu.

Ve sonra, o havan topu patlamasından beri binlerce kez yaptığı gibi, Grant irkilerek hayata geri döndü.

"Bütün bunlar da ne, Kaptan? Neredeyiz biz?"

Logan neredeyse bir rahatlama dalgasıyla boğuluyordu. "Savaş bitti Grant. İskoçya'daki evimizdeyiz. Güvendeziz."

"Oh. Şey, bu çok hoş."

"Evet. Öyle." Nefes nefese kalan Logan yana doğru hareket etti. Ayağa kalkmak için hareket ettiğinde göğsündeki acıdan irkildi. Grant onu duvara çarptığında muhtemelen birkaç kaburgası kırılmıştı.

Dönüp Maddie'yi aradı. İşte oradaydı, kaplumbağayı bir silah gibi tutuyordu. Logan'ın adına en sevdiği kişiyi sopalamaya tamamen hazırды.

Tatlı kız.

"Sakin ol," dedi ona. "Artık her şey yolunda."

Kaplumbağayı indirdi ama yüzü solgun ve temkinli kalmaya devam etti. "Logan, otursan iyi olur."

"Ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım." Yüzünü buruşturdu. "Bir ya da iki kaburgam kırılmış olabilir. İyileşmeyecek bir şey değil."

"Logan, lütfen. Hemen otur." Sesi çok soğuk ve ciddiye. Grant bile ona bakmaya devam ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "İkinci bir kafam mı çıktı?"

Ama yine de onları sersemleten şey başı değil, birkaç metre aşağıdaki bir şeydi. Maddie'nin bakışlarını aşağıya doğru takip etti.

Ah. Demek onu bu kadar endişelendiren buymuş. Grant'in bıçağı kalçasına saplanmıştı. Kabzasına kadar.

Garipti. Kaburgalarındaki ağrıya o kadar odaklanmıştı ki fark etmemişti bile.

Gözlerini dikmiş ona bakıyor, kendi bedeninin bağımsız bir gözlemcisi gibi hissediyordu. Konuştuğunda sesi kendi kulaklarına bile uzak geliyordu. "Sanırım Munro buna bir göz atmak isteyecektir."

Göz kırptı. İki kere.

Ve sonra dünya karardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Logan!"

Maddie iki metre boyunda ve on dört taş ağırlığındaki İskoç'u yakalamaya hazır değildi ama elinden geleni yaptı ve adam düşmeden önce yanına ulaşmak için hamle yaptı.

Bir yandan bıçağa dikkat ederken bir yandan da yere düşmesine yardım etti. Onu sarsmak ve daha fazla yaralamak istemiyordu.

Adam yere uzanıp başını kucağına koyduğunda, yarasını daha iyi değerlendirmeye çalıştı. Etekliğinin bir katını kenara çekti.

Oh, Tanrım.

Yara daha fazla kanıyor olsaydı onu daha az endişelendirebilirdi. Ama bu yüzeysel bir kesik değildi. Beş inçlik bıçağın tamamı adamın kalçasına gömülmüştü.

Kabzasına kadar.

Ve eğer Logan olmasaydı, aynı bıçak onun boğazına gömülebilirdi.

"Logan. Logan, beni duyabiliyor musun?" Göz kapakları çırpındı.

"Mo chridhe?"

"Evet. Evet, Logan. Benim." Saçlarını adamın alnından itti. "Sakin ol aşkım. Seni kısa sürede iyileştireceğiz."

Sonra gözleri yuvalarından fırladı ve kızın elini tutuşu gevşedi.

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım.

Parmak uçlarıyla onun nabzını buldu. Nabız atmaya devam ettiği sürece kendine her şeyin yolunda gideceğini söyleyebilirdi.

"Ne oldu?" Grant yanına oturdu, şimdi neden olduğu kargaşadan habersizdi. "Kaptan yaralandı mı?"

"İyi olacak," dedi Maddie, onu ikna etmesi gerektiği kadar kendini de ikna etmeye çalışarak. "Merak etme Grant. O iyi olacak."

"Daha kötülerini de atlattı, haydut." Biraz gülümsedi ve sonra ona baktı. "Sen kimsin o zaman?"

"Ben Madeline. Ona mektup gönderen sevgilisi, hatırladın mı? Şimdi onun karısıyım. Ben ..." Yanağından sıcak bir gözyaşı süzöldü. "Ben Bayan MacKenzie'yim."

Tek dileği Logan'ın bunu söylediğini duyabilmesiydi.

Grant ondan Logan'a ve tekrar ona baktı. Kıkırdadı ve Logan'ı omzundan dürtöklledi. "MacKenzie, seni şanslı piç."

Diğer adamlar aceleyle içeri girdiler, şüphesiz masanın devrilmesinin yarattığı güröltünün etkisiyle.

"Ona yardım edin, lütfen," dedi Maddie, saha cerrahını ararken. "O yaralı."

Munro onun yanında diz çöktü.

"Bıçağı çıkarana kadar ne kadar kötü olduğunu bilemeyeceğim. Ve hareketsiz kalacağından emin olana kadar bıçağı çıkaramam. Birkaç kaburgasında çatlak var. Çok fazla çırpınırsa o kırık uçlardan biri akciğerini delebilir." Maddie'ye baktı. "Evde hiç uyuşturucu var mı?"

Başını salladı. "Eminim vardır. Teyzemin kadın dergilerinden sipariş ettiği yaklaşık yirmi farklı iksir, tonik ve mucize ilaç var. Bahse girerim hepsi öncelikle afyon sakızıdır."

"Git ve getir o zaman."

Başını salladı ve ayağa kalkmaya hazırlandı.

Logan'ın eli kızın eteğini sıkıca kavradı. "Hayır," diye mırıldandı. "Na tréig mi."

Kalbi burkuldu. "Onu bırakamam." Rabbie,

"Ben gidip ilaçları getireyim," dedi.

"Teyzemin soyunma odasında," dedi. "İki merdiven yukarıda, batı koridorunun dördüncü kapısı."

"Na treig mi," diye tekrar mırıldandı Logan. "Beni bırakma Maddie."

"Yapmayacağım." Onun elini kendi elinin içine aldı. "Ben buradayım."

Sıkıca sıkı. "Yemin etmelisin, mo chridhe. Sen benim kalbimsin. Eğer beni terk edersen, ölürüm."

Elini onun yanağına bastırdı ve gözlerinin içine baktı. "Seni terk etmeyeceğim. Ölmeyeceksin. Munro seni iyileştirecek. O bunu yaparken ben de burada olacağım. Ne sen ne de ben hiçbir yere gitmiyoruz."

Rabbie bir kucak dolusu koyu renkli şişeyle döndü. Munro şişelerin kapaklarını açıp teker teker kokladı. Koyu yeşil bir şişeyi Maddie'ye uzattı. "Bu iş görür."

Şişeyi Logan'ın dudaklarına götürdü. "Şimdi bunu iç."

Kadının dediğini yaptı ve acı sıvıyı yüzünü buruşturmadan yuttu. Göz kapakları bir anda ağırlaşmaya başladı. "Munro."

Logan başını bir o yana bir bu yana çevirerek Cerrah. "Munro, yanımdaki kadını görüyor musun?" "Evet," diye yanıtladı Munro. "Onu görüyorum."

"Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?" Maddie kızardı.

"Evet," dedi cerrah gülümseyerek. "Anlıyorum."

Logan başını halsizce kaldırarak, "Haftalardır evliyiz," dedi. "Onunla sadece bir gece yattım. Ve eğer o gece son gecem olursa lanetleneyeceğim. Beni iyileştirsen iyi olur Munro. Yapacak çok zevkim var."

"Anlaşıldı, Kaptan."

Maddie'nin yüzü yandı ama gülmekten kendini alamadı. Logan'ın alnına bir öpücük kondurdu.

"Maddie ..." Sesi kalınlaşmıştı. Sesi sanki karanlık, derin bir kuyudan konuşuyormuş gibi çıkıyordu. "Mo chridhe, ben
I"

"Sus," dedi ona, gözyaşlarını tutarak. "Seninle kalacağım Logan. Her zaman. Sadece lütfen benimle kalacağına söz ver."

Logan ameliyatı kolayca atlattı - ya da daha sonra hatırlayamadığı için öyle olduğunu varsaydı. Onu erken bir mezar kazmakla tehdit eden sonraki günlerdi.

Munro bıçağı kalçasından çıkardıktan sonraki akşam ateşi çıktı.

Sonraki birkaç gün uykusuzluk, üşüme, vücuduna sürülen soğuk bezler, kaşıklarla sunulan zayıf et suyu ile geçti. . .

Ve rüyalar.

Uykusu vahşi, canlı rüyalarla doluydu. O kadar çok rüya görüyordu ki, zihninin karanlıkta geçen kayıp yıllarını telafi ettiğinden şüpheleniyordu. Uzun zamandır unuttuğu insanları ve yerleri hayal ediyordu. Savaş alanlarını ve yatak limanlarını hayal etti.

En çok da Madeline'i hayal ediyordu. Onun kara gözlerini, ince parmaklarını ve tatlı, vazgeçilmez tadını.

Sonunda uyandığında, ateşi düşmüş ve zihni dinlenmişti, kadın hemen yanı başındaydı.

Ama kadın onun yataktan çıkmasına izin vermedi. Hiçbir şey için.

Sünger banyosu bir erkeğin düşünebileceği kadar eğlenceli değildi. Güzel bir kadın tarafından uygulandığında bile.

Geçersiz tedavisinin üçüncü gününde Logan isyan etti. "Umarım bunun her anından nefret ettiğimi biliyorsundur."

"Biliyorum." Sabunlu bir süngerle kolunun altını temizledi.

"Bu yüzden bu kadar keyif alıyorum."

"Artık kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Ben iyiyim."

"Oh, hayır. Seni bir hafta boyunca yatakta hemşirelik yapmaya mahkum ediyorum. Eğer bu konuda başarılı olursan, önümüzdeki Salı günü kendi parritch'ini kaşıklamana izin verebilirim."

Logan cevap olarak homurdandı.

"Kahramanca davranıp hayatımı kurtarırsan böyle olur."

Onun üzerine doğru eğildi ve yastığını dolgunlaştırdı. Bu duruş ona göğüs dekoltesi vadisinin aşağısını engelsiz bir şekilde görme imkânı veriyordu.

"Dikkatli ol, genç kız. Tehlikeye çok yaklaşıyorsun." Gülümsedi. "Bu halinle benim için tehlikeli değilsin." "Bu bir meydan okuma gibi geldi."

"Ciddiyim Logan. Her zaman başkalarıyla ilgilenmek için çok çalışıyorsun. Birkaç günlüğüne seninle ben ilgileneceğim. Ve sen de orada yatıp buna katlanmak zorunda kalacaksın."

Logan çok kaba görünmemeye çalıştı. Elbette onun varlığını umursadığından değildi. Bu tür bir şefkati ve ilgiyi daha önce hiç görmemişti. Sadece çaresizlik duygusundan nefret ediyordu. Biri kapıdan içeri girdiğinde onu durduracak gücü olmadığını bilmekten nefret ediyordu.

Ama teslimiyette sarhoş edici bir zevk olduğunu da kabul etmek zorundaydı.

"Bütün gün burada oturmana gerek yok," dedi. "Muhtemelen yapacak işlerin olduğunu biliyorum. Rex ve Fluffy nasıl?"

Süngerini ve leğeni bir kenara koydu. "Gerçekten çok iyi gidiyor. Deri değiştirdi. Çiftleştiler ve bakım aşamasına geçtiler."

"Ve . . . ?" diye sordu. "Beni merakta bırakma. Istakozlar sevişirken hangi pozisyonu tercih ederler?"

Yanıt olarak sadece gülümsedi ve omuz silkti.

Logan kendini yatakta yukarı itti ve bir şeyin farkına vardı. "Kaçırdın. Her şeyi kaçırdın, değil mi? Çünkü burada benimleydin."

"Önemli değil. Bir dahaki sefere onları yakalamam gerekecek. Fluffy on sekiz ay kadar sonra tekrar üremeye hazır olacak."

Kızın tepkisi hafifti ama bunun bir darbe olarak gelmiş olması gerektiğini biliyordu. Ona doğru uzandı. "Maddie."

Onlar daha fazla tartışmadan Munro, Logan'ın yarasını ve bandajlarını değerlendirmek üzere odaya girdi.

"En büyük tehlikeyi atlattınız," dedi. "Bir ay boyunca yorucu bir aktivite yok."

"Bir ay mı?"

"Bir ay. Ve eğer beni şikâyetlerle rahatsız etmek istiyorsanız, şikâyet etmek için hayatta olduğunuza şükretmenizi öneririm."

"Mo charaid." Logan saha cerrahının elini tutmak için uzandı. "Hayatımı kurtardığın için sana borçluyum. Bu unutulmayacak. Teşekkür ederim."

Munro başını salladı.

"Bununla birlikte, bunu mümkün olan en nazik şekilde karşılayacağınızı umuyorum. Çık dışarı. Karımla yalnız kalmak istiyorum."

Kır saçlı cerrah nadiren gülümsedi. "Bunu yapabilirim."

Yalnız kaldıklarında Maddie onun yanındaki yatağa yerleşti.

"Buraya gel o zaman." Onu kendine çekti ve yüzünü boynuna gömdü.

Kadın direndi. "Az önce adamı duydun. O yaranın iyileşmesi bir ay sürecektir. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca ikimiz de seni hayatta tutmak için gece gündüz çalıştık. Şimdi hepsini geri almayacağım."

"Sana sıkıca sarılmak için bir ay beklemek zorunda kalırsam, yemin ederim önce istemekten ölürüm."

Bir elini onun saçlarında gezdirdi. "Sanırım nazik bir kucaklaşma kabul edilebilir."

Bunu alabileceğini düşündü.

Sırtını yatağa daha da dayadı ve ona sokuldu, vücudunun kıvrımlarını onunkilere göre şekillendirdi ve başını onun göğsüne yasladı. Parmakları adamın köprücük kemiğini ileri geri hafifçe okşadı.

Burnunu kızın başının üstüne bastırdı ve derin bir nefes aldı.

Adamın göğsüne doğru yumuşak bir kahkaha attı. "Ne oldu?"

"Oh, Logan. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum. Ama sanırım sarılıyoruz." Logan'ın gömleğinin ketenine sokuldu. "Sen de harika bir iş çıkarıyorsun."

Küçük fingerdek. Çok iyi, sonunda istediğini elde etmişti. Kucaklaşıyorlardı.

Ve Logan bundan oldukça hoşlandı.

Bayıldı.

Ve onu gerçekten seviyor gibi görünüyordu. Ya da sevdiğine kendini inandırmayı başarmıştı.

Elini saçının sıkı örgüsünden aşağı kaydırdı. "Beni terk etmedin."

"Tek bir saat için değil."

Bunu biliyordu. Her şey boyunca onun yanındaydı. Kan, dikiş, koter, ateş ve titreme. Onun varlığını yanında hissetmişti, kendi başına titremesini durduramadığında kolları onu tutmuştu. Lavanta ve tatlılıktan oluşan hafif kokusu uykusunda bile ona ulaşmıştı.

Ve rüyalar. Gece gündüz onu hayal ediyordu ve hayatında ilk kez bu hayallerde soğuk, karanlık ya da yalnız hiçbir şey yoktu. Bir sirk çadırından daha fazla renk ve ışıkla doluydular.

Omuzları bir kez daha hafifçe titredi. Yine ona mı gülüyordu?

Alaycı bir iç geçirdi, sonra pişman oldu. İç çekmek bile acı veriyordu. "Bu sefer bu kadar komik olan ne yaptım?"

Cevap vermedi. Çünkü birkaç dakika önce gülmeye başladığı kadar yumuşak bir şekilde ağlamaya başlamıştı.

"Çok korkmuştum."

"Her şey yolunda, mo chridhe. Her şey yolunda. Artık buradayım. Seni de bırakmayacağım."

Kızın güzel yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

Ve sonra onu öptü. Nasıl öpmesin ki?

Eğer konuşmaya çalışsaydı, başarısız olurdu. Göğsünden taşan duyguları anlatacak kelime yoktu. Kalbi göğsünde o kadar şiddetli çarpıyordu ki, yine kaburgalarını kıracağından korkuyordu - bu sefer içeriden. Ya da çok fazla duyguyla şiştiği için patlamasından.

Çok fazla neşe.

Tüm bu duyguların bir yere gitmesi gerekiyordu, yoksa kesinlikle onu öldürecekti. Bir öpücük tek cevaptı.

O da sanki kendi hayatı anlamına geliyormuş gibi onu öptü ve parmaklarını onun nemli saçlarına geçirerek onu sıkıca tuttu. Yatak çarşaflarının altında, uyuyan parçaları kıpırdanmaya ve canlılıklarını ortaya koymaya, taleplerde bulunmaya başladı. Henüz ölmedik, dediler.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, elbisesinin yakasından çekti ve boynunu öpmek için eğildi. "İşte. Şimdi. Maddie, sana ihtiyacım var."

Seni seviyorum. Tanrım, seni seviyorum.

Düşünce aklından geçti ve Logan onu uzaklaştırma içgüdüleriyle savaştı. Bunu yüksek sesle söylemedi ama peşine düşüp bir böcek gibi ezmedi de. Bu bile tek başına bir zafer gibiydi.

Bir elini göğsüne götürdü, meme ucunu sıkıca kavradı ve parmaklarını pudra mavisi elbisesinin dantelli yakasının altından geçirerek teninin narin sıcaklığını hissetti. Göğsünden sahiplenici bir hırıltı yükseldi.

"Logan . . ."

Azarlayıcı ses tonuna rağmen, başını yana yatırarak adama kulak memesini kemirmesi için daha fazla alan sağladı.

"Sana sahip olmama izin ver, mo chridhe." Elini kadının kalçalarının içine kaydırarak göğsünü kavradı. "Rahatsız edilmeyeceğiz."

"Logan." Belirgin bir pişmanlıkla geri çekildi. "Munro yorucu egzersiz yok dedi. Onun emirlerini görmezden gelemeyeceğimi biliyorsun. Seni çok önemsiyorum."

Başını yastığa yasladı.

"Yani ..." Parmaklarını bandajlı göğsünün ortasında gezdirdi, ta ki göğüs kemiğine ulaşana kadar ve gözlerini onunkilere dikti. " ... çok ama çok dikkatli olmamız gerekecek."

Evet. Yüce Tanrım, evet.

"Dikkatli olabilirim. Çok dikkatli olabilirim." Logan ona doğru uzandı.

"Şşşt." İki parmağını adamın solar pleksusuna dayadı ve onu nazikçe ama sertçe yatağa geri itti. "Dikkatli olacak olan benim. Her şeyi benim yapmama izin ver."

"Her şeyi yapmak zorunda değilsin."

Parmakları onu yatağa sabitledi. "Her şeyi ben yapacağım. Ve sen de orada yatıp bunu kabullenmelisin."

Dünyada Logan'a bulut yumuşaklığında bir kuş tüyü yatağa uzanıp her şeyi bir başkasının yapmasına izin vermekten daha doğal gelen bir şey yoktu. Hele de değer verdiği ve koruduğu kadın için.

Ama bir parçası bu fikri sevmiştir. Çok ama çok hoşuna gitmiştir.

"Seninle ilgileneceğim," diye fısıldadı sol kulağına. Gevşemiş elbisesini aşağı doğru kaydırđı ve sağ kulağına fısıldadı. "İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim."

Kadının soluk soluğa verdiği şehvetli söz, adamın kafa derisini ürpertti ve omurgasından aşağıya doğru aktı. Göğüslerinin engelsiz görüntüsü susuzluktan ağzının kurummasına neden oldu.

Cevap olarak sadece bir kelime söyleyebildi:

"Acele et." Kadın ona yavaş, muzip bir gülümseme verdi.

Eliyle göğsünü kaldırdı ve öne doğru eğilerek lavanta kokulu yumuşaklığı adamın tıraşsız yanağına değdirdi. Logan başını çevirerek kadının göğüs ucunu yakaladı. Sıkı, tatlı tepe noktasını ağzına çekti ve kadın, Logan'ın sikini kıpırdatan soluk soluğa bir nefes verdi.

Onun tadını ve yumuşaklığını severek yaladı ve alay etti. Onu sertçe emerken çıkardığı küçük sesler daha da iyiydi. Nefesler, iç çekişler ve alçak, erotik inlemeler.

"I . . . Seni memnun etmem gerekiyordu."

"Öylesin, genç kız." diyecek kadar uzun süre meme ucunu serbest bıraktı. Öylesin."

Başını eğdi, göğsünün alt tarafına sokuldu ve altındaki hassas kıvrımı yalayabilmek için kaşıyla daha yukarı itti. Sonra bir kez daha meme ucunu buldu ve dilinin uzun, yavaş geçişleriyle onu cömertçe yaladı.

Adam onu bıraktığında, kadın arkasına yaslandı. Gözlerinde zevkten donuk bir ifade vardı ve yanakları pembe pembe kızarmıştı.

Çok güzeldi. Çok güzel ve çok onun. Bunu o yapmıştı.

"Kıpırdamadan dur," dedi.

Eteklerini bir elinde toplayarak onun bacaklarının arasına yerleşti. Yaralanmamış bacağını dizinden büktü ve ona daha fazla yer açmak için yana doğru çekti. Yatak çarşaflarını aşağı doğru çekerek adamın tüm vücudunu odanın serin havasına maruz bıraktı.

Gözleri onun dokunuşunu beklerken kapandı. Ama beklentisi gerçekleşmedi.

Saatler sürmüş gibi görünen bir duraksamadan sonra gözlerini açtı ve ona baktı. şimdi sorun neydi?

Görünüşe göre hiçbir sorun yoktu. Adamın sikinin kaba kıvrımlarına bakıyordu, sanatsal hayranlığı yüzünden okunuyordu. Tıpkı bir ıstakozun pençesine ya da bir kelebeğin kanadına baktığı gibi.

Adamın kalçasına hafifçe dokundu. "Bir ara senin resmini çizebilir miyim?"

"Benimle ne istersen yapabilirsin. Başka bir zaman olduğu sürece." Sesi titriyordu. Yatak çarşaflarını yumrukladı. "Lass, burada lyorum."

"Ah." Mahcup bir pişmanlıkla dudağını ısırdı. "şey, buna izin veremeyiz."

Sonunda ona dokundu. Parmak uçları uzun ve yavaş bir şekilde şaftın altından geçerek hassas tepeyi evreledi.

Küfretti. Kalçaları yataktan aşağı doğru kalktı. "Böyle hareket etme," dedi kadın.

"Böyle alay etme," diye hırladı.

Ona acıdı. Eli asanın etrafında kıvrıldı ve onu düzgün bir şekilde kavradı. İlk darbesiyle birlikte beyninde parlak bir ışık parladı ve beyni karardı. Yatağa sırt üstü düştü ve gözlerini tavana dikti.

Evet. Bu. Daha fazla. Daha hızlı. Lütfen.

Bu hissin tadını çıkarmak için gözlerini sıkıca kapattı. Elinin her tatlı, yavaş darbesi onu serbest kalmaya daha da yaklaştırıyordu. Ve sonra ... karışıma yeni bir his katıldı.

Soğuk bir his, Aletinin ucunda hafif bir titreşim vardı. Neredeyse bir esinti gibi.

Onu yalıyordu. O utangaç, pembe, zeki dilini ereksiyonunun tepesinin etrafında döndürüyordu. Öpüyor ve hafifçe tadına bakıyordu.

Yoğun bir duyguydu. Yüce. Neredeyse yeterli değil.

Kalçaları kaskatı kesilmeden önce belki bir dakika bu keşfe katlandı. Daha fazla dayanamadı. Titreyen bir el ile saçlarını okşamak için aşağı uzandı.

"Beni ağzına al."

Bu sözler bir riskti. Onu tamamen korkutup kaçırabilirdi. Başını kaldırabilir, ağrıyan sikini serbest bırakabilir ve ona nasıl emir almayacağına dair bir nutuk çekebilirdi.

Şansını dengelemek için umutsuz bir "Lütfen" ile devam etti.

Ama adam daha terbiyesini hatırlamadan, kadın ona itaat etti ve sikinin başını ıslak, mutluluk verici bir sıcaklıkla yıkadı. Zevk onu içine çekti ve çaresiz bir teslimiyetle inledi.

"Seni seviyorum."

Kelimeler ağzından çıkıverdi. Onları daha fazla tutamadı.

Hemen kendine lanet okudu. Bunu ilk kez söyleyecek kadar aptalca bir andı. Şimdi kesinlikle duracaktı. Gözlerinde sevinç gözyaşlarıyla geri çekilecek ve oturup duygularını tartışmak zorunda kalacaklardı. Belki sarılırlardı bile.

Ama durmadı. Sadece ona baktı, sikinin etrafında biraz gülümsedi, sonra onu daha da derinlere aldı.

Tekrar inledi. "Tanrım, seni çok seviyorum."

Çekingen başladı. İlk seferi olduğu için anlaşılabilir bir durumdu. Ama çok fazla beceriye de ihtiyacı yoktu. Adam ihtiyaçtan kıvranıyordu ve kadın deneyimli olmasa da hevesliydi. Onu ısırarak dışında, iyi hissettirmeyecek çok az şey yapabilirdi.

İyiden de öteydi. İnanılmazdı.

Kendini pelvisini yuvarlarken buldu, o n u n tatlı, gür ağzı üzerine her battığında daha derine itmeye çabaladı. O

kontrolü kaybetmekten ve onu fazla zorlamaktan korkmaya başladı.

"Beni içine al," diye ısrar etti. "Seni hissetmeye ihtiyacım var. Seni doldurmalıyım."

Yine iki kez sormasına gerek kalmadı. Kadın hevesle ayağa kalktı ve eteklerini beline kadar toplayarak dikkatle Logan'ın üzerine oturdu. Logan aralarına uzanarak kendini konumlandırdı ve sikinin başıyla kadının kıvrımlarını ayırdı. Kadın ıslanmıştı. Çok ıslaktı. Bu oral ilgiyi onun kadar tahrik edici bulduğunu bilmek... ?

Boğuk bir inilti çıkardı.

Kadın onun üzerine çöktü ve adam kolayca yarısına kadar kaydı. Kalçalarının nazikçe kalkıp inmesiyle, onu yarım inçlik acı verici kesirlerle daha derine götürdü. Bu aynı anda hem cennet hem de işkenceydi.

İlk başta, yaralı kalçasını düşünerek onu sonuna kadar götürmemeye dikkat etti. Ama birkaç dakika sonra ellerini onun omuzlarına koydu ve adamın yaralarından çok kendi artan ihtiyacıyla ilgili olduğunu anlayabileceği bir ritim tutturdu.

Güzeldi. Ona baktı, göğüslerinin nazikçe zıplamasından ve yüzündeki belirgin zevkten başka bir şeye bakacak gücü yoktu. Şimdiye kadar gördüğü en tahrik edici şeydi.

Birdenbire gözleri açıldı. Bakışları onunkilerle buluştu, yalvarırcasına. "Logan, ben Logan."

Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Elini eteklerinin ve kombinezonlarının arasından geçirerek vücutlarının birleştiği yere kadar uzandı. Göz temasını kesmeden, başparmağını kadının cinsel organının tepesindeki şişmiş tomurcuğa bastırdı.

"İşte böyle, mo chridhe. Bırak olsun. Benim için gel."

Kaşları çatıldı ve dudağını ısırdı. Gözleri kapanmadan önce birkaç kez daha onun bakışlarını üzerinde tuttu.

Sertçe boşaldı, onun etrafında sarsıldı ve zevkten titredi. Kadının doruk noktası onunkine hükmediyordu. Gırtlaktan gelen bir çığlıkla ona teslim oldu ve kendini hislerin içinde kaybetti.

Sonrasında, onu kendine doğru çekmek istedi. Onun içinde kalmak ve vuruşlarına karşı uykuya dalmasına izin

vermek

kalp atışı. Ama şimdi onun yaralarını ve hemşirelik görevlerini hatırlamıştı ve bunların hiçbirini kabul etmiyordu. Kenara çekildi ve onun kollarının arasına girdi.

İyi. O da iyiydi.

"Hâlâ anlamadığım bir şey var," diye mırıldandı. "Nerede bu mektuplar?"

Yirmi Altıncı Bölüm

Maddie bir anda Logan'ın vücudunun gerildiğini hissetti. Kalbi daha hızlı bir ritme girdi.

"Düşündüğün gibi değil," dedi.

"Herhangi bir düşünce oluşturmamıştım."

"O mektuplar bendeydi. Aldım. Hepsini aldım, hepsini tekrar tekrar okudum."

"Yaptığını biliyorum."

"Ve sonuncusundan sonra, beni ölüme terk ettiğin yerden sonra

. . ." Nefesinin altında küfretti. "O kadar sinirlendim ki, bir gece hepsini ateşte yaktım. Biri hariç hepsini."

"Yani o mektuplardan birini cebinden çıkarıp bana okuduğunda ..."

"Ezberden okuyordum. Onları ezbere biliyordum. Seni ne kadar unutmaya çalışsam da kalbimden asla çıkaramadım."

Ona nazikçe sarıldı. "Logan. Bu hayatımda duyduğum en aptalca, en tatlı şey."

"Ne diyebilirim ki. Ben . .

." "Squish. Saf squish."

"Sana aşık olduğumu söyleyecektim ama sanırım çok da farklı değil."

Onun elini kendi elinin içinde tuttu ve parmakları göğsünün üstünde sıkı bir düğüm halinde birbirine dolandı.

"Aşkın ilk kuralı: Panik yapma."

"İkinci kural nedir? Sanırım ona geçsek iyi olacak."

Başını kaldırdı ve ona hınzırca bir gülümseme verdi.

"Çırpınmak yok."

Maddie ona derin ve tutkulu bir öpücük vermek için tam boynunu bükmüştü ki kapı çalındı.

"Bayan MacKenzie? Orada mısınız?"

Logan onun başının tepesini öptü. "Sana böyle hitap etmesi hoşuma gidiyor."

"Ben de öyle." Maddie çenesini onun göğsüne dayadı ve ona gülümsedi. "Sanırım gidip cevap vermeliyim."

"Zahmet etmeyin." Logan sesini yükseltti. "İçeri gel."

Maddie küçük bir alarm çılgılığıyla yataktan kalkmak için hareketlendi.

Adamın kolu kadının etrafında sıkılaştı. "Olduğun yerde kal. Hizmetçiler bizi son kez yatakta yakalamayacaklar. O da buna alışabilir."

"Buna alışması gereken kişi benim." Maddie daha şimdiden boğazında bir kızarıklık hissetti. Ama hareket etmedi.

Logan onu yanında istiyorsa, kalacağı yer orasıydı.

Her zaman.

Hizmetçi içeri girdiğinde Maddie Logan'ın yanında kıvrılmış duruyordu. "Ne oldu Becky?"

Şerefine, hizmetçi kız bunu anlayışla karşıladı. "I . . . Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi. Ama sizi arayan biri var."

"Arayan mı?"

"Evet, Bayan MacKenzie. Ve o bir erkek."

"Bir erkek mi?" Dirseğinin üzerinde yükselen Maddie, Logan'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Birini mi bekliyordun?"

"Sen olmadıkça olmaz."

"Bu beyefendi adını söyledi mi?" diye sordu Becky.

Hizmetçi başını salladı. "Sormayı unuttum. Oh, Mrs. MacKenzie. Hiç öyle görünmüyor-"

"Büyük mü?"

"Hayır. Garip."

Maddie şimdi ne yapacağını tamamen şaşırmıştı. "Lütfen ona salonu göster Becky. Aşçıya da çay hazırlamasını söyle. Hemen geliyorum."

Hizmetçi gittikten sonra Maddie, Logan'a şaşkın bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kim olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Kıskanmam mı gerekiyor?"

"Şey, seni uyarmalıyım, en son beklenmedik bir centilmen ziyaretçim olduğunda ..." Gülümseyerek adamın göğsünde birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. "Bu oldu."

"İşte bu kadar." Logan onun elini bıraktı ve yatakta doğrulup oturdu. "Ben de seninle aşağı iniyorum."

"Logan, sadece takılıyordum. Yatakta kalmalısın. Hiç gerek yok."

"Seninle aşağı iniyorum," diye tekrarladı en sert ve emredici ses tonuyla. Gömleğine uzandı ve bir kolunu kolundan geçirirken yüzünü buruşturarak başının üzerine çekti. "Bu isimsiz garip beyefendi uygunsuz bir şey yapmaya kalkışırsa diye."

"Ve eğer yapsaydı, bu konuda ne yapardın? Adamın üzerine kan mı akıttırdın?" Güldü.

O yapmadı.

Ona ciddi bir bakış attı. Bu bir hasta bakışı değil, bir savaşçı bakışıydı. "Senin için savaşmayı bırakmam için mezara girmem gerekir Madeline. O zaman bile bir yol bulmak için bir metre toprağı yerinden oynatırdım."

Oh. Kalbi dursun.

"Pekala, o zaman."

Adam böyle şeyler söylediğinde başka ne yapabilirdi ki? Maddie onu vazgeçirmeye çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Eğer hasta yatağından kalkmayı kafasına koymuşsa, tartışmanın bir yararı yoktu. Dürüst olmak gerekirse, onu sağlıklı ve ayakta görmek içini rahatlatmıştı.

Yavaşça ilerlediler. Fèileadh beag'ini beline bağladı ve gömleğini sargılı gövdesinin üzerinden aşağı çekmesine yardım etti. Kendisinin yapabileceğine dair çocuksu itirazlarına rağmen, tarakla vahşi saçlarına saldırırken oturması için ısrar etti.

Adam hazır olduğunda, kol kola girerek koridorda ağır ağır ilerlemeye başladılar.

Salondaki adamın kimliği gerçek bir sürpriz oldu.

"Ben Bay Reginald Orkney," diye açıkladı.

Becky haklıydı; adam sabahın on birinde Maddie'nin Lord Varleigh'nin balo salonunda hissettiği kadar onun salonunda yersiz görünüyordu. Tüvit bir ceket, koyu mavi bir pantolon ve kalın tabanlı çizmeler giymişti. Odaya girdiklerinde sandalyesinden fırladı, şapkasını başından çıkardı ve onları derin bir selamla karşıladı.

"Günaydın Bayan Gracechurch." Logan'a doğru tekrar eğildi. "Kaptan MacKenzie."

"Aslında," dedi, "artık Kaptan ve Mrs. MacKenzie."

"Öyle mi? Evet!" Bay Orkney şaşkınlıkla ellerini birbirine vurdu. Ne yazık ki bu hareket, bir elinde tuttuğu şapkasını dümdüz etti. Şapkayı beceriksizce yere fırlattı ve bir sandalyenin altına tekmeledi. "İkinize de tebriklerimi sunarım."

Ve sonra başka bir şey söyleyeceğine dair hiçbir işaret göstermedi. Bir anlık sessizlikten sonra Madeline, "Mr. Orkney, ziyaretinizden duyduğumuz memnuniyeti neye borçluyuz?"

"Evet, o. Garip bir şekilde ziyaretin bir amacı olduğundan emin değilim. Görüyorsunuz, Bayan Gracechurch -ya da Bayan MacKenzie demeliyim- itiraf etmeliyim ki, sizi meşgul etmeyi umarak geldim."

Odadaki gerilim yeni bir seviyeye sıçradı.

"Evlenme teklif etmeye mi geldin?" Logan'ın sesi harika bir kıskançlıkla çıkıyordu.

Bay Orkney hafifçe dehşete düşmüş görünüyordu. Adam hemen, "Onu eş olarak almak değil," diye düzeltti. "Ne kadar güzel olursa olsun, benim kendi karım var. Aman Tanrım. İşleri karıştırıyor gibiyim." Boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Bayan MacKenzie, buraya sizin hizmetlerinizi almayı umarak gelmiştim. Bir illüstratör olarak."

Logan rahatladı. "Eşimin çalışmalarını sipariş etmemeniz için hiçbir neden yok. Yeni evlenmiş olsak da illüstrasyon yapmaya devam etmek niyetinde." Ona baktı. "Sen istemiyor musun?"

"Elbette," dedi Maddie.

"Bunu duymak harika," diye cevap verdi Bay Orkney. "Dünyayı böyle bir yetenekten mahrum bırakmak gerçek bir trajedi olur."

"Ama Bay Orkney, beni işe almak istediğinizden emin misiniz? Belki de mektubumu henüz almadınız. Istakozlarla ilgili bir tür gecikme oldu."

"Evet, evet. Ama bunun pek bir önemi yok. Gördüğünüz gibi bu yeni bir proje. Fark etmişsinizdir, ben Lord Varleigh ve arkadaşlarından farklı bir doğa bilimciyim. Bu şeyleri tuzağa düşürüp İngiltere'ye kukla olarak getirmek gibi bir arzum yok. Bulgularımı vahşi doğada incelemeyi ve kaydetmeyi tercih ediyorum. Bu yolculuktaki amacım Bermuda'nın yerli yumuşakçalarını ve kabuklularını kaydetmek."

"Bermuda. Aman Tanrım. Ne macera ama."

"Evet. Buraya sizin, Bayan Gracech-Bayan MacKenzie, keşif gezisine illüstratör olarak katılıp katılamayacağınızı sormaya gelmiştim."

Maddie bir an konuşamadı.

Bermuda'ya yapılacak bir keşif gezisine katılmasını mı istemiş?

Bay Orkney kulağını çekiştirdi. "Korkarım çok kısa bir süre kaldı. Bu yaz sonuna kadar ayrılmayı planlamamıştık. Ama daha geçen hafta, önümüzdeki Perşembe günü Port Glasgow'dan hareket edecek bir gemiye binmemiz teklif edildi. Bu fırsatı kaçıramazdım."

"Gelecek perşembe mi? Yani benden gitmemi istiyorsun-"

"Derhal." Özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. "Korkarım öyle, evet. Eşyalarınızı aldıktan sonra buradan Glasgow'a gideriz ve kalan zamanı yolculuk için erzak toplamak için kullanırız. Arzu ederseniz yanınızda bir refakatçi getirebilirsiniz. Ancak eşim de benimle birlikte yolculuğa çıkacak. Bir kadının eşlik etmesinden memnun olacağını biliyorum."

Maddie'nin başı dönmeyi bıraktığında cevap vermeyi başardı. "Kulağa çok heyecan verici bir fırsat gibi geliyor ve beni düşündüğünüz için onur duydum. Ama gördüğünüz gibi ben yeni evliyim. Kocam bir sakatlıktan sonra iyileşiyor. Yapamam-"

Logan'ın eli onun kolunda sıkılaştı. "Ne kadarlığına gitmiş olabilir?"

"Yaklaşık altı ay."

Logan başıyla onayladı. "Bunu konuşmak için bize biraz izin verir misin?" "Ama tabii ki." Adam tekrar eğildi, daha derin bir şekilde

Hiç.

Maddie kafası karışmış bir halde Logan'ı koridorda takip etti. Tartışacak ne vardı ki? Eğer kastettiği buysa, onu vazgeçirmesine gerek yoktu. Pişmanlık duyarak reddetme niyetini çoktan ifade etmişti.

"Bence gitmelisin." dedi. "Ne?"

"Bence Bay Orkney'e Bermuda seferinde eşlik etmelisiniz."

Buna inanamıyordu. "Peki ya Beltane'de birbirimize söylediğimiz her şey? O gece yatakta paylaştığımız her şey? Eğer tüm bunları unuttuysan, yirmi dakika öncesini de hatırlıyor olmalısın."

Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İnan bana, yaşadığım sürece yirmi dakika öncesini unutmayacağım. Hâlâ gitmen gerektiğini düşünüyorum."

"Birlikte kalmamızı istediğini sanıyordum. Her zaman."

"İstediğim şey sana sıkıca sarılmak ve bir daha asla gözümün önünden ayırmamak. İstediğim şey her günün her anını seninle geçirmek ve her gecenin her anında sana sınıksız sarılmak. Seni delilik derecesinde seviyorum. Ama bunları istediğimi bilecek kadar da akıllıyım çünkü güven konusunda sıkıntılarım var."

"Ve bunu anlıyorum."

"Biliyorum, çok tatlı bir kızsın. Ama bu üstesinden gelmem gereken bir sorun olduğu gerçeğini değiştirmiyor." Onu omuzlarından tuttu. "Bu olağanüstü bir fırsat. Bermuda'ya bir keşif gezisi. Size gönderdikleri ölü, tozlu şeyler yerine hayattan örnekler. Seyahat etme ve kariyerini kurma şansı. Özlemini çektiğin şey buydu."

"Ama . . . Logan, istemiyorum-"

"Gitmek istiyorsun." Parmaklarının arkasını kızın yanağına koydu. "Stüdyonu gördüm, mo chridhe. Bütün o küçük iğnelerin olduğu soluk haritayı. Bana gitmek istemediğini söyleyemezsin."

"Bir parçam olabilir," diye itiraf etti. "Ama her şeyim seninle birlikte olmak istiyor."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ya hamileysem?"

"Bu kadar az seferden sonra pek olası değil. Kurslarınızı ne zaman bekliyorsunuz?"

"Her an olabilir."

"O zaman muhtemelen gemi yola çıkmadan önce kesin olarak öğreneceksiniz. Bu arada siz de hazırlanabilirsiniz. Böyle bir fırsat her gün karşına çıkmaz. Bay Orkney hayallerinin peşinden koşmak için en iyi şansın olabilir."

"Benim rüyam mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Ne zamandan beri rüyalara itibar ediyorsun?"

"Buna yeni bir gelişme diyelim."

"Bana sorarsan korkuyorsun. Gitmeyi düşünmemden o kadar korkuyorsun ki, beni kendinden uzaklaştırıyorsun."

Omuz silkti. "Haklı olabilirsin. Beni sevdiğini söylüyorsun ama düşünmeden edemiyorum. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Seni yıllardır tanıyorum. Sen beni sadece birkaç haftadır tanıyorsun ve şimdi hayatının fırsatından vaz mı geçiyorsun? İstedığinin ben olduğumu nereden bileyim? Belki de hala hikayenin arkasına saklanıyorsun."

"Yani şimdi ben İskoç eteğiyle ağlayan kız oldum. Bir zamanlar bir İskoç subayı uydurduğum için, seni sevdiğime asla tam olarak güvenemeyecek misin?"

"Demek istediğim şu Madeline. Eğer rüyayı takip edip bana geri dönseydin . . . ? Buna güvenirdim."

Uzun bir süre ona baktı.

Bu şekilde yaşayamazlardı, her zaman birbirlerinden şüphe ederek, aralarındaki bağın gerçek bir aşk birliği mi yoksa uygun bir düzenleme mi olduğunu sorgulayarak.

Bir yapbozun iki parçası gibi birbirine kenetlenen kalpleri miydi? Yoksa sadece korkuları mı?

Onu seviyordu. O sevmese bile bundan emindi. Ama hayatının geri kalanını onun şüphelerinin sisi altında yaşamak istemiyorsa, onu buna ikna etmek zorundaydı.

Maddie dünyanın sonuna kadar giderdi. Gerekirse cehenneme kadar gider.

Buna karşın, Bermuda o kadar da uzak görünmüyordu.

"Sana şöyle sorayım." Logan kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Eğer buraya gelip sana iki ay önce, ben hayatına girmeden önce sorsaydı... ne derdin? Sanırım ikimiz de biliyoruz."

Maddie kendi kendine başını salladı. Tam olarak nasıl cevap vereceğini biliyordu.

Ve bu şekilde düşündükten sonra her şey netleşti.

Bunu tekrar düşünmek için kendine zaman tanımadan salona döndü. "Bay Orkney, bugün sizinle gelebilirim."

Yirmi Yedinci Bölüm

Logan aylaklığı pek sevmezdi.

Maddie'nin Bay Orkney ile ayrılışının üzerinden henüz bir hafta bile geçmemişti ve can sıkıntısından aklını kaçırmıştı. Ve tabii ki karısını deli gibi özlüyordu.

Altı ay boyunca bu şekilde nasıl hayatta kalacağını bilmiyordu.

En azından adamlar onun bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Tıpkı seferdeki eski günlerdeki gibiydi. Hepsi bir akşam ateşin etrafında oturup viski içiyor, kayıp aşklarından ve gelecekteki hayatlarından bahsediyorlardı.

Logan elini cebine attı ve katlanmış bir kâğıdın köşesine dokundu. Bunu, Bay Orkney'le ayrıldıktan sonraki gece sporranının içine sıkıştırılmış olarak bulmuştu. Onun el yazısıyla yazılmış buruşuk bir kâğıt görmek bile zihnini anılara sürüklemişti. Kalbi tanıdık bir şekilde çarpmaya başlamıştı. Başka bir mektup olabilir miydi?

Ve sonra çok daha iyi bir şey bulmak için açmıştı. Bir taslak.

Küçük fingirdek.

Arkadaşlarıyla dışarı çıkmazdı ama onu her zaman yanında taşımayı alışkanlık haline getirmişti. Karakalem resim yeleğinin cebinde bir kor gibi parlıyor, cep astarını yakmakla tehdit ediyordu.

Bir viski daha doldurmak için şişesinin kapağını açtı. Sonra daha iyi düşündü ve şişeyi yerine koydu. Çenesini kaşıdıktan sonra bir banyo yapıp tıraş olması gerektiğine karar verdi. Eğer dikkatli olmazsa, Maddie dönene kadar bir metre uzunluğunda sakalı olan azgın bir sarhoş olacaktı.

Ve ona geri dönecekti.

Buna inanmak zorundaydı, yoksa gerçekten delirecekti.

Grant kendine geldi. "Bu da ne böyle? Ne oldu?"

Logan her zamanki güvence cümlelerini mırıldanmayı düşündü: İskoçya'dayız, yarın Ross-shire'a gidecekler, vs. Ama sonra kendini durdurdu.

Onun yerine elini arkadaşının omzuna koydu. "Bir yaralanma geçirdin, mo charaid. Hafızanı bozan bir yaralanma. Savaştan sağ salim döndük. Ailen o kadar şanslı değildi. Ama ben buradayım ve sana her zaman doğruyu söyleyeceğim. Bana ne istersen sor."

Ama Grant onu şaşırttı. "Nerede olduğumu biliyorum Kaptan. Ve geri kalan parçaları da toparlamaya başlıyorum. Sormak istediğim tek bir soru var. Madeline nerede?"

Kimse cevap veremedi. Diğerleri de Logan gibiyse, onu yanlış duyup duymadıklarını merak ediyorlardı.

"Madeline nerede?" diye

tekrarladı. "O ... şey, gitti."

"Sol mu? Bunu neden yapsın ki?"

"Ona gitmesini söyledim." Logan bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Onu bir doğa bilimciyle birlikte deniz canlılarını çizmesi için Bermuda'ya gönderdim."

Grant bir an sessiz kaldı ve sonra herkesin -Logan dahil- aklından geçen sözleri söyledi. "Seni aptal piç."

Logan savunmak için ellerini kaldırdı. "Başka ne yapabilirdim ki? Onun yetenekleri var. Ve hayalleri. Onlara engel olmak istemem. Geri dönecektir."

Bu düşünceye tutunmak zorundaydı. Geri dönecekti.

Dönecekti.

Öyle değil mi?

Callum başını kaşıdı. "Neden onun gitmesini istediğini anlıyorum. Ama anlayamadığım şey neden onunla gitmediğin."

Onunla git.

Logan itiraf etmek zorundaydı, bu fikir hiç aklına gelmemiştir. "Onunla gidemezdin."

"Neden olmasın?"

"Lannair'e daha yeni yerleştik. Artık kalenin laird'i benim. Birinin mülke göz kulak olması gerekiyor. Sizin de bana burada ihtiyacınız var." Etrafındaki adamlara baktı. "Değil mi?"

Aldığı tek cevap boğazını temizleyen birinin sesi ve birinin botunun taş zeminde ileri geri sürtünmesiydi.

Yani. Ona ihtiyaçları yoktu. "Anlıyorum," dedi sıkıca.

"Gitmeni istediğimizden değil," dedi Callum. "Ama hepimiz yetişkin adamlarız. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Kulübeler inşa ediliyor; ekinler toprakta. Grant bile iyileşiyor."

Bu sözler onu teselli etmek içindi ama Logan kendini boşlukta hissetti.

Maddie'nin gerçek hayalleri mektuplarının kenarlarında gizliyse, kendi umutları da planlarının sınırlarında gizliydi. İstedığı şey toprak değildi. Aileydi. Akrabalık.

Sevgiler.

Etrafındaki bu kırık dökük askerler topluluğu onun tanıdığı tek aileydi. Onlara kendi akrabalarına baktığı gibi bakıyordu. Maddie gitmişse ve adamların ona ihtiyacı yoksa... artık o kimdi?

"Bizim bir kardeşlik olduğumuzu sanıyordum," dedi. "Bir klan.

Muinntir."

"Evet, öyleyiz," dedi Rabbie. "Ve kardeşlik bağlarının özelliği de budur, mo charaid. Uzarlar. Gerekirse binlerce mil boyunca. Sen gelinini balayına götürürken burayı bir arada tutmak için bize güvenebilirsiniz."

Bir balayı.

Ne fikir ama. Logan bu şekilde düşünmemiştir bile. Onun kökeninden gelen erkeklerin tatili olmazdı. Şimdi hayal edebildiği tek şey buydu. Maddie'yle masmavi sularda yelken açmak, esintilerin Maddie'nin koyu renk, bağlanmamış saçlarını karıştırmasını izlemek. Kumlu sahillerde onunla sevişmek.

Sonunda sahil boyunca gerçekten yürüyebileceklerdi.

"Bugün günlerden ne?" diye sordu.

"Çarşamba," diye yanıtladı Callum.

Logan ayağa kalktı ve sandalyesini kenara itti. "O zaman zaman var. Gemiye kalkmadan önce yakalayabilirim."

Adamlar hemen harekete geçti.

"İşte ruh budur," dedi Rabbie. "Atını hazırlayayım."

Callum ona ceketini getirdi ve Logan rahatça içine girdi.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirmeden önce ellerini kırmızı kollarına götürdü. Ne hortumu, ne çorabı ne de kravatı vardı. Hiç zamanı yoktu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Callum'a sol ayağını bir çizmenin içine sokarken.

"Vahşi bir kedinin karaçalıların arasından sürüklediği bir şey gibi," dedi Callum.

Logan omuz silkti. Artık bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Ya onu olduğu gibi kabul edecekti ya da etmeyecekti.

"Bekle, bekle." Munro onun yolunu kesti. "Glasgow'a faytonla gidebilmeniz için yola on iki saat önce çıkmanız gerekir" -saha cerrahı cep saatini kontrol etti- "ve doktorunuz olarak karayoluyla gitmenizi tavsiye edemem. Ve doktorunuz olarak, karayoluyla gitmenizi tavsiye edemem. Bu yeni yaralanmayla olmaz."

Logan adama sert bir bakış fırlattı. "Doktor ya da değil, eğer kendi sağlığınıza değer veriyorsanız, beni durdurmaya çalışmayacaksınız."

"Dediğim gibi, doktorunuz olarak konuşuyorum." Munro ona sinsi bir sırıtış attı. "Arkadaşın ve kardeşin olarak, iyi yolculuklar ve yolun açık olsun diyorum."

Logan minnettar bir baş hareketiyle onu onayladı. "Muhtemelen onu hâlâ özleyeceksin, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama denemek zorundayım. Ve eğer çok geç kalırsam ..." Sağ ayağını diğer botunun içine soktu. "Sanırım yazacağım

ona birkaç mektup."

"Mektuplar?" Tanıdık bir kadın sesi koridorda çınladı. "Ah. Üzgünüm, onları kaçıracam."

Maddie.

Arkasını döndüğünde Logan'ın yüzündeki ifade.

Bunu sonsuza dek saklayacaktı.

Günlerdir uyumamış gibi kırmızı gözlü görünüyordu. Kesinlikle tıraş olmamıştı. Havada viski kokusu vardı. Gömleğinin düğmeleri açıktı ve saçları dağınıktı. Onsuz tam bir sefalet portresiydi.

Çok sevmişti. Ve onu hiç bu kadar sevmemişti.

"Buradasın," dedi şaşkın bir sesle. "Buradayım."

Yaklaştı. Yavaşça. Sanki çok yaklaşırsa, çok hızlı hareket ederse onu korkutup kaçırabileceğinden korkuyordu.

Maddie gülümsedi. Hiçbir yere gitmiyordu.

Birkaç adım ötede durdu. Sonra bir süre öylece durdu ve bakışlarının kadının her yerinde dolaşmasına izin verdi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi bir elini yüzünde gezdirerek. "Berbat görünüyorsun," diye karşılık verdi gülümseyerek.

"Neden buradasınız? Sefer ertelendi mi?" Kadın başını salladı.

"İptal mi edildi?"

"Hayır."

"Birlikte değilsin-" Bakışları karnına kaydı.

Gülümsedi ve başını salladı. "O da değil."

"O zaman onunla denize açılma fikrini değiştirdin." "Aslında Glasgow'a hiç gitmedim."

Kaşları karardı. "O Varleigh piçi-"

"Logan." Bir adım öne çıktı ve elini onun göğsüne koydu. Her zamanki gibi sıcak ve sağlamdı. Ona dokunmak çok iyi hissettiriyordu. Çok temel ve doğru. "Tahmin etmeye çalışmayı bırakıp konuşmayı benim yapmama izin verersen bu iş çok daha hızlı ilerler."

Konuşmak için ağzını açtı. Sonra kapattı.

Bunu bir işaret olarak aldı.

"Bay Orkney beni iki ay önce keşif gezisine katılmaya davet etseydi ne cevap vereceğimi düşünmemi istediniz. Cevabımın ne olacağını hemen anladım. Hayır olurdu. Çok korkmuş, çok sindirilmiş olurdum. Kendimi bir numune tahtasına sabitler ve kendi kanatlarımın toz haline gelmesine izin verirdim. Ayrılmayı düşünebilmem tek nedeni ... Senin sayende oldu."

"O zaman neden buraya döndün?"

"Çünkü hayallerimin peşinden gitmemi istedin. Ve bu Glasgow ya da Bermuda'da değildi," diye açıkladı. "Beetle Ball gecesi yapmam gereken şeyi yaptım. Bay Orkney'den özür diledim ve onun yerine Edinburgh'a gidip portföyümü Bay Dorning'e götürdüm. Kendisi ansiklopedi üzerinde çalışan bir matbaacı, hatırlarsanız."

Başını salladı.

"Haklıydın Logan. Hırslıyım. Yeteneklerimle büyük işler yapmak istiyorum. Ama ansiklopedi en başından beri gerçekten istediğim komisyondur. Bu yüzden Bay Dorning'e çalışmalarımı gösterdim ve projesi için hizmetimi teklif ettim."

Kaşları kalktı. "Ve . . . ?"

"Ve ..." Gülümsedi. "Görevi bana o verdi."

Artık onu tutan hiçbir şey yoktu. Onu kollarının arasına aldı ve ayaklarından kaldırarak bir daire çizdirdi.

Maddie kendini uçuyormuş gibi hissetti.

Ve ayaklarını tekrar yere indirdiğinde bile kalbi yükselmeye devam etti.

"Kaburgaların," dedi aniden hatırlayarak. "Dikkatli ol.

Bay Munro'nun akciğeriniz hakkında söylediklerini unutmayın."

"Ciğerlerim iyi. Patlamak üzere olan kalbim. Gururla. Bu harika, mo chridhe." Adamlarına döndü. "Beyler, Bayan MacKenzie bir ansiklopedi hazırlayacak. Tam dört cilt. Onu tebrik edin."

Erkekler Maddie'nin memnuniyetle kabul ettiği içten tebriklerini sundular.

"Şimdi ona hoşça kal de," dedi.

"Güle güle mi?" Maddie kafası karışmış bir halde ona baktı.

"Evet." Onu kendine çekti ve kulağına doğru hırladı. "Seni üst katta yatağımıza aldığımızda, seni iki hafta boyunca görmeyecekler."

Yüzü kızardı. "Oh."

Bu sözü viski ve tatlılık tadında yakıcı bir öpücükle takip etti. Kadın da onu öptü ve kucaklaşmanın içine tamamen gömüldü. Hiçbir güvenlik ağı, tutunacak hiçbir bağ yoktu. Şu andan itibaren hiçbir şeyi saklamayacaktı.

Kendisini odadan çıkarmasına izin vermeyi reddetti. Ama adam onu elinden tutup götürdü ve sarmal merdivenleri tırmanırken onu nefessiz bıraktı. Yatak odasına vardıklarında kahkaha ve arzudan başı dönüyordu.

Birlikte yatağın üzerine düştüler.

Bir eliyle elbisesinin düğmelerini çözerken diğer eliyle de eteklerini yukarı doğru itti.

Yavaş, temkinli vuruşlarla seviştiler. Kısmen onun yaralı haline hürmeten, kısmen de sadece yakınlığın tadını çıkarmak için. İkisi de bunun çok erken bitmesini istemiyordu.

Daha sonra, kadın ona sımsıkı sarılırken adam onun içinde kaldı. "Gerçekten beni burada iki hafta tutmak mı istedin?" Fısıldadı.

"Belki iki."

"Sonsuza kadar yatakta kalamam, biliyorsun. Yapılacak işler var. Ve seni uyarmam gerektiğini hissediyorum. . yakında stüdyom böcekler, yusufçuklar, güveler ve daha fazlasıyla dolup taşacak."

Onun titrediğini hissetti.

"Merak etmeyin. Çoğu ölmüş olacak." Ona doğru baktı. "Çoğu mu?"

"Ve insanlar böcek ısırıklarından neredeyse hiç ölmezler." "Neredeyse hiç."

Ona alaycı bir şekilde sokuldu. "Nefes al. Sadece nefes al."

Alın onunkine değdi. Ve bir an için tek yaptıkları buydu: sadece nefes almak. Ne onun ne de onun nefesi kalana kadar aynı havayı ileri geri alıp verdiler.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

"Seni çok özledim, Mo Chridhe. Gitmene izin verdiğim için tam bir ahmakmışım."

"Oh, sen Kaptan MacJackass'tın."

Biraz gülümsedi. Sonra yüz ifadesi ciddileşti. "Sadece seni hayallerinden alıkoymak istemedim."

"İşte bu kadar. Asla yapamazsın." Geniş yayla gökyüzüyle aynı parlak mavilikteki gözlerinin derinliklerine baktı. "Logan, sen benim hayalimsin. Her zaman öyleydin. Bunu bilmen gerek. Kalbimin en derin arzusu. Ve ne kadar vahşi bir fantezi kursam da..." Kollarını onun boynuna doladı. ". . . gerçekliğimiz çok daha iyi."

Sonsöz

Birkaç ayını almıştı ama yaralarını tamamen iyileştirdikten ve yaz güneşi havayı ısıttıktan sonra Logan sonunda karısını gerçek bir balayına götürmeyi başarmıştı.

Onu deniz kenarına götürdü. Brighton sahilinde ilk "tanışmalarından" dokuz yıl sonra.

Geç olması hiç olmamasından iyidir.

Onlara Durness yakınlarında, pembe-turuncu gün batımının mükemmel manzarasını sunan geniş, kumlu bir plaj hilalinin yakınında yer alan iyi döşenmiş bir kulübe buldu. Brighton ya da Bermuda değildi ama güzel, تنها ve onlara aitti.

Bunun hayatında planladığı ya da çıktığı ilk tatil olduğu düşünülüğünde, Logan başarısıyla gurur duyuyordu.

Her öğleden sonra birlikte kıyı boyunca yürüyorlardı. Maddie deniz kabukları topluyor ve onları defterine çiziyordu. Logan ona ikisinin de baş harflerini kazıttığı altın bir alyans hediye etti. Birden fazla kez, beyaz kumların üzerine serilmiş yeşil-mavi ekosesinin üzerinde seviştiler.

Ve iki sevgili arkadaşlarına veda ettiler.

"Güle güle Fluffy," diye fısıldadı Maddie. "Ona iyi bak, Rex."

Istakozları okyanusa bıraktılar ve onlara iyi yolculuklar ve binlerce sağlıklı yavru için en iyi dileklerini ilettiler.

Mavi suya bakarlarken Maddie Logan'ın eline uzandı ve parmaklarını onunkilere geçirdi. "İlk çocuğumuzu kucağına aldığın zamanı hatırlıyor musun?"

Onu kendine çekti ve o tatlı, yumuşak dudaklarını öptü. "Sanırım bunu hatırlıyorum. Hatırladığım kadarıyla, yaklaşık dokuz yaşındaydı.

aylar sonra."

Güldü. "Daha çok altı gibi, sanırım."

"Ne?" Logan sersemlemiş bir halde başını kaldırdı ve ona baktı. "Hayır. Şimdiden mi?"

Başını salladı.

"Ama ..." Herhangi bir kanıt bulmak için hafızasını yokladı. "Hasta değildin."

"Başta öyleydin, sadece birazcık. Thea Teyze bana bir tonik verdi." Elini bıraktı, geri çekildi ve ona baktı, bir elini yüzüne sürerek.

Tanrı yardımcısı olsun. Bayılabileceğini düşündü.

Dudağını ısırdı. "İtiraf ediyorum, daha coşkulu tepki vereceğini düşünmüştüm."

"Heyecan konusunda eksik değilim. Seni sıkıca sarmak, etrafında döndürmek, yatırmak ve seninle sevişmek istiyorum. Ama birdenbire bunların hiçbirini yapamayacak kadar korktum." Sertçe yutkundu. "Hamilesin. Bu hassas bir durum." "Hassas mı?" Kadın gülümsedi. "Logan, taşıdığım çocuk senin. Onun hemen hemen hayatta kalabileceğinden eminim.

her şeyi. Aşk da dahil."

Uzanıp köprücük kemiği boyunca nazik bir okşayış izi bıraktı. "Mo chridhe. Kendi kalbim."

Adamın elini tuttu ve karnının üzerine koydu. "Artık içinde küçük bir kalp daha var. Biraz senden, biraz benden ve tanımak için beklememiz gereken birinden. Ama Logan"-koyu renk gözleri Logan'ın kilerle buluşmak için yukarı kalktı-"bu bizim bir aile olduğumuz anlamına geliyor."

O zaman dizleri gerçekten büküldü.

Onu kabaca kendine çekti ve kendi bunaltıcı duygularını gizlemek için sıkıca kavradı. Daha sonra gözlerindeki kızarıklığı rüzgârın savurduğu kumlara bağlayacaktı.

Şimdilik yüzünü onun saçlarına gömdü ve sözler mırıldandı.

Sen benim kemiğimin kemiği, etimin etisin.

Madeline'e hayatının sözünü verdiği aynı sözleri şimdi doğmamış bebeğine fısıldıyordu. Bu çocuk

açlığı asla bilmeyecek, asla üşümeyecekti. Korkunun ve karanlığın acısını asla bilmeyecekti. Logan'ın ciğerlerinde nefes, damarlarında hayat varken asla.

Ve aşka gelince . . .

Kalbi durduğunda bile sevgisinin sonu gelmeyecekti.

Gelgit ayak parmaklarına vurana kadar onu orada tuttu.

Sonra karısını kollarına aldı ve evine götürdü.

Yazar Hakkında

TESSA DARE, bir düzineden fazla tarihi romanın New York Times çoksatan, ödüllü yazarıdır. Eğitimi kütüphanecilik üzerine alan ve özünde bir kitapsever olan Tessa, Güney Kaliforniya'daki evinde kocası, iki çocuğu ve bir çift kozmik kedi yavrusuyla birlikte rahat ve dağınık bir bungalovu paylaşmaktadır.

www.tessadare.com

www.avonromance.com

www.facebook.com/avonromance

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da [keşfedin](#).

Tessa Dare tarafından

Sonsuza Kadar Şatolar

DÜKÜ ROMANTİZE ETMEK
BİR İSKOÇ DÜĞÜMÜ
ATTIĞINDA MARKİZE EVET
DEMEK

Spindle Koyu

TESLİM OLMAK İÇİN BİR
GECE BİR HAFTA KÖTÜ
OLMAK İÇİN GECE
YARISINA KADAR BİR
HANİMEFENDİ
SKANDALCI, AHLAKSIZ, İYİLİKSİZ
BAY WRIGHT (roman) HER
DUCHESSE YAPAR
GÜZELLİK VE KARABAŞ (novella)

Damızlık Kulübü Üçlemesi

BİR DÜKLE BİR DANS, BİR
HAYDUT TARAFINDAN İKİ KEZ
BAŞTAN ÇIKARILMA
BİR ALÇAKLA ÜÇ GECE

İffetsiz Sütçü Kız Üçlemesi

AV TANRIÇASI BİR
SİRENİN TESLİMİYETİ BİR
İKNA KADINI

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİR İSKOÇ DÜĞÜMÜ ATTIĞINDA. Telif hakkı © 2015 Eve Ortega'ya aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı EYLÜL 2015 ISBN: 9780062349033

Basılı Baskı ISBN: 9780062349026

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8,
Kanada www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda

Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632

Auckland, Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık HarperCollins
Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,

Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik

Devletleri HarperCollins
Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.